

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 60 / III Legislatura / Cinquè període

Divendres, 11 de maig de 1990

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 50

Tercera reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu en punt del matí.

Dictamen de la Comissió de d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de Llei de Pressupost de la Generalitat de Catalunya, de les seves Entitats Autònomes i de les Entitats Gestores de la Seguretat Social per al 1990 (Continuació.)

Departament de la Presidència

Esmena del G. Mixt (núm. 295, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 299).

Esmena del G. p. Popular (núm. 296, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 299).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 297, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 299).

Institut Català de la Dona

Esmena del G. Mixt (núm. 298, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 299).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 299, a la totalitat)

Torn a favor: I. Sr. Latorre (CDS), juntament amb les esmenes núms. 303, 306, 313, 355, 361, 365, 369 i 373 (p. 2841). Tot seguit, retira les esmenes núms. 378 i 380 (p. 2843).

Torn a favor (esmenes núms. 302 i 312): I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2847).

Torn a favor (esmenes núms. 295 i 298): I. Sr. Sánchez Ramos (M) (p. 2849).

Torn a favor (esmena núm. 311): *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 2850).

Torn a favor (esmena núm. 296): *I. Sr. Curto (P)* (p. 2852).

Torn a favor (esmenes núms. 297, 304, 307 i 309): *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 2853).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 300, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC)* (p. 2855).

Esmena del G. Socialista (núm. 301, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Barenys (S)* (p. 2856).

Institut Català d'Estudis Mediterranis

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 302, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 303, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 304, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena del G. Socialista (núm. 305, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 310).

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 306, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 307, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena del G. Socialista (núm. 308, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 310).

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 309, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena del G. Socialista (núm. 310, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Martí i Conill (S)* (p. 2857).

Torn a favor (esmena núm. 305): *I. Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 2858).

Torn a favor (esmena núm. 308): *I. Sr. Soto (S)* (p. 2859).

Esmena del G. Mixt (núm. 311, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 312, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 313, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 299).

Torn en contra de les esmenes núms. 295 a 305 i 309 a 313: *I. Sr. Codina (CiU)* (p. 2860).

Intervenien per contradiccions l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 2865), *l'I. Sr. Casanovas (M)* (p. 2865) i *l'I. Sr. Codina (CiU)* (p. 2866).

Torn en contra de les esmenes núms. 306, 307 i 308: *I. Sr. Gavín (CiU)* (p. 2866).

Votació conjunta de les esmenes al Departament de la Presidència: *rebutjades per 31 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 2868).

Departament de Governació

Esmenes debatudes després (p. 2870).

Departament d'Economia i Finances

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 326, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-president n'anuncia la retirada, juntament amb l'esmena núm. 328 (p. 2868).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 327, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 2868).

Torn en contra: *I. Sr. Moliner (CiU)* (p. 2869).

Votació: *rebutjada per 11 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció* (p. 2870).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 328, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 326).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts.

Departament de Governació

Esmena del G. Socialista (núm. 314, a la totalitat)

Defensada després (esmena núm. 319).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 315, a la totalitat)

El M. H. Sr. President n'anuncia el decaïment, juntament amb les esmenes núms. 317, 320, 323 i 325 (p. 2870).

Esmena del G. Mixt (núm. 316, a la totalitat)

- Torn a favor: *I. Sr. Sabanza (M)* (p. 2870).
- Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 317, a la totalitat)
- Decaiguda abans* (esmena núm. 315).
- Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Martín (CDS)* (p. 2871).
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 318, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 321 i 324 (p. 2871).
- Intervé per una qüestió d'ordre l'I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2874).
- Escola d'Administració Pública de Catalunya**
- Esmena del G. Socialista* (núm. 319, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Garcia i Sáez (S)*, juntament amb les esmenes núms. 314 i 322 (p. 2874).
- Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 320, a la totalitat)
- Decaiguda abans* (esmena núm. 315).
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 321, a la totalitat)
- Defensada abans* (esmena núm. 318).
- Escola de Policia de Catalunya**
- Esmena del G. Socialista* (núm. 322, a la totalitat)
- Defensada abans* (esmena núm. 319).
- Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 323, a la totalitat)
- Decaiguda abans* (esmena núm. 315).
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 324, a la totalitat)
- Defensada abans* (esmena núm. 318).
- Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 325, a la totalitat)
- Decaiguda abans* (esmena núm. 315).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Coll i Bertran (CiU)* (p. 2876).
- Votació conjunta: *rebutjades per 29 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2879).
- Explicació de vot: *I. Sr. Carod-Rovira (ERC)* (p. 2879).
- Departament d'Economia i Finances**
- Esmenes debatudes abans* (p. 2868).
- Departament d'Ensenyament**
- Esmena del G. Mixt* (núm. 329, a la totalitat)
- Debatuda després* (esmena núm. 332).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 330, a la totalitat)
- Debatuda després* (esmena núm. 334).
- Esmena del G. Popular* (núm. 331, a la totalitat)
- Retirada després* (esmena núm. 329).
- Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 332, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)* (p. 2880).
- Esmena del G. Mixt* (núm. 329, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M)* (p. 2881).
- Esmena del G. Popular* (núm. 331, a la totalitat)
- L'I. Sr. Curto (P)* intervé per retirar-la, juntament amb les esmenes núms. 340, 346, 383 i 414 (p. 2883).
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 333, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Saura (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 334 (p. 2883).
- Institut Català de Noves Professions**
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 334, a la totalitat)
- Defensada abans* (esmena núm. 333).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 330, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Cadevall (S)* (p. 2884).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 335, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)* (p. 2886).
- Torn en contra conjunt: *I. Sr. Jané (CiU)* (p. 2887) i *I. Sra. Ribes (CiU)* (p. 2890).
- Votació conjunta: *rebutjades per 20 vots a favor, 58 en contra i tres abstencions* (p. 2891).
- Departament de Cultura**
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 336, a la totalitat)
- Debatuda després* (esmena núm. 333).
- Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social* (núm. 337, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS)*, juntament amb l'esmena núm. 343 (p. 2891).
- Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 336, a la totalitat)
- Torn a favor: *I. Sr. Nualart (IC)* (p. 2892).
- Esmena del G. Mixt* (núm. 338, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Casanovas (M)* (p. 2893).

Esmena de l'A. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 339, a la totalitat)

L'I. Sr. Vice-president Primer n'anuncia el decaïment (p. 2894).

Esmena del G. p. Popular (núm. 340, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 331) (p. 2894).

Institució de les Lletres Catalanes

Esmena del G. Socialista (núm. 341, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Lorda (S)* (p. 2894).

Organització d'Espectacles i Festes

Esmena del G. Socialista (núm. 342, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Soto (S)* (p. 2895).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 343, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 337) (p. 2895).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 2895).

Votació conjunta: *rebutjades per 23 vots a favor, 59 en contra i dues abstencions* (p. 2898).

Departament de Sanitat i Seguretat Social

Esmena del G. Socialista (núm. 344, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 348) (p. 2898).

Esmena del G. Mixt (núm. 345, a la totalitat)

Debatuda després (esmena núm. 347) (p. 2898).

Esmena del G. p. Popular (núm. 346, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 331) (p. 2898).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 347, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Martín (CDS), juntament amb les esmenes núms. 349 i 353* (p. 2898).

Esmena del G. Mixt (núm. 345, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Sánchez Ramos (M), juntament amb l'esmena núm. 352* (p. 2899).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 348, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sra. Fabian (IC), juntament amb l'esmena núm. 350* (p. 2901).

Esmena del G. Socialista (núm. 344, a la totalitat)

Torn a favor: *I. Sr. Font (S), juntament amb l'esmena núm. 350* (p. 2902).

Institut d'Estudis de la Salut

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 349, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 347) (p. 2898).

Institut Català de la Salut

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 350, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 348) (p. 2901).

Esmena del G. Socialista (núm. 351, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 344) (p. 2898).

Esmena del G. Mixt (núm. 352, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 345) (p. 2898).

Esmena de l'A. p. del Centre Democràtic i Social (núm. 353, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 347) (p. 2898).

Torn en contra conjunt: *I. Sr. Colomines (CiU)* (p. 2904).

Votació conjunta: *rebutjades per 21 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 2907).

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 50.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu en punt del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Segon i de les I. Sres. Secretàries Tercera i Quarta. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Entrem en el debat de les esmenes de l'estat de despeses. En primer lloc, Departament de la Presidència. L'Agrupació parlamentària del CDS hi manté quatre esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre. *(Pausa.)*

El Sr. LATORRE: Senyor President, si vostè m'ho permet, acumularia la defensa de les esmenes corresponents al Departament de la Presidència i les que tenim presentades al Departament de Política Territorial, llevat de dues a les quals després em referiré.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. LATORRE: Que ningú no s'estranyi, senyores diputades i senyors diputats, del fet que una agrupació parlamentària com la nostra, que ha esmenat la totalitat dels Departaments de la Generalitat llevat del d'Economia i Finances, no hagi presentat una esmena a la totalitat del Departament de la Presidència. Això no constitueix un homenatge de comiat al senyor Prenafeta; es tracta d'una actitud humana, que no pas humanitària; es tracta, simplement —com dic—, d'una actitud humana, d'un error: ens va passar per alt, sense més, ens va passar per alt. Però, òbviament, votarem favorablement totes les esmenes de retorn del pressupost del Departament de la Presidència que han presentat altres grups parlamentaris.

Començarem la defensa de quatre esmenes corresponents a aquest Departament, respectivament de l'Institut Català de la Dona, de l'Institut d'Estudis Mediterranis, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut i, és clar, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Hauria de repugnar qualsevol consciència democràtica el manteniment de formes de discriminació; ens repugna als centristes la discriminació que encara pateixen amplis sectors de la nostra societat. La solució del que, malauradament, encara hem d'anomenar «problemàtica de la dona» s'insereix en un projecte polític ampli i de futur: el liberalisme progressista que té com a eix, no només ideològic, sinó també d'acció política, fer realitat l'efectiva aplicació dels drets i les llibertats de tots els individus. Per això creiem que la dona ha de jugar el paper d'individu actiu de la societat, ha de ser no només destinatària, sinó també agent del desenvolupament econòmic i social. Potser una de les revolucions més importants que s'han produït al llarg d'aquest segle ha estat el canvi que de mica en mica es va operant en la situació de les dones. I diem «revolució» perquè ha comportat grans modificacions, no tan sols sociològiques, sinó també polítiques. Les dones han anat conquerint, al llarg del segle XX, a través de la seva pròpia lluita i de la consolidació dels principis democràtics de llibertat, igualtat i justícia, la seva situació actual. I cal continuar, cal que la dona no s'automargi-

ni, que assumeixi la seva condició sense cap tipus d'infravaloració que l'autolimiti; cal superar automarginacions com és ara l'establiment de quotes de participació de la dona en la política; cal superar situacions manifestament discriminatòries que encara romanen en la nostra legislació; cal superar la situació discriminatòria que avui pateixen les dones en el món laboral. I, davant de totes aquestes coses que cal fer, i moltes altres, ens preguntem: en quina mesura contribueix el pressupost de l'Institut Català de la Dona en la superació d'aquests problemes? I ens trobem, senyor President, davant d'un pressupost, inicialment presentat pel Govern, de 189 milions de pessetes, els ingressos del qual procedeixen íntegrament d'una subvenció de la Generalitat. I ens trobem davant d'un pressupost que destina el 16% del seu total a despeses de personal —30 milions— i el 65% —123 milions de pessetes— a despeses de béns corrents i serveis, dels quals, d'aquests últims —123 milions—, se'n destinen 27 a material d'oficina, 5 a atencions protocol·làries i 20 encara a seguretat, diu el Projecte —encara diu a seguretat—; hi havia la possibilitat de corregir-ho, i no s'ha fet —es podia corregir. I, a més a més, es destinen 35 milions a famílies i institucions sense finalitat de lucre, sense que, en la documentació facilitada, hi hagi la més mínima possibilitat d'esbrinar què es pretén fer amb aquests diners. I ens trobem també que en el debat de Comissió s'ha modificat aquest pressupost i s'ha incrementat de 100 milions de pessetes —ahir parlaven d'això—, dels quals 15 són per comprar més llibres i revistes, 18 per a ajuts a la dona, sense cap tipus d'especificació, 25 per a inversions en edificis i 12 per comprar ordinadors; la resta, naturalment, va a parar a incrementar les despeses de personal, 30 milions més.

Perquè creiem que les dones no necessiten tanta despesa en personal, ni tanta despesa en papers i revistes, ni tanta despesa en atencions protocol·làries, ni tanta despesa en seguretat, ni tan sols en despeses diverses —ni tan sols en despeses diverses—, per tot això, i per la manca d'explicació i de transparència en l'atorgament de subvencions, per tot això, entenem que cal retornar aquest pressupost de l'Institut Català de la Dona al Consell Executiu.

Passarem ara a la defensa del pressupost corresponent a l'Institut d'Estudis Mediterranis. Un pressupost que puja a 197 milions de pessetes, que preveu recaptar a partir d'una subvenció de la Generalitat, i mig milió de pessetes més que ingressarà a partir dels interessos que generi aquesta subvenció. Les despeses de personal representen el 24,74% —49 milions de pessetes—, i les despeses de béns corrents i serveis representen el 74% —147 milions de pessetes—, de les quals 55 milions de pessetes —55 milions i mig de pessetes— corresponen a despeses diverses en partides tals com «reunions i conferències», 35 milions de pessetes —sabem que és car organitzar conferències—, o 65 milions de pessetes en estudis i treballs tècnics.

Aquest pressupost no és «de rebut», no és seriós; és només la constatació de la voluntat d'un govern d'anar omplint Catalunya d'instituts i més instituts, sense objectius clars, d'anar creant, de mica en mica, una segona administració paral·lela, que només serveix per a alguns dels que donen suport al Govern.

Passaríem ara, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, a la defensa de l'esmena a la totalitat del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, fent-nos una primera

pregunta: és que podríem parlar de política de serveis a la joventut sense parlar de política de joventut? He volgut, deliberadament, començar aquesta intervenció fent aquesta reflexió, perquè, en els últims debats de pressupostos, el diputat del Grup de la majoria encarregat de substanciar el torn en contra de les esmenes que els grups presenten a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, ha reprès a l'oposició voler criticar la política juvenil de Convergència i Unió, basant-se solament en el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Doncs bé, nosaltres creiem que la manca d'una política global de joventut a Catalunya queda clarament expressada en el pressupost d'aquest Institut que ara esmenem.

Els anys 90, les polítiques de joventut no poden ser merament assistencials d'una administració prestadora de serveis des d'un tarannà paternalista i compassiu. Avui, el nostre jovent reclama una política global de joventut, una política feta des de conselleries com les de Treball, Governació, Cultura, Justícia, Comerç, i no d'una política aïllada del conjunt dels grans eixos d'acció, marginalitzada de les polítiques estructurals del país, i oblidada en l'esquema de decisions globals.

El jovent associat de Catalunya, amb la Carta de la Joventut de Catalunya, s'ha dotat, per mitjà del diàleg i la participació, d'un instrument vàlid per a l'expressió d'allò que els joves volen que sigui l'acció política dels poders públics, i, principalment, ens reclamem d'un pla nacional de la joventut de Catalunya, un acord marc interadministratiu i participatiu que fixi els eixos bàsics d'una acció política nacional globalitzada al servei del futur i del jovent. Aquesta política de joventut que us reclamem, i que motiva la presentació d'aquesta esmena a la totalitat d'aquest Institut, és l'altra cara de la moneda de la política del Govern de la Generalitat de Catalunya. No és la política, no és política de joventut aquella que es fa centralitzada, que ignora l'existència dels ens locals com a forma d'administració oberta i propera als ciutadans; no es pot fer política de joventut, i menys de serveis a la joventut, sense comptar amb els ajuntaments, amb la Catalunya municipal, amb els ens locals. I, per al seu Govern, l'Administració local no existeix, és una administració de segona categoria.

No és política de joventut, i menys política de serveis a la joventut, aquella que es fa sense la participació activa del jovent, del jovent, sigui associat o no, dels consells universitaris, del moviment juvenil, de les altres administracions.

I, finalment, no és política de joventut ni de prestació de serveis a la joventut aquella que es fa principalment dedicada al món de l'oci i de l'esplai, que, sense treure-li la seva importància, no és representativa de la pluralitat i la diversitat del món associatiu i juvenil, i d'aquell altre món juvenil no associat o associat de fet i no de dret.

I és per tot això que demanem uns nous pressupostos per a l'Institut Català de la Joventut. Un pressupost que aquest any representa 1.830 milions de pessetes, amb un creixement del 23%, respecte al de l'any passat, molt semblant al creixement mitjà dels Pressupostos de la Generalitat; un pressupost que dedica pràcticament la meitat del seu total a despeses de personal, el 48,5% —888 milions de pessetes—, amb un creixement respecte a l'any passat del 26,7%, exactament 20 punts per sobre del creixement dels sous dels funcionaris. Un pressupost continuista i sense imaginació, que preveu, com a quantitat per a nous serveis, la quantitat de zero pessetes, la mateixa quantitat

per a cessió a les corporacions locals.

La política de l'Institut Català de Serveis a la Joventut té dues vessants: la part d'activitat i allò que podríem anomenar «política d'equipaments». Doncs bé, la política d'activitat atén principalment demandes d'oci i d'esplai, sense promoure suport a les entitats juvenils que realitzen aquesta tasca i amb criteris territorials i no de necessitats socials i de lluitar contra les greus desigualtats que pateix la societat catalana en el món juvenil.

La política d'equipaments, estancada com es troba, accentua les greus deficiències que en aquest sentit pateix la nostra societat i en especial el nostre jovent: la manca d'espais de trobada de joves, la manca de casals de joves, d'albergs d'acollida de joves visitants, d'estades permanents per a joves que estudien lluny de casa, etcètera. La gestió d'aquesta política d'equipaments també deixa molt a desitjar; cal racionalitzar l'ús d'aquestes instal·lacions per aconseguir la utilització prioritària per als joves que avui, es digui el que es digui, ni està garantida ni és una realitat; l'adequació i rendibilització dels horaris per garantir el seu ús continuat i per a tothom, i cal també situar-los a preus accessibles al conjunt del jovent i iniciar una política d'ajuts clara i orientada als sectors socials necessitats.

És per tot això, per la necessitat d'una política global de joventut, participativa, descentralitzada, solidària i progressista, pel que demanem la retirada d'aquests pressupostos, que reflecteixen una política conservadora, continuista, centralista, sense diàleg ni participació, insolidària i aïllada.

I, finalment, dins d'aquest bloc d'esmenes a la totalitat corresponents al Departament de la Presidència, parlarem de la que hem presentat a la totalitat del pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Un any més, el Grup de la majoria ens presenta un pressupost d'aquesta Corporació que els centristes hem d'esmenar per força. Més enllà de la nostra coneguda discrepància en relació amb el tarannà sectari de la utilització, per part de Convergència i Unió, dels mitjans de comunicació públics, podeu tenir la seguretat, senyores diputades i senyors diputats, que els esforços que fem per tal d'acceptar aquest pressupost són sincers, esforços clarament inútils quan ens trobem davant d'un estil pressupostari només comparable a la descarada actitud informativa que practica TV3, pràctica que sobreviu als diferents directors d'informatius que passen per la casa.

Farem unes breus referències a alguns exemples que, en la nostra opinió, il·lustren generosament l'oposició dels centristes als pressupostos de l'any 90 de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

La primera cosa que ens crida poderosament l'atenció és la desaparició de les partides del Canal 33. Aquest és un aspecte del pressupost que ha resultat força polèmic. Volem recordar que en el moment d'engegar el funcionament de la segona cadena de televisió de la Corporació se'ns va assegurar a aquesta Cambra que no suposaria cap mena de despesa addicional. Doncs bé, avui estem davant d'un pressupost consolidat de la Corporació de 26.321 milions de pessetes, que representa un increment del 43% sobre el de l'any passat, és a dir que el pressupost d'aquesta Corporació Catalana de Ràdio i Televisió creix el doble de la mitjana de creixement dels pressupostos de la Generalitat.

D'aquest pressupost cal destacar, en primer lloc, que per a la consolidació del funcionament del Canal 33 es preveu una sub-

venció de 4.443 milions de pessetes, que representen el 60,32% del total de la subvenció prevista per a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ja l'any passat al mateix Canal 33 es van destinar 1.170 milions més. En definitiva, el funcionament fins ara del Canal 33, fins al final del 90, ens comportarà unes despeses per la via de subvencions de 5.500 milions de pessetes.

Un segon aspecte que no ens convenç als diputats del CDS és el creixement de les subvencions. No acaba de ser explicable que un pressupost que preveu un notable augment dels ingressos per publicitat a TV3 augmenti igualment la subvenció pública de la Corporació. Els recursos propis generats que preveu el pressupost passen de 14.413 milions de pessetes a quasi 19.000, amb un increment del 31,51%, increment pràcticament idèntic en termes percentuals al previst per TV3, que recaptarà o preveu recaptar 18.470 milions de pessetes en comptes dels 14.062 de l'any passat. Alguna cosa no funciona en la gestió, ni l'augment dels ingressos produïts per l'èxit comercial es correspon a un augment de l'ajut que ha de rebre un organisme.

Finalment, per no ser exhaustius ens els aspectes concrets que ens obliguen a l'esmena a la totalitat, unes breus paraules per a Catalunya Ràdio. A tall d'exemple, volem ressaltar la competència deslleial que representa per a la indústria privada de la radiodifusió lluitar en el mercat publicitari amb una cadena que té subvencionades a la pràctica les despeses de personal, i la subvenció que rep Catalunya Ràdio crida l'atenció al primer cop d'ull. Caldria estudiar seriosament un pla d'ajustament progressiu de les despeses de Catalunya Ràdio a la seva autèntica capacitat de generar ingressos. No proposem, no proposem de cap manera l'eliminació de la subvenció, però tampoc observem el saludable esforç de gestió que s'ha de fer per intentar fer economies en la despesa.

Parlarem pel que fa referència a les despeses de personal a Catalunya Ràdio, i ja que parlem de personal deixin-me, les senyores diputades i els senyors diputats, constatar una dada: el cost previst de personal per a sous i salaris de tota la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (*pausa*) —dic «sous i salaris»— a percebre en mà serà de 6.849,7 milions de pessetes; com que el total de personal que figuren a les dades són 1.043 persones a TV3, 73 a l'ens públic i 147 a les emissores, és a dir, 1.263 persones, la percepció mitjana per persona en mà serà de 5.423.389 pessetes, quantitat que, per trobar un punt de referència, correspon a la percepció, més o menys, a la percepció oficial d'un subdirector general de la Generalitat, i jo tinc la percepció que gran part del personal de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió —càmeres, periodistes, alguns periodistes, xofers, personals administratius— estan molt, molt per sota d'aquesta xifra de percepció. Si això és així —que ho és—, se'ns hauria d'explicar quines són les percepcions econòmiques i quins els perceptors que fan possible aquesta mitjana mensual de percepció per persona de 387.385 pessetes al mes.

No podem acabar, senyores diputades i senyors diputats, aquesta intervenció sense posar en relleu la més que acceptable qualitat que presenten els productes de la Corporació. Ho creiem sincerament, i és de justícia palesar-ho. Però votarem a favor del retorn d'aquest pressupost perquè no creiem en l'opacitat calculada com a mètode pressupostari ni en les alegries de la gestió, quan el que s'administra són els diners de tots els ciutadans.

Fins aquí, senyor President, senyores diputades i senyors di-

putats, la defensa d'aquestes quatre esmenes a la totalitat, i, com deia al principi —si vostè m'ho permet—, començaria ara la defensa de les esmenes que tenim presentades al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, llevat —com deia al principi— de les números 378 i 380, corresponents als Ferrocarrils de la Generalitat i als Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendents, que donem per retirades, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Retirades?

El Sr. LATORRE: Retirades.

El Sr. PRESIDENT: Queden retirades.

El Sr. LATORRE: Començarem per l'esmena a la totalitat que hem presentat al pressupost de despeses del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Si fem una comparació del pressupost d'aquest Departament amb el de l'any passat, podríem treure a primera vista conclusions positives. Efectivament, el pressupost creix des de 48.500 milions de pessetes a quasi 68.000, és a dir, creix el 39,98%, pràcticament el doble del creixement mitjà dels pressupostos de la Generalitat. Si en traiem les operacions financeres, de les quals parlarem més endavant, el creixement resulta del 28,19%, encara 7 punts per sobre de la mitjana de creixement del conjunt del pressupost. Les conclusions inicials resulten encara, resultarien encara més positives si s'observa que les operacions corrents, les despeses corrents creixen el 15,28%, és a dir, per sota de la mitjana, i les operacions de capital, inversions i transferències de capital creixen el 32,23%.

Aleshores, si això és així, per què presentem una esmena a la totalitat del pressupost d'aquest Departament? Doncs, precisament perquè un departament de política territorial, el primer —potser l'únic— que hauria de fer és política territorial, i aquests pressupostos són la constatació de la inexistència d'una política territorial per part del Consell Executiu o, almenys, d'una política territorial coherent i eficaç.

I certament no és casualitat que sigui així. Ara fa un any i mig, precisament el 17 de febrer de 1989, la Comissió de Política Territorial d'aquest Parlament debatia una proposició no de llei, presentada pel CDS, sobre l'impuls i l'acceleració del procés de l'elaboració del Pla territorial general de Catalunya. No era la primera vegada que es feia —altres grups parlamentaris havien presentat abans iniciatives semblants, i tots, tots, fins ara, han rebut el mateix tractament: el rebuig del Grup de la majoria d'aquest Parlament.

I certament, també, la cosa ve de lluny. En compliment d'una resolució del Ple d'aquest Parlament del 2 d'octubre de 1980, el Govern de la Generalitat va presentar un document titulat: «Directrius i esquemes del Pla territorial de Catalunya», dins el qual es contemplen una sèrie d'importants conclusions per a l'elaboració de l'esmentat Pla territorial.

La Llei de Política Territorial de la Generalitat de Catalunya, del 21 de novembre de 1983, creà la figura del pla territorial com a instrument definidor dels objectius de l'equilibri territorial de Catalunya, com a marc orientador de les accions que s'emprenguin, per tal de crear les condicions adequades per atraure l'activitat econòmica als espais territorials que es consideren idonis.

Fins ara, totes les disposicions que s'han anat promulgant —que han estat moltes— de desenvolupament del Pla han estat reiteradament incomplertes per part del Consell Executiu. Últimament, fa un any i mig, s'ha encarregat la redacció del Pla te-

territorial per a la Regió I i no hem tornat a saber res més d'ell. Ara —també fa més d'un any i mig—, l'Il·lustre Diputat senyor Pont, actuant com a portaveu del seu Grup a la Comissió de Política Territorial, a l'hora de debatre la Proposició no de llei que abans els he esmentat, ens deia que els treballs per a l'elaboració del Pla territorial general de Catalunya estaven pràcticament acabats per part del Departament de Política Territorial i Obres Públiques: «qüestió de setmanes», ens deia —no ens va dir quantes—, i que calia donar coneixement d'aquest treball a la resta de departaments i encetar el procés de participació, és a dir, sotmetre el Pla a la consideració del Govern de l'Estat pel que fa a les inversions que puguin representar una intervenció per la seva part i sotmetre-ho també, naturalment, a la consideració de les entitats municipals i supramunicipals, és a dir, a tots els ajuntaments, consells comarcals i les diputacions.

Què s'ha fet des de llavors? Que nosaltres sapiguem, absolutament res. Conseqüència immediata: la manifesta impossibilitat de dur a terme una política territorial coherent. Fins que no tinguin vostès, senyors del Govern, un pla territorial general no podran fer una altra cosa que allò que fan, és a dir, fer coses: fer un tros de carretera aquí, una estació d'autobusos allà, intentar —i pel que sembla no aconseguir— posar un abocador aquí, etcètera. Perquè, de coses, en fan vostès, fins i tot moltes coses, evidentment, perquè amb 33.803 milions de pessetes que preveu el Departament, amb un esforç inversor significatiu per a inversions directes es poden fer coses, es poden fer i es faran moltes coses, però això és quelcom diferent de fer política, quelcom diferent de fer política territorial.

Ara veurem quines coses pensen fer vostès. El Gabinet del Conseller i la Secretaria General del Departament disposaran per invertir de 2.765 milions de pessetes, els conceptes més significatius dels quals són 850 milions de pessetes destinats a «expropiacions diverses» i 1.000 milions de pessetes justos per a diverses obres, algunes de les quals, pel que sembla, pel que li sembla a aquest diputat, ja fetes. Jo no veig cap actuació en marxa a l'accés de la boca nord del túnel de la Rovira: 6,2 milions de pessetes; o als enllaços Horta-Montbau: 6,3 milions de pessetes; o al condicionament de la carretera 242, de Vilafranca a Canyelles: 26,6 milions de pessetes, o al tram de carretera entre el port de Vilanova i la Geltrú i la carretera 246: 3,9 milions de pessetes, obres totes elles ja acabades; inversions, en definitiva, que han de correspondre —entenc jo— a incidències de l'execució d'aquestes obres.

La Direcció General de Transports preveu invertir 4.664 milions de pessetes, dins d'un llistat, dins d'un llistat enorme de petites coses; a l'heliport de la Vall d'Aran: 78 milions de pessetes; a l'aeròdrom d'Igualada: 36 milions de pessetes; a l'aeroport de la Cerdanya: 89 milions de pessetes; la xarxa heliportuària del Pirineu: 100 milions de pessetes; l'heliport de Sort i Llessui: 2 milions de pessetes; l'adequació de l'helistació de Solsona: 0,2 milions de pessetes, 200.000 pessetes, i liquidacions diverses —el 8%—: 350 milions de pessetes, és a dir, liquidacions d'obres ja fetes.

Constatació inequívoca, tot aquest llistat que els acabo d'esmentar, d'aquesta mena de política de només fer coses. Perquè, quines inversions preveuen vostès per a l'extensió del metro? O és que les inversions aniran en reunions i més reunions per debatre si finalment a Montjuïc ha d'arribar el funicular, el metro o aquesta altra solució alternativa que jo deia —humorística-

ment— a una ràdio fa uns minuts, d'un nou ferrocarril de cremallera per a Montjuïc. Hi haurà metro a Montjuïc o no? Pel que sembla, no.

La previsió de la inversió de la Direcció General de Carreteres és de 23.632 milions de pessetes. Em permetran —i els reclamo l'atenció, senyors diputats— una consideració prèvia: algú d'aquesta Direcció General de Carreteres hauria de fer un reciclatge dels seus coneixements comarcalistes. Perquè adscriure, com es fa, el desdoblament de la carretera Girona-Banyoles a la comarca de l'Alt Urgell —com es fa—, o l'eix de l'Ebre a la Garrotxa —no semblava, o no em semblava a mi, que el projectat transvasament arribés tan lluny—, o la carretera Montgat-Lloret-Tossa al Ripollès, és per fer pensar.

Una altra qüestió: algú podria trobar qualsevol element de connexió entre aquest programa d'inversions —que m'estalviaré de llegir— i el Pla de Carreteres de la Generalitat?

Una altra qüestió: quines perspectives projecta aquest pressupost sobre l'eix transversal de Catalunya?

Tercera qüestió: quin és el nivell de prioritat que tenen els accessos al parc Busch, al qual es destinen 338 milions de pessetes aquest any? (*Remor de veus.*) Oh, diuen que el faran al Tarragonès, diu el pressupost.

Quarta qüestió: què vol dir «noves incidències, 930 milions de pessetes»?

Cinquena qüestió: quan s'acabaran de pagar obres ja fetes, com l'eix del Llobregat o el túnel de la Rovira?

Sisena qüestió: la partida de conservació, només de 1.000 milions de pessetes, representa escassament el 4% de la inversió de la nova, quan tothom admet que una partida de conservació hauria de tenir un import de prop del 2% del patrimoni públic viari de la Generalitat.

Per altra banda, la Direcció General de Ports i Costes ha previst d'invertir 493 milions de pessetes, dels quals 355 —tres-cents cinquanta-cinc— es destinen a la construcció de passeigs marítims i 131 —el 20% de la inversió— a estudis i projectes. És a dir, la política inversora de la Direcció de Ports i Costes serà fer passeigs marítims amb el 80% del total d'inversió i fer estudis i projectes pel 20% de la inversió restant.

La Direcció General d'Arquitectura i Habitatge preveu d'invertir 1.105 milions de pessetes: d'ells, 1.000 en rehabilitació, amb un total de cinquanta actuacions —cinquanta actuacions, amb una mitjana de 17 milions per actuació, nova constatació d'aquesta política, en aquest cas, de fer cosetes—, 127 dels quals 1.000 —és a dir, el 12,7% del total de la inversió— corresponen a incidències d'obres ja fetes.

La Direcció General de Planificació i Acció Territorial, precisament aquella que hauria de documentar la política del Departament, és curiosament la que menys inverteix en aquesta famosa partida d'«estudis i treballs tècnics»: només 75 milions de pessetes. Em refereixo, naturalment, o vull creure que es tracta d'estudis i treballs tècnics nous, perquè també apareix una nova partida de 100 milions de pessetes per a la redacció dels deu plans de muntanya, set dels quals ja estan redactats, i aprovats, i amb consignacions fins i tot en aquest Pressupost, la qual cosa vol dir que aquests 100 milions de pessetes són per pagar una feina ja feta de l'any passat.

Finalment, la Direcció General del Medi Ambient té previstes unes inversions de 570 milions de pessetes, la meitat dels quals es destina —i hi estem d'acord— a la xarxa de vigilància

de la contaminació al Tarragonès. La resta no són sinó un seguit de petites actuacions demostratives, una vegada més, que la defensa del medi no forma part de les prioritats d'aquest Govern. El deteriorament del medi en aquest últim any no només no s'ha aturat, sinó que en molts casos s'ha incrementat, i amb l'actual estructura departamental i pressupostària no hi ha cap element que ens faci tenir més esperances que això pugui canviar.

Què s'ha fet per la protecció atmosfèrica? Ni tan sols hem rebut resposta quan preguntàvem sobre què s'havia de fer amb les sancions imposades, tal com es contempla en la Llei.

Dèiem al principi que després en parlàrem, de les operacions financeres: ara ho farem. El Departament preveu invertir 5.768 milions de pessetes, és a dir el 8,5% del seu pressupost, en adquisicions d'accions diverses, les més importants de les quals són 828 milions de pessetes en accions de TABASA, 60 milions de pessetes en la nova societat Institut Català del Transport —que algú ens dirà què és—, 674 milions de pessetes en accions de la nova Societat de Gestió d'Infraestructura que es crearà mitjançant l'aprovació d'aquesta Llei, 1.240 milions de pessetes en adquisició d'accions d'empreses privades, sense cap tipus d'especificació de quines —vull creure que alguns d'aquests milions van anar a parar al túnel del Cadí, que avui la premsa publica notícies no gaire optimistes respecte dels seus balanços de gestió—, 1.900 milions de pessetes als Ferrocarrils de la Generalitat, 865 milions de pessetes als Ferrocarrils de Muntanya —Departament de Muntanya dels Ferrocarrils de la Generalitat— i 200 milions de pessetes per als Ferrocarrils de Muntanya de Grans Pendants, per fer noves inversions —per a una empresa que recapta 14 milions de pessetes cada any i en perd més de 60 també cada any.

Fins aquí, dades més que suficients, creiem, senyores diputades, senyors diputats, per justificar el retorn que demanem del pressupost global del Departament de Política Territorial.

Parlem ara de la Junta de Sanejament. L'any passat, quan defensàvem l'esmena a la totalitat de la Junta de Sanejament, ens lamentàvem pel fet de veure'ns obligats a presentar-la, malgrat tractar-se d'un organisme amb un petit cost de personal, molt petit, l'1,62%, i amb un petit cost de despeses de funcionament, l'1,10% —pràcticament del mateix ordre de magnitud les d'aquest any que les de l'any passat. Però es tracta d'un organisme que no aporta cap tipus d'informació, dintre de la documentació facilitada als Pressupostos, que permeti jutjar sobre els seus propòsits d'actuació. Aquestes consideracions que fèiem l'any passat continuen essent vàlides enguany. Del capítol d'ingressos previstos, 14.900 milions de pessetes —és a dir, el 68% del total— corresponen a taxes i altres ingressos: cap tipus d'informació; no sabem a quines zones corresponen ni quins percentatges corresponen, d'aquest total de 14.900 milions de pessetes, a cadascuna de les modalitats de recaptació previstes a la Llei.

Interessos de dipòsit —una altra font d'ingrés—, 398,5 milions de pessetes. Si comptéssim que l'interès percebut mitjà és del 8%, això representaria un saldo mitjà als bancs de la Junta de Sanejament al voltant dels 5.000 milions de pessetes; curiosament, aquesta quantitat coincideix amb la dels préstecs rebuts: 4.996 milions de pessetes, dels quals, per la contractació d'aquests préstecs, s'hauran de pagar 625 milions de pessetes d'interessos. Són les xifres que figuren en el Pressupost. Un

raonament senzill ens portaria a la conclusió —a la qual, naturalment, molt abans que nosaltres, ha arribat diverses vegades, entre d'altres, la Sindicatura de Comptes, que ja ha fet repetides recomanacions en aquest sentit, fins ara sense massa èxit— que, amb una més acurada gestió de tresoreria, es podrien estalviar aquests 600 milions de pessetes que figuren als Pressupostos.

Romanents de tresoreria —una altra font d'ingrés—, 1.417 milions de pessetes. Cap explicació... Encara que —ho hem de dir, ho hem de dir tot— aquesta partida ha disminuït —3.712 milions de pessetes eren l'any 88, 2.900 de pessetes l'any passat—; continua essent molt elevada, i vol dir que el 10% de la inversió prevista està constituïda per fons captius, és a dir, fons que estan en un calaix, dels quals ningú en treu profit.

Passem a les despeses. El total de les despeses de l'organisme creix el 33,50%, i en la mateixa proporció, aproximadament, creixen les despeses corrents —31,5% de mitjana— i les de capital —36,80%—; les transferències corrents creixen el 39,39%, i passen de 2.597 milions de pessetes a 3.620 milions de pessetes. La partida més significativa d'aquest concepte són les despeses d'explotació d'instal·lacions que ja estan en funcionament: 2.420 milions de pessetes. I em permeto cridar l'atenció de les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats sobre el fet que aquesta partida, la de «despeses d'explotació de sistemes», representa ja el 15% de la inversió nova, i que em sembla molt elevada, donada la petita quantitat d'instal·lacions avui en explotació. Creiem —i així volem deixar-ne constància— que una supervisió més eficaç d'aquestes explotacions minoraria costos, que en el futur fins i tot poden comprometre el desenvolupament del pla de sanejament.

Les transferències de capital passen d'11.399 milions de pessetes a 15.616 milions de pessetes, amb un increment significatiu, amb un increment del 37%. A què es destinen? 11.305 milions de pessetes a corporacions locals —sense que hi hagi la possibilitat d'obtenir en la documentació lliurada qualsevol indicatiu sobre la destinació d'aquesta partida, partida que representa més del 50% del pressupost de la Junta de Sanejament— i 3.421 milions de pessetes a la Junta d'Aigües, per a execució de diverses obres de sanejament —i quan acudim a l'annex d'inversió d'aquest últim organisme ens tornem a trobar, una vegada més, amb el llistat, famós ja, d'estacions depuradores de cada any: torna a aparèixer la depuradora de Vic, torna a aparèixer la depuradora de Sabadell - Sant Quirze, torna a aparèixer la depuradora de Banyoles i Pla de l'Estany, torna a aparèixer la depuradora de Granollers, primera fase, i torna a aparèixer la depuradora de Sant Celoni.

Una última qüestió: fóra bo saber on som respecte d'aquest Pla de sanejament. És a dir, no n'hi ha prou a dir que ja hem invertit més de 50.000 milions de pessetes: hem de saber quin percentatge del Pla està acabat i quina serà la previsió del seu cost final, total; quina serà, en definitiva, la desviació —important desviació pressupostària, que es donarà, sens dubte. I hem de saber el calendari de desenvolupament del pla: hem de saber si fins ara s'ha fet el 30 o el 40% —que jo crec que per aquí anirà la cosa— i quan es trigarà a acabar-ho, si deu o vint anys —que per aquí anirà la cosa, també. Tot això, ho hauríem de saber, abans de donar la nostra conformitat al pressupost de la Junta de Sanejament, el retorn del qual al Govern demanem.

I, arribat aquest punt, senyores diputades, senyors diputats,

canviarem d'aigües. Hem parlat de les aigües brutes; ara parlarem de les aigües netes: parlarem de la Junta d'Aigües, un organisme que tindrà aquest any un pressupost de 17.700 milions de pessetes, enfront del de l'any passat, que era de 13.403, amb un increment del 32,11%, creixement similar al que experimenten les operacions corrents i les de capital.

L'any passat criticàvem la manca d'autonomia financera d'aquest organisme —en definitiva, en criticàvem la manca d'autonomia—; hem de tornar a dir, amb les dades de què disposem, que la Junta d'Aigües no és un organisme autònom *de facto*: sense autonomia financera, no hi ha autonomia.

Bàsicament, la Junta d'Aigües ha de donar resposta a un doble problema hidràulic: la manca d'aigua, d'una banda; l'excés d'aigua, d'altra banda. M'explicaré: a Catalunya, o no hi ha aigua —jo crec que ara en tenim un preocupant exemple— o la tenim tota, quan vénen els aiguats. Aleshores, com pretén afrontar la Junta d'Aigües aquesta doble problemàtica? Quines són les actuacions previstes per afrontar la sequera?

En llegiré unes quantes, que totalitzen 2.259,8 milions de pessetes: l'abastament de Pedra i Coma, l'abastament de la Fatarella, l'abastament de Roses i altres, el dipòsit de la cota 100 a la Trinitat, la captació de l'Arbós... I fixin-s'hi, fixin-s'hi: abastaments sense determinar a les conques del nord, 2,5 milions de pessetes; abastaments indiscriminats a les conques del centre, 143,3 milions de pessetes; abastaments a les conques del sud, 111 milions de pessetes; abastaments per a la demarcació de ponent, 100,15 milions de pessetes; abastaments per a les terres de l'Ebre, 60 milions de pessetes; abastaments per a la Costa Brava, 200 milions de pessetes; abastaments diversos compresos als plans comarcals de muntanya, 85 milions de pessetes.

I, en l'altre sentit, per combatre l'excés d'aiguats..., l'excés d'aigua, els aiguats, és a dir, per defensar-nos dels aiguats, 1.647 milions de pessetes. Una altra llista —llegiré els més significatius—: infraestructures hidràuliques de les conques del nord, 122 milions de pessetes; de les conques del centre, 150 milions de pessetes; de les conques del sud, 80 milions de pessetes; de la demarcació de ponent, 40 milions de pessetes; infraestructures hidràuliques del pla de l'Alt Urgell, 100 milions de pessetes; del pla del Berguedà, 28 milions de pessetes; del pla de la Garrotxa, 44 milions de pessetes; del pla de la Cerdanya, 12 milions de pessetes; del pla del Solsonès, 11 milions de pessetes. Total: 1.647 milions de pessetes.

I han fet, i ho hem de reconèixer..., no pas un esforç, que aquí ningú fa esforços, quan destina més pessetes d'una manera o d'una altra —posa les pessetes d'una manera o d'una altra: això de fer esforços no és més que complir l'obligació que tots tenim—, ningú en fem, d'esforços, aquí... Doncs, han canviat les coses respecte de l'any passat: l'any passat no hi havia més que 314 milions de pessetes; aquest any han multiplicat la inversió prevista en aquest tema, aquesta petita inversió, per cinc. I, evidentment, no s'aconseguirà gaire cosa.

Vostès es queixaven l'any passat —perquè, això de queixar-se, s'ha de reconèixer que ho fan molt bé— que no tenien diners, que en el moment del traspàs de serveis en matèria d'obres hidràuliques s'havien valorat aquests serveis hidràulics en 2.000 milions de pessetes, i que no es podia fer més; les inversions que hi dediquen aquest any, encara que insuficients, demostren que aquell argument que utilitzaven l'any passat era absolutament fallaç. De tota manera, hem de dir una cosa: vos-

tès, senyors del Govern, no tenen voluntat política, o no en tenen prou, de lluitar ni contra la sequera ni contra els aiguats. Perquè vostès no volen utilitzar tots els mecanismes que tenen al seu abast.

Fa uns mesos hem aprovat en aquest Parlament la constitució de l'ens d'abastament d'aigua, que ha de tenir, que té al seu càrrec, entre d'altres funcions, les de regular els cabals d'aigua per al subministrament de l'àrea de Barcelona. I no hem tornat a sentir a parlar d'aquest nou ens: ni tan sols té consignació pressupostària. És a dir que, mentre vostès dediquen diners a empreses que crearan mitjançant aquesta Llei de Pressupostos —em refereixo a la Societat de Gestió d'Infraestructures, a la qual dediquen 647 milions de pessetes—, o bé a altres que encara s'han de crear —com l'Institut Català de Transports—, el nou ens d'abastament d'aigua ni tan sols figura als Pressupostos. La raó és ben senzilla: no els convé. (*Pausa.*)

Deia que no els convé aparèixer ara com els responsables absoluts —que ja ho són— de la distribució d'aigua a la comarca metropolitana de Barcelona: és millor que ara uns altres carreguin amb la responsabilitat de la manca d'aigua. I vostès no volen utilitzar els recursos provinents de l'aplicació de la Llei d'Infraestructures Hidràuliques, recursos amb els quals vostès podran duplicar el total del capítol d'inversions de la Junta d'Aigües —deu o dotze mil milions més per a aquest any—: quan també aquesta Llei s'ha aprovat fa uns mesos, cap referència a la seva aplicació en aquest Pressupost, la qual cosa hauria de voler dir que vostès renunciaven a la seva aplicació al llarg d'aquest any. És a dir, una llei que ha tingut una molt ràpida tramitació en aquesta Cambra, sembla que ara pot necessitar més d'un any per començar a aplicar-se: ens ho hauran d'explicar molt bé, perquè nosaltres no ho acabem d'entendre.

Per a vostès, senyors del Govern, és molt més fàcil acudir, pel que fa a la Junta d'Aigües, al recurs de l'endeutament —2.800 milions de pessetes més, aquest any—, la qual cosa fa més que duplicar els interessos bancaris —944 milions de pessetes previstos per a aquest any, quasi tres milions de pessetes diaris, enfront dels 428 milions de pessetes de l'any passat.

En funció de totes aquestes consideracions, creiem que és de justícia retornar al Govern el pressupost de la Junta d'Aigües.

Acabat això, passariem a la defensa de l'esmena a la totalitat de la Junta de Residus, Junta de Residus que gaudirà d'un pressupost teòric de 5.175 milions de pessetes, és a dir tres vegades superior al de l'any passat, que era de 1.748 milions de pessetes. L'any passat, vostès van consignar 1.295 milions de pessetes —dos terços del total del pressupost— en inversions relacionades amb el Pla de Residus: no es va poder invertir, és obvi, ni una sola pesseta. Les raons han estat manifestament exposades darrerament en aquesta Cambra. Una les resumiria totes: el rebuig generalitzat al Pla de residus. No tornaré —per no cansar les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats— a fer ara i aquí el discurs que repetidament tota l'oposició ha pronunciat en aquesta Cambra; sí que insistiré en les nostres conclusions, que coincideixen amb les de tota l'oposició parlamentària: vostès han de retirar el Pla de Residus i han d'encetar un procés de diàleg obert amb totes les entitats afectades pels emplaçaments de les instal·lacions. Vostès no ho volen fer, i s'equivoquen. Vostès s'estimen més d'intentar una certa maniobra dilatòria i de confusió, consistent a tramitar el Pla com a projecte de llei en aquest Parlament; doncs bé, la tramita-

ció com a projecte de llei i la subsegüent possible aplicació del nou Pla de residus resultant són incompatibles en aquesta anualitat.

Vostès ens presenten, com ja he dit, de 5.175 milions de pessetes, dels quals 3.165 milions de pessetes es destinen a invertir d'acord amb el següent detall: per a adquisició de terrenys, 550 milions de pessetes; a l'abocador de l'entorn de Tarragona, 50 milions de pessetes; la incineradora de l'entorn de Tarragona, 200 milions de pessetes; la planta físico-química de Sant Feliu de Buixalleu, 100 milions de pessetes; la planta físico-química de l'entorn de Barcelona, 100 milions de pessetes, i l'abocador de la zona nord de Girona, 100 milions de pessetes. I, per a construcció d'instal·lacions i equipaments, 2.615 milions de pessetes, dels quals 250 milions de pessetes anirien —anirien— a parar a l'abocador de l'entorn de Tarragona, 315 milions de pessetes a la planta físico-química de l'entorn de Barcelona, 150 milions de pessetes a l'abocador de la zona nord de Girona, 200 milions de pessetes a la planta físico-química de l'entorn de Girona —i hem de destacar aquí la nostra sorpresa per l'aparició d'una nova planta físico-química a l'entorn de Girona, que ni tan sols figura en aquest pla de residus al qual vostès i només vostès donen suport—, 360 milions de pessetes a l'abocador de Rubió i 240 milions de pessetes a l'abocador de l'entorn de Barcelona. I vostès, senyors del Govern, saben perfectament que aquest any, com l'any passat, no podran executar aquest pressupost, que és un pressupost fallaç, un pressupost absolutament irrealitzable.

En definitiva, senyores diputades i senyors diputats, quan tenim a les mans un pressupost quimèric, un pressupost que el mateix Govern està convençut que no podrà dur a terme, mantenir-ho i no tornar-ho, *mantenella y no enmendalla*, a més d'una frivolitat, és, senzillament, una provocació —és una altra provocació.

I, finalment, i finalment —i amb això acabaria potser aquesta llarga intervenció...

El Sr. PRESIDENT: Perquè s'orienti, li queden cinc minuts, eh?

El Sr. LATORRE: No els utilitzaré, senyor President.

Defensaré l'esmena a la totalitat del pressupost de l'INCASOL. Veritablement, el pressupost de l'INCASOL representa un increment espectacular: passa de 14.000 milions de pessetes a 27.000, amb un increment del 87%.

Bàsicament són dues, les raons d'existir de l'INCASOL: la promoció pública de l'habitatge i la promoció de sòl urbanitzable per a promocions posteriors, públiques o privades. Vegem què està passant a Catalunya amb la primera d'aquestes dues finalitats principals de l'INCASOL.

El número d'habitatges lliures acabats a Catalunya al llarg de 1989 ha estat de 31.216, amb un creixement del 36,4% respecte dels habitatges acabats el 88; per contra, el número d'habitatges de protecció oficial acabats a Catalunya l'any 89 ha estat de 6.407, el 45,20% menys que l'any anterior. És a dir que, mentre es produeix un increment molt significatiu en el camp de la promoció lliure, els habitatges de protecció oficial han caigut el 45,2%. Situació, aquesta —i no són impressions només nostres—, que continuarà indefectiblement al llarg de l'any 90, donat que el número de qualificacions provisionals lliurades ha estat de 3.882, que representa una disminució del 34% respecte de les de l'any passat.

La davallada de la protecció oficial és molt més important encara a Catalunya que a la resta d'Espanya. Fixin-s'hi: en el període 89-86 en què es produeix, l'índex 89-86 a tot Espanya és del 0,7% —és a dir, que el 89 s'han fet el 0,7..., el 70% de les del 86—; per contra, a Catalunya ha estat del 40% —s'han fet el 40% de promocions lliures respecte del 86. I, efectivament, el fet que les inversions de l'INCASOL untrapassin els 20.000 milions de pessetes ens hauria de satisfer, és una bona notícia; l'estudi del detall d'aquestes inversions ja no ens omple tant de satisfacció.

Efectivament, 759 milions d'aquestes pessetes es destinen a una obra olímpica, com és el canal de rem a Gavà, que no sabem què té a veure amb els objectius de l'INCASOL. Es destinen 3.000 milions de pessetes a l'adquisició de reserva de sòl, amb el següent nivell de detall: promoció de sòl a la conurbació de Barcelona, 200 milions de pessetes, i promoció no comarcalitzable, 2.821 milions de pessetes —el nivell de detall i de programació, efectivament, no constitueix precisament l'element més determinant d'aquestes xifres. D'altra banda, es proposen destinar 1.500 milions de pessetes a la construcció de naus industrials a l'Hospitalet, Vilanova, Puigcerdà i Viella —que, pel que sembla, no hauria de constituir tampoc un dels objectius prioritaris, ara per ara, de l'INCASOL. Finalment, la resta d'inversions constitueix també, una vegada més, l'explicitació del fet que hem anat reiterant al llarg d'aquesta llarga intervenció: la política de fer coses sense cap tipus d'objectiu —almenys, aparent.

Mirin: les actuacions de l'Administració en matèria d'habitatge s'han de dirigir cap a allò que no fa la iniciativa privada —s'hi haurien de dirigir. I no pot ser que el poc que fan vostès es tradueixi en la construcció, moltes vegades, de casetes unifamiliars, quan ja tenim —o estem a punt de tenir— infestat el nostre país d'aquestes meravelles arquitectòniques: no pot ser que el poc que fan vostès siguin habitatges amb preus prohibitius per a gran part de les famílies d'aquest país, tot i que demanin un determinat llindar d'ingressos per fer veure que comproven la situació econòmica dels afavorits per les concessions; no pot ser que no existeixi cap programa de rehabilitació; en definitiva, senyores diputades, senyors diputats, no pot ser que no es facin habitatges allà on fa falta i no es facin allà on veritablement es necessiten.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Latorre. Suposo que el torn en contra es farà en bloc de totes les... (Pausa.)

L'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana té dues esmenes al Departament de la Presidència, la 302 i la 312. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, senyores i senyors diputats, de les aigües i dels xàfecs de què ens parlava l'Illustre Portaveu del Centre Democràtic i Social passem a unes altres aigües, les aigües del Mediterrani, des del punt de vista cultural.

En el moment del debat del Projecte de Llei a partir del qual es creava l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, ja vam expressar, en nom d'Esquerra Republicana, el nostre suport més absolut a totes aquelles mesures tendents a augmentar la presència de la cultura catalana al Mediterrani i també, de manera recíproca, a l'enfortiment de relacions culturals i de tot tipus

amb els pobles i les cultures del conjunt de la conca mediterrània. Però el suport a aquella idea no es veu correspost, per part nostra, al suport, a la manera, al mètode, al procediment emprats pel Govern de la Generalitat per fer-lo possible: justament l'Institut Català d'Estudis Mediterranis.

Vam expressar oportunament la nostra temença que aquell Institut servís als reals —o potser seria, en aquest cas, més adequat dir els reials— interessos d'algun intel·lectual nostrat, més que no pas un conjunt de necessitats col·lectives. «Donem temps al temps», ens va dir oportunament el portaveu de la majoria, i avui el temps ens dona, ens comença a donar ja la raó: l'Institut Català d'Estudis Mediterranis ha estat, fonamentalment, un regal institucional, un vestit fet a la mida —com se'ns recordava també en el moment del debat—; una operació, bàsicament, de prestigi i de projecció personal.

L'Institut Català d'Estudis Mediterranis s'ha caracteritzat per la confirmació de la nostra temença ja des d'abans de la seva creació. Efectivament, el 1988, quan l'ens es deia: «Centre d'Estudis Mediterranis», ja va disposar d'una partida de 30 milions de pessetes i en demanar nosaltres la destinació d'aquests diners al Govern, el Govern ens responia que s'han encarregat estudis de prospectiva; s'està en contacte per traduir obres d'autors catalans; tindran lloc setmanes catalanes a Tunis, a Arles, a Milà; s'està preparant una exposició; es treballa en una exposició; es prepara un simposi; es promou l'edició...

Dos anys després ens demanem on és l'estudi de prospectiva de la Catalunya 2000-2010? On són les traduccions d'autors catalans al francès, a l'italià, a l'anglès, a l'àrab i a un idioma de tanta tradició i arrelament mil·lenari i mediterrani com és l'alemany? On és la Setmana Catalana de Tunis?, la Setmana Catalana de Tunis, que apareix i reapareix com figura que fa també el Guadiana? On és la Setmana Catalana d'Arles?, la Setmana Catalana de Milà? On són les trobades d'empresaris?, les obres teatrals?, les obres gràfiques?, les conferències?, el cinema?, la cuina? On són, en definitiva, els 30 milions de pessetes de 1988?

L'any passat van ser, no 30, sinó 216 els milions de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis als pressupostos, i és bo de comparar, per la seva significació, aquesta xifra amb la destinada a l'entitat històricament capdavantera en el terreny de la cultura, la investigació i el món acadèmic a casa nostra, amb un impacte sobre el conjunt dels Països Catalans, com és l'Institut d'Estudis Catalans. És bo de comparar aquesta xifra amb el suport de la premsa en català, els cursos de català per a adults, etcètera.

Vam demanar oportunament al Govern informació sobre l'organigrama personal, jeràrquic, funcional de l'Institut; sobre l'estat d'execució de les activitats previstes o anunciades, i la resposta no va fer desaparèixer sinó que va augmentar la imatge de misteri i els dubtes sobre els objectius autèntics d'aquest Institut i la confirmació de qui té, de veritat, el poder executiu, la capacitat decisòria per triar i remenar.

Aquest any el pressupost previst és de 198 milions i mig de pessetes i proposem de comparar novament aquesta xifra amb els 350 milions de l'Institut d'Estudis Catalans, amb els 175 de suport a la producció editorial en català, o els 86 de la Institució de les Lletres Catalanes.

Aquest pressupost d'enguany, que destina el 5% del total a atencions protocol·làries i representatives, que destina 65 milions a estudis i treballs tècnics —probablement amb 65 milions

ja podrem començar a veure alguna cosa publicada—; destina també la no gens menyspreable xifra de 35 milions de pessetes per a reunions i conferències, i a fe que s'han de fer moltes reunions i moltes conferències per aquest preu, tantes reunions que, probablement, algunes de les persones que previsiblement hi hagin d'assistir tindran dificultats per compaginar aquesta tasca amb la participació en tertúlies radiofòniques, la redacció d'articles diaris i, fins i tot, la redacció de certs alts discursos.

Ens demanem si els 236 milions que la Generalitat ha destinat a aquest Institut en els darrers anys s'han traduït de veritat en accions i obres concretes necessàries, d'impacte general i de record durador. En aquest cas, se'ns esmentarà probablement el Premi Internacional Catalunya, dotat amb la modestíssima xifra de 12 milions de pessetes —modestíssima i que cal comparar amb la que rep, any rere any, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

L'experiència del primer any, amb el senyor Popper, si es tractava que aquest projectés a l'exterior Catalunya i tingués alguna connexió més enllà de la recepció directa del xec bancari no sembla que hagi estat gaire reeixida.

Però la segona i darrera de les experiències d'aquest premi —amb l'afegit de no tenir el premi, en principi, en relació amb el premiat cap connexió immediata amb la realitat catalana i obeir a criteris tan respectables com discutibles— amb membres del jurat, alguns dels quals —com apuntàvem ahir— s'havien permès d'insultar el nivell i la competència intel·lectual —com el senyor Caro Baroja— de la tradició política catalana, nosaltres ens demanem quina és la finalitat veritable d'aquest Institut? Potser és per això —i malgrat la modèstia numèrica dels diputats de l'Agrupació parlamentària d'Esquerra Republicana i, per tant, la modèstia econòmica del nostre Grup— que estem disposats a obsequiar amb un llibre —per exemple, tenint en compte que Mallorca és de l'àmbit territorial de la cultura catalana, el territori inequívocament més mediterrani de tots, perquè es troba envoltat de mar Mediterrània per a totes bandes—, ens proposem d'obsequiar amb un llibre d'un narrador, dramaturg o periodista en català —o totes tres coses alhora— a tots i a cadascun dels membres d'aquesta Cambra que ens diguin el nom d'aquella persona que enguany ha estat justament premiat amb el Segon Premi Internacional Catalunya.

A l'espera de fer els obsequis, ens refermem en la nostra esmena a la totalitat.

La segona de les nostres esmenes fa referència a Televisió de Catalunya. Hi ha un elevat grau de coincidència en enquestes, en declaracions públiques i en declaracions institucionals a destacar que la implantació d'una televisió de titularitat pública i expressió catalana constitueix una de les realitzacions més característiques i populars del nostre —diguem-ne— autogovern. Això, que probablement és cert, és estrany que no hagi produït reflexions més sucoses i detingudes sobre la condició profundament àudio-visual dels nostres nivells actuals d'autogovern.

Quan un any més aquest Parlament debat —idealment, almenys— les bases econòmiques de Televisió de Catalunya per a l'any 90 és inevitable de demanar-se, un cop més —probablement amb l'esportivitat inherent a la condició de les minories—, quina mena de servei públic financem, quina mena de racionalitat política cultural fem que predomini, i quin grau d'autonomia real té el servei públic que la totalitat del país finança.

Nosaltres no dubtem pas que la Televisió de Catalunya ha estat i és una eina important de recuperació nacional, i també de reconstrucció lingüístico-cultural. Però hem de dir que creiem que aquesta televisió, com la televisió estatal, com les televisions autonòmiques en general, han heretat de la Televisió Espanyola dels anys 50 les característiques d'hegemonia publicitària i persuasió política que ens allunyen de determinats models europeus inspirats, molt més directament, per criteris de servei públic i independència política.

Aquest és un debat circular, i prou que ho sabem. No pretenem, doncs, d'avorrit la Cambra recordant els múltiples episodis i les anècdotes reiterades de petites i grans manipulacions, de cessaments fulminants, de silencis pesants com a lloses, de maquillatges de determinades notícies, de manca de voluntat d'incorporar proporcionalment la pluralitat política, social i cívica d'aquest país. Com ses senyories ja saben, aquest rosari conforma, precisament, una bona part de l'activitat i dels debats de la nostra entranyable Comissió de Control de la Corporació Catalana.

És inevitable de fer aquest preàmbul, perquè, en demanar el retorn del pressupost de Televisió de Catalunya, Esquerra Republicana no recolza tant —com és sabut— en els aspectes estrictament econòmics com en la necessitat —creiem que compartida per altres grups— de modificar la política global d'aquest servei de titularitat pública i de modificar-la, justament, en el sentit d'incrementar la seva condició de servei públic.

No entrarem a discutir el tema cíclic de l'autofinançament —sempre oportunament equilibrat gràcies a la transferència de la Generalitat—, enguany justificada per la necessitat de consolidar el Canal 33, un argument, si més no, discutible, ja que, com el mateix Director General de la Corporació ha dit més d'un cop: «les inversions materials i personals no es fan mai com si TV3 i el Canal 33 fossin entitats separades, sinó que es tendeix a compartir-les.» No ens aturem tampoc a dir, un cop més, que apartats pressupostaris com «despeses diverses» ens continuen semblant excessivament voluminosos, ambigus i poc explicats, malgrat que ja agraeixo a d'avançada l'amable esforç que segurament farà el diputat que representa la majoria a l'hora d'intentar convèncer-nos i introduir llum en aquest i altres apartats.

Per altra banda, volem destacar que en aquest pressupost un determinat tipus de racionalitat econòmica, basada en els ingressos publicitaris —i això es dedueix de l'anàlisi de la programació—, predomina i contribueix a consolidar la subordinació creixent dels aspectes creatius als recreatius. Per comprovar això no només s'han de tenir en compte els programes i el seu nombre d'hores, sinó també, i molt especialment, la franja horària en què aquests s'emeten.

No significa això, naturalment, que Esquerra Republicana pensi que Televisió de Catalunya ha de renunciar a ser competitiva, ni de bon tros; el que lamentem, en tot cas, és que no es busqui una especificitat més creativa a l'hora de ser competitiu i que probablement, per l'increment d'una anàlisi cada cop més fragmentària de les audiències, es consolidi l'hegemonia de la programació sobre la creació i s'atengui més el disseny i la tipologia abstracta de la graella que els continguts creatius d'aquesta mateixa graella, la qual cosa altera la condició de servei públic de la nostra televisió, la berlusconitza i l'allunya

d'allò que havia estat una noble tradició d'algunes televisions públiques europees.

En canvi, vostès, il·lustres senyores i senyors diputats de la majoria, mitifiquen tant i tant la graella televisiva, l'encàrrec en abstracte d'un determinat model de programa —ja sigui comprat, ja sigui produït— que si algun dia —i em penso que no n'estem lluny— s'encaparren a trobar un sant patró de la televisió de Catalunya no en trobaran cap de més escaient que sant Llorenç, rostit, precisament, en una graella. (*Remor de veus.*)

En aquest sentit, no podem deixar de criticar la desproporció existent entre els recursos destinats a l'adquisició de produccions i coproduccions en català, aquelles que poden contribuir a donar solidesa i entitat econòmica al sector àudio-visual català i als recursos destinats a l'adquisició de producció aliena en versió original, una bona part dels quals s'invertiran en doblatges. No parlem ja del gruix d'allò que es denomina «treballs realitzats per altres empreses», especialment pel que fa als costos excessius i sempre discrecionals de dictàmens, estudis, assessoraments i d'altres encàrrecs que en alguns casos esdevenen —com sabem tots— veritables canongies.

En fi, és evident que la majoria té tot el dret a fer predominar l'estructura pressupostària que consideri adient per al model televisiu que predomina. Ara bé, aleshores, potser convindria desmitificar alguns dels objectius teòrics de la nostra televisió pública, en la mesura que comencem a convèncer-nos que 1990 tampoc no serà l'any en què es consolidi, entre altres coses, un accés proporcional de tots els grups cívics, socials, polítics de Catalunya a la seva, teòricament, televisió pública. I que consti, i acabo, que aquesta no és la típica reclamació partidista de major presència; al capdavant nosaltres estem tan avesats a la invisibilitat televisiva —tan avesats— que una atenció renovada ens podria sobtar perillosament.

Aquesta és, en tot cas, la nostra preocupació per una fórmula de finançament i, sobretot, per un model televisiu que entenem que s'allunya progressivament dels paràmetres que nosaltres considerem bàsics en un servei públic d'aquesta índole. És per això que votarem el retorn del pressupost de Televisió de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod. Pel Grup Mixt, hi ha les esmenes 295, 298 i 311. Per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo defensaré, farem una defensa global de les tres esmenes, però el senyor Casanovas intervindrà per a la de televisió.

Senyor President, senyores i senyors diputats, a l'esmena que els diputats del Partit dels Comunistes de Catalunya hem fet a l'Institut Català de la Dona, hi vam estar donant moltes voltes per fer-la. I vam arribar a una conclusió, i és que era molt necessària perquè, en el curs dels segles que hem estat vivint la humanitat, s'ha confirmat que sempre ha predominat la cultura masculista. I creiem que una constatació d'això és una mica mirar la composició del Parlament de Catalunya, en la qual les dones no és que brillin per la seva absència, però sí que són honroses les excepcions per la seva presència. I necessitem una intervenció en el conjunt de la societat —i per tant, el Govern ha de plantejar-s'ho com a primer protagonista—, al conjunt de

la societat, a tots i cadascun dels nivells, aprofitant oportunitats en el procés de desenvolupament cultural, polític, laboral, social, per fer possible que aquesta discriminació desaparegui. I la constatació que el Govern de la Generalitat ha posat en marxa l'Institut Català de la Dona podia ser una eina important.

Però segurament seria molt important plantejar quines són en aquests moments, des del nostre punt de vista, algunes de les prioritats per intervenir en la direcció de fer desaparèixer aquesta discriminació real. I, a més, lligar aquestes realitats objectives, necessàries, amb les característiques del Pressupost presentat pel Govern. I, d'aquesta constatació, veure si és possible resoldre les prioritats que des d'un punt de vista social existeixen en aquest moment. I, per nosaltres, això significa, o significaria, perquè no apareix amb claredat al Pressupost, destinar la major part dels esforços a intervenir en accions de base. Això vol dir donar una prioritat a la creació de centres de planing a tots els districtes i pobles i comarques de Catalunya, centres concebuts i dirigits per dones mentre tota la classe mèdica faci un reciclatge capaç d'atendre les necessitats específiques que, en aquests moments, les dones tenen en aquesta matèria.

Una altra prioritat és la creació de cases refugi, on les dones puguin anar amb els seus fills, fugint de les agressions de l'home que fan perillar no només la seva integritat psíquica, sinó fins i tot física. I això és una realitat palpable en la nostra societat, per desgràcia. I això, en funció de criteris de població en les diferents localitats i districtes, i plantejar amb força que és necessària una activitat molt forta en aquesta direcció. I un exemple d'això és que a la ciutat de Barcelona només hi ha una casa refugi amb vint-i-cinc places, quan segurament les necessitats serien molt més grans.

Un altre element de prioritat seria assegurar les escoles d'adults per a les dones, com un element també important de prioritat. Fer realitat un tema cabdal que creiem que, per desgràcia, està intervenint més en la desaparició de la desigualtat entre l'home i la dona, però que creiem que afecta també els homes, com és la creació d'escoles bressol. I escoles bressol de zero a tres anys, gratuïtes, suficients, perquè ser mare no signifiqui un impediment per poder accedir a les igualtats de condicions que en aquests moments són necessàries entre els homes i les dones.

Un altre tema d'intervenció necessària, des d'un punt de vista de prioritat, és vetllar per un ensenyament no sexista des del primer moment. I a mi m'agradaria que tots els diputats poguessin fer una espècie de pràctica, i és agafar els textos que en aquests moments s'estan utilitzant a les nostres escoles a Catalunya, i s'adonaran, s'adonaran que mai no es fa referència a aquesta desigualtat real entre l'home i la dona. I que segurament seria necessari fer una revisió de tot el que, en aquests moments, estant aprenent els nostres nens, perquè seria un element molt important per fer desaparèixer aquesta realitat objectiva que en aquests moments hi ha.

Seria necessari també fer una major intervenció en el tema dels habitatges. Seria necessari, també, en definitiva, abordar des d'un punt de vista interdisciplinari totes i cadascuna de les preocupacions que les dones tenen en aquests moments. Hi ha segurament una llista molt llarga, a més de les coses que jo he dit, que segurament podrien acabar d'arrodonir aquest panorama de discriminació entre l'home i la dona, com per exemple la discriminació al treball, la discriminació en la capacitat d'accedir

a llocs de direcció i altres.

Si comparem aquestes necessitats amb el que el pressupost de l'Institut Català de la Dona planteja, que són 189.000 milions de pessetes, ens adonarem que, amb aquests diners, no es pot fer res. I si comparem aquestes dues realitats, les necessitats i els diners que posa el Consell Executiu per fer possible aquesta solució dels problemes, arribarem a una conclusió: l'objectiu que es planteja el Govern de la Generalitat no és intervenir en la desaparició de la desigualtat, sinó que, segurament, són altres necessitats, entre elles la de fer una política d'aparador que expliqui que fa el que de veritat no està fent.

Perquè si contrastem alguns d'aquests percentatges amb despeses arribarem a una conclusió important, i és que el 28,51 del total es dedica a «reunions i conferències»; en contrapartida a un 19,51, d'«ajuda a famílies i institucions sense finalitat de lucre», i que en «material d'oficina» es gasten 26 milions de pessetes, comparat amb 2,65 milions de pessetes en «lloguers de béns immobles». Totes aquestes xifres, el que expressen amb molta claredat és que les partides fonamentals no van en la direcció de resoldre problemes, sinó de muntar un bon aparador per dir que es fan coses, que segurament no es podran fer perquè no hi ha els diners necessaris.

La poca assignació que es fa d'ajut a la dona es fa seguint el fil conductor de tots els pressupostos, perquè no únicament és amb aquestes partides de l'Institut Català de la Dona. El seguiment acurat de tot el Pressupost demostra que aquesta no-prioritat del Govern de la Generalitat no és simplement amb l'Institut, sinó que és amb totes i cada una de les partides del Pressupost. I, per tant, nosaltres, a partir de totes aquestes idees, hem arribat a una conclusió: fer una esmena a la totalitat de retorn al Govern. Però creiem, al mateix temps, en una idea: és que sí, aquí, aquesta discussió de l'Institut Català de la Dona i del Pressupost es fes amb un 51% de dones en aquest Parlament, amb una representació similar al Govern de la Generalitat i amb un senyor que contestés aquesta opinió i amb una persona que estigués aquí defensant aquesta esmena a la totalitat, que fos una dona, i que el senyor Escudé no fos senyor Escudé, sinó senyora Escudé, segurament aquesta discussió seria completament diferent, i hi hauria un nivell de sensibilitat més gran per resoldre aquests problemes.

En definitiva, hem presentat aquesta esmena a la totalitat perquè som conscients que el Govern de la Generalitat no té ni la voluntat, ni la sensibilitat necessàries per començar a abordar els problemes que les dones tenen en aquest moment plantejats.

Moltes gràcies, i res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. Per defensar l'esmena 301, té la paraula..., 311, té la paraula el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President. Senyories, per començar m'agradaria que quedés ben clar que la nostra esmena concerneix únicament la Televisió de Catalunya, SA, perquè, en altres ocasions —i suposo que ara també—, en fer el torn en contra de totes les esmenes concernents a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió —i en aquest cas veig que a totes les esmenes de Governació— es donen —ai!, perdó de Governació, de Presidència—, es donen arguments en defensa del pressupost de la Corporació en la seva globalitat i rarament es fa un torn en contra...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Casanovas. Prego que les

felicitations al senyor Sánchez es facin després de la sessió...

El Sr. CASANOVAS: ...i rarament es fa el torn en contra dels arguments que s'esgrimeixen referents al pressupost de la Televisió de Catalunya, SA. Si bé el resultat final acostuma a ser el mateix perquè igualment s'hi vota en contra, no deixa que ens agradaria saber per quina raó se'ns refusa l'esmena en concret.

Dit això, entrarem en el tema. A l'apartat 3.3 del pressupost, on es parla dels aspectes econòmics i financers, es diu literalment: «En primer lloc cal destacar que el pressupost de Televisió de Catalunya, SA es presenta per segona vegada autofinançat». Jo no sé si això és un acudit inicial, perquè a continuació se'ns avisa que l'augment de la subvenció per l'explotació, que passa de 1.170 milions a 4.443 milions de pessetes —o sigui la bagatella de 3.273 milions més; un augment sobre l'any anterior d'aproximadament el 280%. Se'ns diu que aquest augment va tot ell destinat a la posada en marxa del Canal 33. Bé, jo em pregunto: és que el Canal 33 no és part de Televisió de Catalunya, SA? Llavors, on és el finançament de Televisió de Catalunya, SA?

Bé, i si prescindim de qüestions semàntiques i analitzem si això que s'escriu és ben bé veritat, podem observar que si bé en xifres es podria donar la raó al pressupost, desgraciadament en una anàlisi un xic més acurada resulta fals. Per un costat, com es quantifica la part de béns comuns de producció? Això no se'ns explica: maquinària, mitjans de transport, estudis, consum d'energia elèctrica, etcètera. Com se'ns quantifica la part de producció que pertany a un o altre canal? El subvencionat o el no subvencionat? I que molt sovint tot això és emprat indistintament per una o altra televisió. Tan sols la xarxa de repetidors és particular per a cadascun dels canals, i encara la xarxa dels repetidors en si, no de les instal·lacions de casetes, d'antenes, d'etcètera.

Ja sé que se'm pot argumentar que, si bé molts mitjans són compartits, les programacions, en ser específiques, tenen un element important en la utilització que fa que les despeses augmentin d'una manera proporcional. Aquest argument, també només és veritat en part, perquè si mirem amb detall la programació de TV3 veurem que, sense tenir en compte bona part de la producció conjunta en els *Telenotícies* —gairebé tots ells repetició dels de TV3, al Canal 33—, hi ha un mínim de vuit títols que són compartits entre els dos canals —els citaré: *Senyals*, *Actual*, *Tres catorze setze*, *Thalassa*, *La caixa sàvia*, *Basquetmania*, *A debat* i *60 minuts*—, que, si els comptabilitzem enterament en el Canal 33, donarà a TV3 nou hores i deu minuts d'emissió setmanal gratuïta o, en altres paraules, nou hores i deu minuts de programació setmanal subvencionada —i, això, sense comptar altres programes inserits esporàdicament, com poden ser certes manifestacions esportives, en la seva totalitat o en resum. Com poden veure, senyories, només per aquesta sumària anàlisi, deixa de ser-nos creïble el pressupost que Televisió de Catalunya ens presenta: si en un aspecte tan fàcil de comprovar es falseja la destinació de l'ajut que rep l'entitat, què no serà en els altres terrenys de no tan fàcil constatació?

I fins ara hem parlat de la subvenció directa, sense tenir en compte les quantitats que molts departaments del Govern destinen en concepte de publicitat i programa als mitjans de comunicació, en bona part destinats a la publicitat institucional a través de Televisió de Catalunya, societat anònima, i que en el pressu-

post de l'entitat queda inclosa aquesta ajuda —o amagada, com ho vulguin dir— en els 12.500 milions de publicitat que en totes les seves modalitats es pensa recaptar durant l'exercici present.

D'altra banda, hi ha un factor negatiu, que influeix a mantenir anormalment baixes les despeses de funcionament de TV3, i és la proliferació d'allò que jo en dic «refregits» televisius o «televisió per a arterioscleròtics», gent que, com sabem, sovint no tenen gaire memòria, que no és altra cosa que la repetició de programes i els resums setmanals, com per exemple *Matraca*, o *Mikimoto Club*, o *Motor a fons*, o *Bongònia*, o la repetició de sèries inacabables, com ara en aquests moments *La gran vall* —això, sense parlar de la repetició a l'infinit de les receptes de *Bona cuina*, que suposo que deuen voler que ens les aprenguem de memòria. Aquest estil de programació manté les hores d'antena que justifica una bona administració comptable i una quantitat, una taxa de publicitat elevada. Però dubto molt que contribueixi a augmentar l'audiència de Televisió de Catalunya, societat anònima, sobretot ara que augmenta l'oferta televisiva. Si continuem per aquesta via, aconseguirem que la televisió autonòmica només la mirin els desmemoriats: no deixa de ser una opció.

En un altre aspecte de la despesa, es parla molt de contractes per a emissions esportives: se'n vol incrementar el percentatge, cosa que jo personalment trobo bé; el que no trobem tan bé és que es facin contractes com el que fa poc vàrem denunciar en la Comissió de Seguiment de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, on es demostra que Televisió de Catalunya compra els drets de retransmissió de la Lliga de Bàsquet a una agència publicitària per gairebé el doble del que aquesta agència va pagar en el concurs d'adjudicació que va fer la Federació Espanyola de Bàsquet.

Potser cal que parli d'algun altre aspecte de la gestió que no sigui estrictament l'econòmic. A la memòria que acompanya el pressupost, se'ns diu que es fomentarà l'audiència del Canal 33 a través de la pantalla de TV3: potser sí, que aquesta és una manera d'augmentar l'audiència del Canal 33, però l'audiència global de Televisió de Catalunya, per aquest sistema, al nostre entendre, el que es fa no és el que es volia, o sigui, el que es fa és una reconversió de l'audiència d'un canal a l'altre, no un augment de tota l'audiència globalment.

I, per acabar, senyor President —perquè veig que s'encén el llum—, la defensa d'aquesta esmena, voldria remarcar, senyories, que no es fa cap menció, a la previsió programàtica, de com pensa Televisió de Catalunya complir allò que diu l'article 18 de la Llei de creació, precisament, de l'ens, de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, aprovada per aquesta Cambra ara fa set anys —concretament, el 18 de maig del 83. Tants anys de vigència de la Llei i encara no s'ha trobat la manera de donar compliment a aquest article 18, l'article que els diputats del Grup Mixt, on tenim els diputats d'Esquerra Catalana, creiem bàsic perquè la televisió autonòmica serveixi plenament per a allò per què fou creada, que serveixi de tribuna d'expressió plural al poble de Catalunya. Per si algú no recorda aquest article —i acabo—, el llegeixo: «L'ordenació dels espais de ràdio i televisió» —televisió, remarco— «s'ha de fer de manera que hi puguin accedir els grups socials i polítics més significatius. Amb aquesta finalitat, el Consell d'Administració i el Director General, en l'exercici de llurs competències respectives,

han de tenir en compte criteris objectius, com ho són la representació parlamentària, la implantació política, sindical i social i cultural, l'àmbit territorial d'actuació i altres del mateix caràcter.» A què es deu l'oblit del compliment d'aquest article any rere any? Per què en set anys no s'ha desenvolupat la normativa que permeti l'accés de totes aquestes organitzacions a la programació? És que es vol continuar considerant la televisió catalana com a patrimoni exclusiu del Govern català?

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Casanovas. El Grup Popular té una esmena a la totalitat a aquest Departament, l'esmena 296; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, quan vam defensar la nostra esmena a la totalitat, al debat dels Pressupostos de la Generalitat per al 1990, ja vam anunciar que estí latifundi intocable i impenetrable que suposa el Departament de la Presidència havia de ser objecte de tota classe d'iniciatives parlamentàries per tal de demostrar que Presidència és l'origen de la desorientació político-pressupostària que està sofrint, que està travessant lo Govern, l'Administració de la Generalitat. Efectivament, per primera vegada lo Grup parlamentari Popular presenta una esmena a la totalitat a est Departament al debat de Pressupostos, i, com a segona iniciativa, lo dia 18 d'abril ja vam presentar una interpellació referida a la política general del Consell Executiu en relació amb la despesa corrent dels departaments de la Generalitat, que espero que l'Honorable Conseller d'Economia i Finances li dispensi una bona acollida.

Lo Departament de la Presidència, senyores i senyors diputats, augmenta el seu pressupost en un 39% en relació amb 1989, augmenta el 28,8% les inversions, augmenta el 42% les operacions corrents, augmenta el 45% les transferències corrents i augmenta ni més ni menys que un 50% les despeses corrents. Traduït en xifres absolutes, mentre les inversions augmenten 1.800 milions de pessetes, les despeses generals creixen 5.800 milions de pessetes. Globalment, allò que anunciàvem: que, per cada pesseta que creix la inversió, n'augmenta quatre la despesa corrent. I en esta anàlisi se pot constatar que Secretaria General de la Presidència i Secretaria General de l'Esport s'emporten lo 90% del pressupost, amb una expansió tan brutal de la despesa corrent i amb unes partides sense justificar tan alarmants que, des de la nostra opinió, seria una injustícia i un frau que l'oposició faríem als ciutadans si de manera permanent no denunciéssim dins i fora d'est Parlament la irresponsabilitat que comporta l'aprovació d'est pressupost, independentment del vot en contra de tots los grups que no donem suport al Govern de Convergència i Unió.

Quatre-cents milions de pessetes en material d'oficina a Presidència, 130 milions de pessetes en dietes, 225 milions de pessetes en protocol, 400 milions de pessetes en publicitat i 700 milions de pessetes en altres despeses i estudis i treballs tècnics és lo panorama pressupostari que ofereix lo Departament de la Presidència, sense que ningú comparegui davant d'est Parlament a exhibir un estudi documentat que justifiqui per a què són, per exemple, 130 milions de pessetes en dietes i quins estudis tècnics i altres despeses equivalen o justifiquen 700 milions de pessetes.

I jo també llegeixo els discursos del Molt Honorable Presi-

dent de la Generalitat, i en est sentit me pregunto, només a títol comparatiu, com poden tenir credibilitat les seves paraules d'impuls als consells comarcals o d'aplicació de les lleis d'ordenació territorial quan lo pressupost de Governació és 8.000 milions de pessetes més baix que el de Presidència? Quins instruments se poden establir a l'hora de parlar de nivell econòmic o d'objectius d'internacionalització dels sistemes econòmics si el Departament d'Economia i Finances té un pressupost de 4.800 milions de pessetes, quan només les despeses generals de Presidència —capítols 1 i 2— pugen 6.600 milions de pessetes? Com pot parlar el President de la Generalitat d'innovació tecnològica i disseny o d'activitat industrial si el Departament d'Indústria té un pressupost que no arriba ni a la meitat del Departament de la Presidència? Com se poden exercir les facultats intel·lectuals i els coneixements històrics i humans quan lo total del pressupost per a Cultura, amb 15.000 milions de pessetes, és inferior ja no al pressupost de Presidència, sinó a les operacions corrents de Presidència, que sumen 19.600 milions de pessetes. Com és possible que una societat pugui admetre que els Departaments d'Agricultura, Treball, Comerç, Consum i Turisme, los tres conjuntament, tinguin menys pressupost que el Departament de la Presidència? I, evidentment, no podia faltar a l'espectacle del *desatino* la Secretaria General de l'Esport, com ja hem anunciat abans, que només les seves despeses corrents —Secretaria General de l'Esport— pugen més que les inversions del Departament de Justícia, que les inversions del Departament de Treball, que les inversions del Departament de Cultura i que les inversions del Departament de Comerç, Consum i Turisme? Dins del Departament de la Presidència, evidentment, lo Secretari General de l'Esport fa un bon ús de les dietes de locomoció, de protocol i de publicitat, perquè, sens dubte, i com diem a la meua terra, «no hi ha ball ni festeta que no estigui Marieta».

Lo Departament de la Presidència, amb la seva major responsabilitat, és precisament lo qui dóna lo pitjor exemple del que ha de ser una política pressupostària de solidaritat amb tots los catalans que sofreixen les conseqüències d'una situació econòmica que nosaltres voldríem creure conjuntural, independentment de les desfavorables previsions que els experts observen per a tot l'any 1990.

Catalunya continua estant molt diferenciada de la mitjana comunitària en termes de desenvolupament econòmic i en termes de benestar social, a pesar dels quatre anys bons de creixement econòmic. Per consegüent, si volem reduir distàncies, probablement haurem de créixer en mitjanes superiors a les dels altres països comunitaris, encara que amb mesures de sosteniment i amb mesures d'estabilitat. En tot cas, això mai seria possible sense uns equilibris bàsics en termes d'inflació, amb un creixement de preus sense reduir la competitivitat, amb un estalvi intern que no retalli lo propi creixement i, sobretot, amb una política de solidaritat, senyor Conseller, que est pressupost no la té.

Doncs bé, davant d'estes perspectives, lo consum familiar ja vam dir que s'estreny el cinturó; per una altra part, la banca veu reduïdes les seves possibilitats d'inversió en condicions de seguretat i de rendibilitat, i, per últim, la producció catalana roman estable, cosa que equival a dir que es consolida l'estancament industrial. I, davant d'esta sèrie de dificultats que està travessant la societat catalana, lo Departament de la Presi-

dència, en lloc d'exercir un comportament pressupostari exemplar, expressa, en sentit simbòlic —i només en sentit simbòlic—, el que es denomina un *corte de mangas* a la situació econòmica, per mediació del seu pressupost expansiu, desordenat i sense cap significat de contenció en criteris d'eficàcia, d'eficiència i d'economia.

Est es, senyor President, senyores i senyors diputats, lo sentit de la nostra esmena a la totalitat al Departament de la Presidència dins el Pressupost per al 1990, que sotmetem a la seva consideració.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té les esmens 297, 300, 304, 307 i 309. Les defensarà totes, senyor...?

El Sr. NUALART: No, la número 300, la defensarà la Diputada senyora Fabian.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Senyor Nualart, té la paraula.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'esmena a la totalitat del Departament de la Presidència podria basar-se en moltes raons i en molts dels capítols que amaga o que cobreix, les cent seixanta-cinc esmenes presentades al Departament de la Presidència fan relació a tota mena de despeses i de capítols de ben diverses connotacions: de l'esport a la joventut, de ràdio-televisió a la dona.

Comencem, però, pel capítol de Secretaria General i Consell Executiu. Si el 1989 el total de diners públics a Catalunya a Presidència eren d'11.000 milions, enguany són de 16.800 milions de pessetes, quantitat importantíssima, emblemàtica en el conjunt del pressupost d'un govern.

A l'esmena a la totalitat del nostre Grup als pressupostos, el Diputat senyor Joan Saura ja va indicar la importància de les partides que destinava el Govern a despeses mal explicades o de difícil control o de lliure disposició del President, que aquí i arreu són considerades partides polítiques, en una concepció ben poc transparent i ben poc responsable de l'activitat política.

No és estrany que la majoria dels grups s'oposin, en nom de la transparència política, a l'aprovació de partides com la d'un capítol 2, amb 2.000 milions de «material, subministrament i altres», o un capítol d'«inversions en edificis i altres construccions», que passa de 387 milions a 1.729 milions de pessetes.

La quantitat de Secretaria General que va a empreses públiques i a altres ens públics passa de 4.349 milions a 7.717 milions de pessetes. En una situació com l'actual, en què els ajuntaments catalans viuen econòmicament ofegats, amb l'aigua al coll, no seria de justícia una reorientació d'una política que tendís a incrementar els desequilibris socials i els desequilibris territorials a Catalunya? Si en les nostres esmenes hem insistit en la importància d'una dotació més responsable als ajuntaments catalans és perquè estem profundament convençuts que una didàctica de la democràcia política comença als ajuntaments, i que és des del poder local on el ciutadà pot aprendre a exigir un control efectiu del diner públic que els polítics tenim l'obligació d'administrar.

El pressupost de Presidència marca la pauta del que passarà després amb cada un dels departaments. Destinades a «atencions protocol·làries»: 209 milions; «publicitat i propaganda»: 187,7 milions; «promoció cultural i econòmica»: 494,6 milions; «exposicions»: 430 milions. I, en canvi, la impossibilitat de

complir amb el compromís adquirit per tots els grups polítics que ens hauria d'haver portat a l'increment de 100 milions de pessetes a l'«ajut al Tercer Món», que, segons els ponents en comissió del Grup de la majoria, només podien ser 10 milions, per limitacions pressupostàries.

Un pressupost que crea una vegada i una altra sensacions de suport al clientelisme polític i que resulta discriminatori en algunes partides: per exemple, a l'article 48 —i quan es parla dels diners públics destinats a «famílies i institucions sense finalitat de lucre»—, hi ha 210 milions per al Patronat Català pro Europa, sense que s'hagi aconseguit la pluralitat tants cop reclamada pel nostre Grup, que veu en el Patronat un instrument partidista per donar suport a certes polítiques d'interès ben poc públic de catalans que volen penetrar a Europa amb el suport unilateral del Govern, o els 110 milions per a la Comissió Catalana del V Centenari del Descobriment d'Amèrica, i continua essent discriminada l'Associació per a les Nacions Unides, quan es tracta de l'entitat que ha fet més a Catalunya, i des dels anys més foscos, en què la lluita contra la dictadura comportava riscos greus, pels drets dels catalans i per la presència de Catalunya a les institucions internacionals. I és una discriminació greument culpable, que hauria de permetre una explicació pública d'alguns diputats que l'any passat varen garantir al senyor Francesc Casares, President d'aquesta Associació, el seu vot favorable en propers pressupostos.

Entre les finalitats a què volia destinar aquesta subvenció denegada a l'Associació per a la Nacions Unides hi havia la participació catalana al Pla mundial de les Nacions Unides de lluita contra la droga, al Pla de relació entre medi ambient, desenvolupament i desarmament, i l'aplicació a l'Estat espanyol dels convenis de l'OIT, i la Carta social europea.

Del Departament de la Presidència depèn també la Direcció General de la Joventut. El nostre Grup anuncia que presentarà una interpellació per conèixer més en concret la política del Govern de la Generalitat en temes de joventut, i ens inquieta, perquè, amb la dimissió del senyor Enric Puig com a Director General de la Joventut i la seva substitució per Josep Maria Vila, creiem que hem enllestit una etapa i n'hem començat una de nova plena d'interrogants, ja que el pressupost d'enguany sorprèn des de l'increment que del seu sou ha proposat el nou director general fins a l'increment de les partides de destinació més arbitrària.

Ens agrada saber quin és el capteniment del nou Director General envers el Consell Nacional de la Joventut, envers les entitats juvenils, envers l'associacionisme irregular o informal i, en definitiva, envers els col·lectius municipals o paramunicipals que treballen a Catalunya en polítiques juvenils.

Ens agrada saber, al capdavant, com valora el nou Director General la problemàtica de l'atur juvenil, la relació dels joves catalans amb la resta dels joves europeus, la problemàtica de la joventut marginal i un llarg etcètera de punts més aviat foscos després de la lectura atenta dels pressupostos.

Pel que fa a l'esport, ens continua preocupant l'ambivalència d'una política que sempre sembla més preocupada per les federacions i pels clubs professionals que no pas per l'esport de base, per l'esport per a tothom, i que no s'acaba de definir mai ni la política de subvencions a l'esport, de concerts amb els ajuntaments, de noves instal·lacions esportives, d'estímul a les iniciatives d'esport escolar i d'esport pensat per a la tercera edat i

per als col·lectius de disminuïts físics i psíquics. (*Remor de veus.*)

Sobre l'esmena a l'Institut Català de Serveis a la Joventut, volem, en primer lloc, recordar que les xifres al pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut no són en cap cas menystenibles. Si per a l'exercici del 1989 hi havia destinada una quantitat de gairebé 1.500 milions de pessetes, per al d'enguany la quantitat és de 1.830 milions, quantitat —ho repetim— no gens menyspreable, en un capítol 2 de 588 milions i inversions de 354 milions.

Segon, no estem contra els serveis creats i sí contra la gestió d'ús d'aquests serveis. És a dir, l'Institut Català de Serveis a la Joventut fa albergs i instal·lacions per al turisme juvenil; molt bé! Ens poden deixar examinar minuciosament qui ha ocupat aquests albergs destinats a la totalitat dels joves de Catalunya? Emprindran mesures contra qui convingui si resulta que hi ha fets que revelen una presumpta decantació política en l'ús d'aquests serveis? Ens fa estrany, per exemple, que a la majoria d'albergs a Catalunya hi hagi una placa que indica que va ser inaugurada per la senyora Marta Ferrusola. Quin càrrec ostenta en el Govern? Per quina raó figura entre els grans mites de la vida social i cultural catalana? És cert que hi ha albergs amb places reservades per a fills de personalitats de la vida política catalana?

Tercer: se'ns diu que les instal·lacions que regenta l'Institut Català de Serveis a la Joventut estan obertes a tothom que les sol·liciti. Doncs bé, si distribuïm —d'acord amb el llibre editat per la Direcció General de la Joventut— la joventut catalana en xifres, els joves catalans en cada una de les instal·lacions de l'Institut s'adonaran que no hi ha una correspondència efectiva entre la realitat sociològica dels joves catalans i l'ocupació que fan de les instal·lacions públiques catalanes.

Quart, creiem que l'Institut Català de Serveis a la Joventut podria fer una tasca complementària: la de coordinar efectivament els diversos serveis a la joventut escampats entre d'altres conselleries, a fi de globalitzar la proposta de política juvenil del Govern de la Generalitat. Hi ha problemes de joventut que depenen de Justícia, molts que depenen d'Ensenyament i moltíssims que tenen relació amb Treball; també n'hi ha a Turisme i a Cultura; més encara, hi ha una tendència creixent a la marginalitat de molts joves catalans i es fa del tot urgent una política coordinada, i coordinada tant amb els ajuntaments com amb totes les entitats juvenils, encara que no siguin catòlico-confessionals, per afrontar la problemàtica de la marginalitat amb tendències cap a la irreversibilitat.

L'esmena a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, que enguany són 200 milions..., destinats a què? A meres activitats propagandístiques d'una eficàcia més que discutible, en un macrocapítol que podríem anomenar de projecció exterior d'una cultura catalana inexistente i d'intent de mostrar al món una Catalunya imaginària, que existeix únicament en les megalomànies d'alguns dirigents polítics d'aquest país i dels seus assessors culturals. Com ja vam dir en Comissió, aquesta esmena a la totalitat és, de veritat, una esmena de fons, és l'expressió radical de l'oposició d'Iniciativa per Catalunya a la hipòtesi d'un govern que deu creure que Catalunya és un país tan ric que es pot permetre el luxe de llençar els excedents pressupostaris en accions que són com la cirereta del pastís social d'una política que sembla massa la d'una república del Tercer Món

que no pas la d'un país seriós, d'una Europa força concreta.

El cost de la partida 1, de personal, d'aquest Institut és de més de 49 milions de pessetes, i el seu capítol 2 de gairebé 147 milions. Per què? Per concedir un premi milionari que ens faci creure que repartim guardons com si administréssim el Nobel o perquè tenim enveja dels que atorguen el Premi Cervantes? Els dos primers anys, de què ha servit la concessió del premi? Per aconseguir premis i per convidar altres personalitats de la cultura a setmanes culturals que no sabem si són complementàries o són alternatives o són substitutòries dels col·loquis internacionals que cada maig convoca la Conselleria de Cultura i contra els quals no hem dit mai res.

L'Institut Català d'Estudis Mediterranis demostra que el Govern opta per la política de l'èfimer, del foc d'encenalls, d'actuacions ornamentals destinades a l'àlbum de fotos institucionals, en lloc de treballar a favor de la infraestructura cultural, social, empresarial, esportiva i escolar. El nostre —ho dèiem en el debat en Comissió— és un país pobre amb recursos limitats, que no pot fer un ús irresponsable del diner públic que el govern administra.

Creiem, a més, que l'Institut d'Estudis Mediterranis s'equivoca també de mar. El Mediterrani és el mar homèric, sí, però ja des dels primers cants homèrics sabem que és un mar de confrontacions permanents, de lluites socials, l'espai on seria possible el debat nord-sud. Un sol exemple: acabem de presentar una interpellació sobre els treballadors estrangers a Catalunya; una part important d'aquests treballadors provenen del Magreb, són també mediterranis. S'encarregarà d'ara endavant l'Institut d'Estudis Mediterranis d'acollir-los, d'orientar-los, d'assessorar-los o caldrà crear un altre institut d'estudis mediterranis? (*Remor de veus.*)

El pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per al 1990 tenia múltiples particularitats. Arribava després d'un pressupost anunciat solemnement com l'èxit del segle, per tal com la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió apareixia com a autònoma; l'èxit i el prestigi de la seva oferta li permetia viure exclusivament dels ingressos per publicitat. Aquest èxit tancava la boca als diputats de l'oposició. Si dèiem: «La programació ens aboca cada cop més a la condició de colònia sotmesa a certes multinacionals de la telecomunicació, escassament atentes a allò que l'informe Barzanti proposa per a la televisió europea», ens responien: «A canvi, però, l'èxit d'audiència ens garanteix l'autonomia, i us demostra, així, que no necessitem cap aportació del pressupost general per garantir el nostre funcionament.» Val la pena, en tot cas, que recordem la lliçó i que la recordin també els diputats que defensin el pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Sé que ens argumentaran: «No oblideu que hem posat en marxa el Canal 33, i que això comporta un increment important de l'oferta televisiva.» Justifica, però, la posada en marxa del Canal 33 l'increment important dels pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? Com s'explica que una part de l'increment se l'endugui Catalunya Ràdio i les seves emissores filials?

Parlem del Canal 33: cada cop que ens queixàvem perquè TV3 no era una televisió prou catalana, en el sentit que no abastava el conjunt de la problemàtica de Catalunya i que era una televisió poc atenta a la pluralitat cultural de Catalunya i a la cultura en general, la majoria que governa ens deia: «Tot això

ho solucionarà el Canal 33». Doncs bé, resulta que, per informar sobre el dia a dia de l'agenda cultural, a Catalunya hem de destinar 450 milions del pressupost de Cultura, destinats —com vam repetir en Comissió els diputats—, com van repetir en Comissió els diputats senyor Colomines i senyor Grau—, majoritàriament, als anuncis d'activitats culturals a TV3. És a dir, a l'increment pressupostari d'enguany hauríem d'afegir encara aquests 450 milions.

El sector relacionat amb el món del llibre seguïem amb atenció la programació del Canal 33, i ens castiguem amb *La caixa sàvia*, demostració de l'escassa saviesa llibresca dels que gestionen la caixa que és Televisió de Catalunya. Pot, un programa més o menys divertit, substituir una oferta televisiva destinada a parlar dels llibres? Per què creuen, els actuals responsables de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que els llibres són una cosa tan avorrida que els han de disfressar de concurs o de programa de matinada, a Catalunya Ràdio, per poder-ne parlar dignament?

L'estatut de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió parlava sobre la necessitat de garantir tant la pluralitat com la presència a Televisió de Catalunya dels grups més significatius de la vida catalana. Creiem que són significatius els sindicats, i hem preguntat al Director de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió quina atenció dedica a TV3 i el Canal 33 als sindicats i a la problemàtica sindical. Respostes evasives; ni sindicats majoritaris, com la UGT i Comissions Obreres, ni els sindicats de pagesos com la Unió de Pagesos, ni col·lectius ecologistes, ni la Federació d'Associacions de Veïns de Catalunya se senten prou representats per TV3 i pel Canal 33.

Arreu d'Europa les televisions públiques s'han convertit en el motor de la indústria cinematogràfica; arreu d'Europa, excepte a Catalunya, on TV3 ha preferit comprar productes tercermundistes al senyor Silvio Berlusconi, amb la pretensió d'insistir que entenen els catalans com una colònia d'analfabets adults, i no com un col·lectiu de ciutadans que s'estima la seva llibertat i la seva autonomia.

És a dir, a través dels pressupostos milionaris de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, no hi haurà perspectives millors ni convenis efectius per a la indústria cultural catalana de cinema, teatre, cançó, música i àudio-visuals.

Volem insistir en un element que ens angunieja: el conjunt dels pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió peca d'obscurantisme, de falta d'explicacions per a partides d'importància i de creixement notables. Un pressupost així hauria portat al cessament immediat del director general a qualsevol mena d'empresa pública o privada. Com és que no hi ha una memòria específica explicativa de com es destinaran els 5.465 milions de pessetes destinats al Canal 33? Que són 5.465 milions de pessetes! És una quantitat molt, molt important. O que es puguin destinar 1.144 milions a la partida 649, de «despeses diverses», amb un increment de 723 milions, sense una explicació específica, o l'increment de gairebé 2.000 milions a la partida «personal», sense saber quina política de personal portaran a terme; o sabent que hi ha una part del personal que se sent maltractat des d'un punt de vista laboral i contractual, com és ara una part del personal eventual o del personal discontinu, especialment dedicat a feines de producció i realització.

El 4 de febrer de 1988 el Parlament va aprovar per unanimitat la Proposició presentada per un diputat del nostre Grup, que

deia així: «El Parlament de Catalunya, reconeixent el paper comunicatiu i cultural que tenen avui les televisions locals i comarcals que hi ha a Catalunya, insta el Consell Executiu a endegar el procés i a prendre les mesures necessàries per a la regulació legal d'aquelles». El Grup que dona suport al Govern va votar favorablement aquesta Proposició no de Llei. Ens poden dir, il·lustres senyors diputats de la majoria, què ha fet el Govern de la Generalitat per fer efectiva aquella Proposició no de Llei? Ens poden dir si l'actual pressupost de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió respon a allò que aprovava per unanimitat aquest Parlament, que aprovava la creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nualart. Per defensar l'esmena 304, té la paraula... —la 300, exactament, sí—, té la paraula la senyora Rosa Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Escudé, quan ahir a la nit em deia, en defensar l'esmena addicional per la qual demanàvem un increment de 500 milions a l'Institut Català de la Dona, que ja s'havia arbitrat una nova partida per incrementar aquest pressupost amb..., jo estimo que amb 130 milions de pessetes més; tenia vostè raó. A mi em surten 130 de l'aplicació —i si no tinc prou dades, disculpi'm; tampoc ve de 10 milions. Tenia vostè raó, i jo vull agrair des d'aquesta tribuna a les companyes i a les dones de Convergència i Unió que han sabut convèncer els seus companys que s'incrementés el pressupost dedicat a l'Institut Català de la Dona.

També vull dir-li que tenia raó quan vostè assenyalava que la demanda que nosaltres fèiem era molt superior també, malgrat aquest increment. Jo voldria assenyalar que la primera aportació —els 189 milions de pessetes primers— es podria qualificar d'un pressupost irrisori; ara nosaltres el qualificaríem de clarament insuficient.

Aquesta és una de les raons per les quals nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat. Però vull fer també un petit i curt repàs de com s'apliquen aquests diners i els nous que s'incorporen, amb les diferències que, per manca d'informació, jo puguí tenir.

En el primer pressupost s'arbitraven 30 milions de pessetes al capítol 1, de personal, i ara s'incrementa aquest capítol en 60 més i passen a 90; és a dir que el 50% de l'aportació nova passa a personal. Es dedicaven 15 milions de pessetes a «premsa, revistes, llibres i altres publicacions», i ara es duplica i passa a 30. Nosaltres pensem que està bé que el personal que estigui en l'Institut Català de la Dona sigui suficient i, a més, se li posin al seu abast mitjans perquè es formi i perquè estigui informat dels fets que passen a la societat. El que ja no els sembla tan clar, perquè està poc explicat, és una partida importantíssima, donat com és de minso el Pressupost, de 53 milions —gairebé 54—, 53.900.000 pessetes en «reunions i conferències». Nosaltres pensem que aquí estan pressupostats actes, futurs actes com «La dona pot fer-ho», o altres actes que nosaltres, bé, podem pensar que estan bé, i sobretot estem segurs que són elements molt propagandístics, però que realment no estem tan segurs que puguin ajudar les dones necessitades.

Una altra partida que ens sobta molt són 20 milions de pessetes dedicades a seguretat de l'Institut Català de la Dona; com a mínim, així ens vénen estipulades en el pressupost. Jo també estic a favor i estic molt contenta que es preocupin de la segure-

tat de les dones, sobretot perquè a la societat hi ha moltes dones que són maltractades, que són violades; però aquests 20 milions de pessetes estan per a la seguretat de l'Institut, no de les dones.

En aquesta nova aplicació pressupostària apareixen 25 milions de pessetes per a inversions, que abans no hi eren. Suposo i espero que sigui per a algun centre d'acolliment o per a algun centre específic que realment pugui ajudar a resoldre problemes de les dones.

12 milions de pessetes per al «procés de dades»; també estem d'acord que l'Institut Català de la Dona estigui informatitzat i s'hi treballi en condicions. I el que ens sembla més dur de digerir és que els ajuts directes a les dones estaven pressupostats només en 35 milions de pessetes en el primer pressupost —un 18% i escaig de tot el primer pressupost—, i ara s'aplica un altre 18% sobre la nova aportació pressupostària; uns altres 18 milions de pessetes. Aquesta és —en total, 53 milions de pessetes— l'única partida pressupostària que va directament a l'ajut de la dona.

Se'ns dirà que altres departaments fan aportacions, perquè el tema de la dona és un tema interdepartamental, però nosaltres no hem estat capaços de veure reflectit en el pressupost de quines conselleries i de quins programes específics van directament diners a ajudar i solucionar el problema de les dones.

Jo recordo que en Comissió el nostre Grup va presentar unes esmenes al Departament de Treball perquè en els plans ocupacionals es dividís la quantitat que estava pressupostada —en aquells moments no estàvem demanant una esmena d'increment pressupostari, sinó que deïem que la meitat d'aquest pressupost que siguin plans d'ocupació per a la dona. El senyor Sesmió es va enfadar molt amb mi, es va quasi indignar; em va dir que, per al seu Grup, no hi havia més que persones, i en aquell moment jo vaig tenir la por que desaparegués fins i tot l'Institut Català de la Dona, perquè, ja que tenia un pressupost tan minso, i el senyor Sesmió es posava tan enfadat...

Ara tinc el dubte que potser el que volen és crear l'Institut Català de l'Home, que potser tampoc estaria malament. El que passa és que nosaltres no hem sabut veure, d'aquests plans ocupacionals de Treball, que havien estat assenyalats per part de la Conselleria, quines són les partides que s'ocuparan en plans d'ocupació femenins. I pocs dies després d'aquesta Comissió econòmica, el que sí que vam llegir a la premsa van ser unes declaracions de la mateixa Conselleria en les quals s'assenyalava que es feien plans ocupacionals i que era molt important que les dones hi anéssim i participéssim en aquests plans ocupacionals perquè l'atur masculí ja no preocupava —semblava que estava en uns nivells tolerables—; sí que preocupava a la Conselleria l'atur femení, i assenyalava que si les dones no participaven en aquests plans ocupacionals s'haurien de contractar immigrants.

Realment els estalvio comentar aquestes declaracions, i potser menys indignació i, realment, un tracte més digne i més igualitari a les dones.

Per aquestes raons, perquè creiem que la problemàtica de la dona està sense resoldre, perquè són molt pocs els diners que, des del Govern de la Generalitat, es vénen aplicant des de cap conselleria per atendre uns problemes apressants de la societat catalana. Per tot això, perquè aquests pressupostos són molt minsos i perquè no estem d'acord amb el seu repartiment, demanem, fem aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El Grup Socialista té quatre esmenes en aquest Departament. La senyora Rosa Barenys té la paraula, i espero que em digui quines esmenes defensarà.

La Sra. BARENYS: Únicament la 301, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena de devolució —repeteixo el mateix que vaig dir en la Comissió on vàrem discutir les esmenes a l'estat de despeses— està plena d'indignació. I ho dic així, amb veu forta i en majúscules.

Crec que, una vegada més, la política per a la igualtat està a la cua de totes les polítiques que fa i desfà el Consell Executiu de la Generalitat. En quatre anys de funcionament de la Comissió Interdepartamental i mig de funcionament de l'Institut Català de la Dona, només s'han pressupostat, en conjunt, en quatre anys, 577 milions de pessetes. Els ho recordaré: el 86, 7 milions; el 87, 30 milions per fer política per a la dona; el 88, 48 milions; el 89, 165 milions; el 90, 300 milions i escaig. En total, 577 milions en quatre anys de política del Govern de la Generalitat.

M'he entretingut a fer una divisió. Aquests milions, dividits pel nombre d'habitants, ens toca a 96 pessetes per ciutadà de Catalunya per a les polítiques de la igualtat; dupliquem-ho, si som 3 milions de dones: 180 pessetes per dona en quatre anys. Poca política pot fer el Govern de la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, amb 180 pessetes per cada una de les ciutadanes catalanes en quatre anys de govern.

Estaran d'acord amb mi, suposo —els números ho diuen—, que és una partida ridícula, irrisòria, injuriant per a tots aquells col·lectius de dones que esperàvem un plantejament de seriositat, i en aquest sentit va treballar el Grup Socialista en el Parlament. Estàvem esperant una política seriosa, una política econòmica adequada, una política i uns objectius ajustats a les necessitats que avui dia tenim les dones d'aquest país.

Com que es deu suposar també que entre les dones hi ha la major taxa d'analfabetisme, el programa que ens han presentat —com deia molt bé el senyor Curto, ho ha dit moltes vegades— és una còpia del de l'any 88, del de l'any 87, i del de l'any 86; realment sempre ens diuen les mateixes coses. Aleshores, què pensen fer senyors del Consell Executiu, si sempre ens diuen les mateixes coses en els seus programes? On és el nou impuls de l'Institut Català de la Dona?

Crec que aquesta és una situació doblement greu, perquè ara tenen un pla d'actuació, un pla de mesures que suposa que entre l'any 1989 i el 1992 han de desenvolupar quaranta mesures per a la igualtat. Com podran tirar endavant els treballs i les actuacions que fan referència a les prestacions de serveis a les dones, a la creació de serveis territorials i d'assessorament a les dones, a la subvenció d'activitats per a la promoció de la dona, a les campanyes i activitats per al foment del debat social sobre la igualtat de drets, a la creació dels consells de participació de les dones, a la creació de recursos com cases d'acollida per a les dones que estan en situació extrema de marginació?

Segurament, encara que vostès volen que l'Institut es comuniqui amb el món de les dones, el que és més còmode és fer-ho a través de les fires i congressos i no a través d'un pla d'actuació implementat econòmicament amb diners.

D'aquesta manera, evidentment, a Catalunya no avançarem en una política d'igualtat i de no-discriminació per a la dona.

Jo m'he entretingut, aquests dies, a mirar què feien els altres organismes semblants de les comunitats autònomes. L'organisme autònom d'Andalusia hi dedica tres vegades més que Catalunya: 1.025 milions de pessetes, per a sis milions d'habitants, 6.400 habitants, o sia, tres vegades més que Catalunya. La Comunitat Autònoma de Madrid, 2.000 milions de pessetes per a 4.600.000 habitants —entre homes i dones evidentment. Castella-la Manxa, 200 milions de pessetes per a 1.900.000 habitants.

Realment, anem a la cua de les polítiques per a la igualtat del conjunt de les autonomies de l'Estat espanyol, anem a la cua i sempre, i sempre amb inferioritat de condicions.

Jo no sé com es pensa des del Departament de la Presidència tirar endavant una de les mesures que diuen en el pla d'igualtat, que és fomentar la participació de la dona en l'esport, amb vista a l'any 92 i les Olimpíades. Jo no sé amb quin pressupost ens pensen vostès incentivar i motivar perquè les dones ens fiquem en la política de l'exercici esportiu. Jo no ho sé, perquè aquest pressupost, realment no ho dona, i, és més, ni en el Departament on l'organisme correspon hi ha cap partida dedicada a aquesta qüestió.

Jo no sé com ho faran vostès perquè la dona no estigui discriminada en l'accés dels béns culturals del nostre país; tampoc al Departament de Cultura hi ha cap partida que faci referència a aquesta qüestió.

I no sé com portaran a cap el conjunt de mesures que fan referència a la promoció d'igualtat d'oportunitats en l'educació, especificades en el Pla en la mesura 20, 21, 22, 23, etcètera, m'estalvio llegir-los el que diu el Pla d'educació; espero que tots vostès el coneixeran.

En definitiva, el que volia dir és que la política de l'Institut Català de la Dona i de la Comissió Interdepartamental és una mala còpia dels organismes semblants en altres comunitats autònomes, fins i tot, el mateix Pla de mesures és una superficialitat. El Grup Socialista en pensa parlar en un altre moment procedimental, en aquest Parlament. Lamentem, torno a dir, anar a la cua de les polítiques dels pressupostos del Consell Executiu de la Generalitat.

Lamentem, evidentment, que el President d'aquest Institut de la Dona i de la Comissió Interdepartamental, que és l'Honorable Jordi Pujol i Soley, es prengui amb tan poc interès la política per a la dona en dedicar-li aquest minso pressupost, ho lamentem de veritat. Potser hi guanyaríem més que el President fos una presidenta i fos una dona, perquè realment insistiria i pressionaria perquè en el moment del debat de pressupostos les partides fossin les adequades; realment ho lamentem, i demanem, realment, que vostès pensin en aquesta qüestió, que pensin que les dones de Catalunya i que tot el teixit associatiu de dones d'aquest país es mereix molt més, es mereix una política més justa i més adequada. I li demano al portaveu que m'ha de contestar —si realment és un senyor diputat com m'imagino—, que no em digui que ja en tenim prou, perquè ell no ha viscut a la seva pròpia carn quins són els problemes que les dones catalanes estem patint encara ara.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Per a les... La senyora Rosa Martí sembla que vol defensar alguna esmena del seu Grup? Una o més d'una? (Pausa). Una.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Ho ha endevinat, defensaré l'esmena número 310.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta és una esmena a la totalitat de retorn de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio Televisió. És ben veritat que al llenguatge i als números se'ls pot fer dir sempre el que es vol. I la nostra esmena a la totalitat estarà fonamentada en dues parts: una part econòmica i una altra part de contingut. En la part econòmica intentarem analitzar algunes dades globals per tal de no cansar els il·lustres senyors diputats i les il·lustres senyores diputades, perquè aquest departament sembla que ha tingut unes intervencions molt llargues per tots els grups.

En primer lloc, direm que el pressupost de l'ens públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió és un pressupost total de 28.331 milions de pessetes; pressupost que és molt superior al de moltes conselleries, per exemple: Governació, Cultura, Agricultura, Justícia, Treball, Indústria, Comerç; només estan per sobre d'aquest pressupost globalment: Ensenyament, Sanitat, Política Territorial, Benestar Social i el deute, que de moment no té conselleria, però potser se la mereixerà algun dia.

Una segona dada interessant a tenir en compte és el creixement que ha tingut el pressupost de l'ens aquest any. Dèiem que tenia un pressupost total de 28.331 milions de pessetes, que, comparat amb el de l'any passat, creix el 43%; per ser absolutament exactes, diríem el 42,91%. Mentrestant, els recursos propis, és a dir l'aportació que es farà a través d'aquest capítol, creixen el 31..., l'aportació és del 31,51%. Vaig a repetir, ho vaig dir en la Comissió de Control de Ràdio i Televisió recollint les paraules d'un periodista, que sembla que el Govern hagi decidit que a la ràdio i la televisió catalanes no els falti de res. Aquest increment no és justificat ni justificable, perquè sembla que estalviar i retallar ja ho farem en altres departaments; per exemple, ho farem en biblioteques, en escoles, en carreteres, en depuradores, en hospitals, en promoció del llibre en català o de la cançó i altres departaments.

Una tercera dada que creiem important tenir en compte és l'aportació que es fa dels pressupostos de la Generalitat en forma de subvenció. L'aportació que es va fer a l'ens l'any passat, globalment també, era de 5.691 milions de pessetes, i aquest any serà de 8.966 milions; és a dir, un increment quasi d'aportació i de subvenció del 60%. Vostès vegin quin altre departament, quin altre sector, quina altra direcció general de la Generalitat reben una aportació d'aquesta quantitat. És per tant, un increment en aportació, molt substancial.

I recollint unes paraules de la diputada Rosa Barenys, que ha fet un càlcul respecte als diners per habitant que es destinaran durant aquest any per a l'Institut de la Dona, i deia —em sembla no recordar malament—, 180 pessetes per dona, per tant, serien només 90 per habitant de Catalunya. Si només dividíssim la subvenció que s'aportará per als sis milions d'habitants, ens donaria 1.500 pessetes, és a dir, 3.000 pessetes, doncs, també per dona. Fixem-nos, comparant aquestes dues dades, quina diferència i quina diferència d'interès dispensa el Govern de la Generalitat al tema de la dona i al tema de l'ens, per tant, el tema de la ràdio, de la televisió i de la informació.

Una quarta dada a considerar important, quan es diu que TV3 s'autofinança —cosa que per altra part si això fos així els

diputats del Grup Socialista ho veuríem molt bé—, però el que ens sap greu és que aquesta afirmació és falsa, per una raó molt senzilla: perquè és impossible, és impossible destriar els pressupostos dels dos canals actuals de televisió de Catalunya. I aquesta empresa no s'autofinança ni està previst que ho faci, ni està previst en el pressupost que se'ns presenta ho faci; atès que es pressuposta una subvenció considerable compartida entre TV3 i Canal 33; ja que els dos canals no em negaran vostès que no comparteixen, doncs, personal, que comparteixen instal·lacions, equipaments, programes i a més a més és bo que sigui així, perquè nosaltres en cap moment hem dit que s'hagués de fer d'una altra manera.

Però, el que nosaltres diem que no es pot fer és dir que TV3 s'autofinança i carregar el dèficit al Canal 33. Perquè, senyores i senyors diputats, el que en realitat passa és que el Canal 33 serveix per vehicular subvencions, evidentment, a TV3. I en aquest apartat, subscriuríem moltes de les manifestacions que ha fet abans l'Il·lustre Diputat senyor Casanovas.

I, una cinquena dada, volem evidenciar que es pensen destinar —i aquesta és una xifra que fins ara no ha sortit aquí, però que nosaltres considerem molt important— 2.475 milions de pessetes, quantitat fins i tot superior al pressupost d'aquest Parlament, per exemple, en quelcom que porta per títol «treballs realitzats per altres». Això és quasi el 10% del total del pressupost, i considerem massa diners per a estudis, dictàmens i relacions públiques, que és, en realitat, al que es pensa destinar aquells diners.

En resum, diríem que les discrepàncies, fonamentalment econòmiques, que el nostre Grup observa són un creixement desbordat del pressupost, un pretès autofinançament de TV3 i la superaportació, en forma de subvenció, dels pressupostos generals de la Generalitat de 8.966 milions a l'ens. En aquest pressupost s'ha corregit —i això penso que està bé que ho hagi fet així el Grup de la majoria— l'error comès en l'exercici anterior d'atribuir pressupostàriament les dotacions del Canal 33 a l'ens i no a Televisió de Catalunya, societat anònima, com s'hauria d'haver fet des d'un principi, la qual cosa, ens alegra. Però les discrepàncies —permetin-me que els digui—, van més enllà dels números; i hi ha discrepàncies també de contingut. D'una part observem l'incompliment de la Llei de creació de l'ens, perquè les ràdios i les televisions no són objectives —ja s'ha dit també reiteradament aquí—, en el tractament de la informació i no respecten els principis fonamentals de pluralitat i imparcialitat en molts programes emesos per les empreses filials. D'una altra part, també hem de tenir en compte que la programació no reflecteix, ni de bon tros, la pluralitat, la diversitat i la riquesa de la vida artística, cultural, econòmica, social, del medi i política del nostre país, i distorsiona la imatge de la Catalunya real, de la Catalunya on hi ha, a més de Convergència i Unió, altres forces polítiques i també una societat civil riquíssima, amb continguts diversos que se silencien i incomplint de nou el que ha de ser una televisió i una ràdio públiques. Si és pública, ha d'estar al servei de tots, i no sols al servei d'uns quants, encara que, evidentment, pagada per tots com hem vist.

Constatar també que ni en la memòria econòmica ni en el pla d'activitats es preveuen, al nostre entendre, dotacions adequades per a l'adquisició i la realització de programes de promoció per establir convenis de promoció de la indústria cultural catalana, cinema, teatre, cançó, música, àudio-visuals. És a dir,

es constata i es reflecteix una manca de suport a la cultura catalana. Cada dia, nosaltres, del que estem més convençuts, des del Grup Socialista, és que el que més interessa de veritat a Convergència i Unió és l'escorça, la imatge, la promoció de segons qui, i la desqualificació dels qui políticament, culturalment i artísticament o en altres camps discrepen del model establert. Quan Catalunya, senyores i senyors diputats, és moltes coses més, i és, precisament, aquesta diversitat el que caldria, entre tots, preservar.

Fins aquí, senyor President, donem, amb aquestes observacions i aquestes puntualitzacions, per defensada aquesta esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El senyor Manuel Nadal té la paraula per defensar les esmenes 305 i 308.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, senyor President defensaré l'esmena 305 a l'Institut d'Estudis Mediterranis, i faré unes notes sobre la 308, a l'Institut Català de la Joventut.

Bé, l'Institut d'Estudis Mediterranis és un institut creat per llei d'aquest Parlament que dona treball, si podem dir-ho així, a onze persones, un alt càrrec i deu persones més que hi treballen; que té un pressupost —diguem una xifra exacta— de 200 milions de pessetes, 198 i mig, diguem 200 milions de pessetes. Aquests 200 milions de pessetes són molt fàcils de repartir: 50 remuneracions, 50 despeses, diguem-ho així, d'aquesta gent, que queda a casa, i 100 per a encàrrecs exteriors: 65, estudis i dictàmens; 35, doncs, per a altres activitats, —segurament, doncs, conferències i algun tipus de reunió a l'exterior.

Bé, ens trobem, per tant, que està molt ben esquematitzada la distribució d'aquests 200 milions de pessetes i, és clar, l'activitat més coneguda d'aquest Institut és el repartiment d'un premi, molt suculent, de 12 milions de pessetes, el Premi Catalània, a personalitats exteriors de Catalunya, i que, és clar, a nosaltres, ens dol molt, precisament, que aquest premi per a personalitats exteriors de Catalunya sigui tan elevat, i que el premi, potser, més important per a una personalitat, de la llengua i la literatura catalanes, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, doncs, tingui una xifra molt i molt més petita que aquesta de 12 milions de pessetes. Em sembla que hi ha un greuge comparatiu molt important, i que, per tant, aquest Institut d'Estudis Mediterranis té unes activitats que no ens semblen molt importants. Tal com deia el senyor Nualart abans, doncs, desconecem quina és l'activitat de l'Institut d'Estudis Mediterranis; se'ns anunciaven conferències, reunions a l'exterior, a Túnisia, i ens sembla que no compleix les finalitats per a les quals va ser creat.

Jo voldria portar-los aquí un altre tema que em sembla preocupant: 200 milions de pessetes per a l'Institut d'Estudis Mediterranis; saben vostès què destinen a tots els casals catalans que hi ha a l'exterior? 150 casals catalans que hi ha a l'exterior, 15 milions de pessetes, 100.000 pessetes per casal. Home, em sembla que potser part d'aquests 200 milions de pessetes estarien molt més ben destinats en aquests casals que fan una bona tasca, doncs, a Suïssa, a l'Argentina, a molt països sud-americans, de mantenir la flama de la llengua en aquells territoris.

Bé, tots sabem, per tant, que aquest Institut va ser creat per a una persona concreta, una persona que en viu molt bé, que ja ens han dit que té camins fàcils pel Mediterrani, tothom sap qui és, el senyor Baltasar Porcel. Evidentment, és una bona mame-lla i una mamella de vida.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal.

El Sr. CARNICER: Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CARNICER: Inicialment havíem anunciat que el senyor Nadal faria la 305 i la 308, perquè el Diputat a qui corresponia la 308 estava absent per altres causes.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CARNICER: Aquest Diputat ha arribat, i li demanem que li permetés defensar la 308.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, té la paraula.

El Sr. SOTO: Per defensar en nom del Grup Socialista al Parlament de Catalunya, l'esmena de devolució al Govern del pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Probablement, jo podria remetre'm a altres debats pressupostaris i al que han estat les nostres intervencions ja habituals sempre en aquest debat. De tota manera, sintetitzaré molt ràpidament els nostres arguments.

Nosaltres ens hem queixat reiteradament que el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, el seu capítol 1, el capítol de personal és un pressupost elevadíssim, que sobrepassa àmpliament els 50% total del pressupost. Això de per si ja és una dada suficientment significativa.

En segon lloc, hem plantejat sempre, també reiteradament, que el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut no permet lluitar contra les desigualtats entre els joves d'aquest país. Hem posat sempre, també, un exemple que és relativament paradigmàtic en aquesta matèria, que és que, com vostès saben, el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut està bàsicament adreçat a temes d'oci i de temps lliure i, bàsicament, és subvencionar les colònies i les activitats de vacances que realitzen els nens a Catalunya.

I hem assenyalat, també reiteradament, que per a nosaltres era absolutament incomprensible que se subvencionés amb la mateixa quantitat les vacances o les activitats d'estiu que pogués fer el fill del President de la Generalitat o el fill del President de la Caixa que el fill d'un treballador de la Mina, per exemple. I hem assenyalat que això, des del nostre punt de vista, fiscalment, no sols és no igualitari, sinó que fiscalment és regressiu, perquè normalment solen ser els sectors benestants d'aquesta societat els qui tenen accés a la informació i accés a les possibilitats que ofereix l'Administració.

Hem assenyalat també, efectivament, que el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut se centra també sempre bàsicament, en activitats d'oci i de temps lliure, i que hi ha molts i greus importants problemes juvenils que no apareixen reflectits en el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Jo podria parlar de molts. Parlaré, en aquesta ocasió, sols de dos temes que ens preocupen, que són el tema de l'habitatge i el tema d'ocupació, i en especial d'ocupació de les dones joves. Probablement, el diputat que em respongui pel Grup parlamentari de la majoria, em dirà que probablement la solució a aquests problemes no ha de passar pel pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, sinó pel pressupost d'altres conselleries i d'altres departaments. El problema és que, efectivament, les solucions no estan en el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, però no estan tampoc en el pressupost de cap conselleria ni de cap organisme autònom d'aquest Govern. I, molt especialment el problema de l'habitatge, i de l'habitatge per als joves. Ahir, brillantment, el meu col·lega de grup,

el senyor Oliart, defensava una proposta en aquesta direcció, proposta que, òbviament, va ser desestimada per la majoria de Govern.

Jo voldria insistir un moment en aquesta qüestió: es parla de molts factors que expliquen la situació actual del mercat de l'habitatge a Catalunya, però, normalment, se n'obvia un que, per nosaltres, és molt important, i és que la mateixa generació, la generació filla dels anys seixanta, que és una generació molt nombrosa, que va omplir els instituts d'aquest país i les escoles, que durant molt de temps van patir una qualitat d'ensenyament dura i difícil, que fins i tot van tenir problemes per accedir, en molts casos, a una plaça escolar, aquesta generació ha anat creixent, i és una generació que després ha creat greus i importants problemes també en l'accés al mercat de treball, i ara, a poc a poc, difícilment, amb greus problemes i tal, però anem aconseguint solucionar la situació, però ens queda encara un grup molt important de joves que no han aconseguit accedir al mercat de treball, però ja hi ha un grup de joves que han aconseguit accedir-hi, i òbviament, com que aquesta generació va creixent progressivament, ara ens planteja el greu, el dramàtic problema de l'habitatge.

I nosaltres, fa dos anys, els podíem haver dit a vostès que vostès no estaven preveient aquest problema, els podíem haver dit que faltava previsió, però, avui, dos anys després el problema ja no és un problema de previsió; el problema, des del nostre punt de vista, ja és quasi un problema de cinisme. És a dir, tenim un problema que és dramàtic, que tothom coneix. Jo, parlant alguna vegada amb altres diputats joves d'aquesta Cambra ho explicava un dia a la Comissió de pressupostos, —som uns privilegiats d'aquest país; tenim un sou respectable, que pocs joves d'aquest país poden tenir, i difícilment podem accedir a la compra d'un habitatge. Imaginin-se vostès la situació en què es troba la immensa majoria dels joves d'aquest país! Què està fent el Govern de la Generalitat al respecte? No fa res; és a dir, agafin el pressupost de la Conselleria de Benestar Social, de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, la que vulguin, veuran que no hi ha cap previsió, que, com a màxim, apareixen dos-cents habitatges, i amb això no arreglarem res.

I el que més ens preocupa és que podríem estar assistint a una actitud deliberada. Potser dintre d'un any, quan hi hagi eleccions municipals en aquest país, el partit de Convergència i Unió, que és el partit, la coalició, perdó, que no après la responsabilitat de solucionar aquest problema, es dedicarà a atacar tots els alcaldes d'esquerra d'aquest país i els que no siguin d'esquerra dient-los que no han resolt el problema de l'habitatge. I això ho veurem d'aquí a un any; en canvi, els que tenen la responsabilitat de resoldre aquest problema no ho fan.

He parlat del problema de l'habitatge; podria parlar de molts més, però es significatiu que el pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut no representi, no hi hagi cap solució a aquest problema. Podria parlar d'altres qüestions de què hem parlat, també, reiteradament en els diferents debats pressupostaris sobre l'Institut Català de Serveis a la Joventut; podríem parlar de la famosa partida de queviures i del tema famós de la mitjana diària que es dedica a alimentació de la gent que utilitza les instal·lacions de l'Institut Català de Serveis a la Joventut que, com vostès saben, en la immensa majoria dels casos és menor, està per sota de la mitjana de les presons catalanes. Hem assenyalat reiteradament això en diferents debats pressuposta-

ris; continuem sense tenir solucions.

En definitiva, perquè aquest pressupost no té en compte els problemes juvenils més importants d'aquest país; perquè és un pressupost que se centra exclusivament en temes d'oci i de temps lliure; perquè no lluita contra les desigualtats; fins i tot perquè en el tema d'oci i de temps lliure tampoc lluita contra les desigualtats, i perquè és un pressupost que no afronta els greus problemes de la joventut d'aquest país, nosaltres demanem la devolució d'aquest pressupost al Govern.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Soto. Per fer els toms en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Codina.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en nom del meu Grup faré no puc dir la defensa, sinó la rèplica a setze esmenes de les que s'han vist fins a aquest moment.

Setze esmenes a deu minuts són cent seixanta minuts. Jo faré tot el possible per escurçar-me amb l'esperança que, després, en el torn de defensa de les altres esmenes, també els grups de l'oposició mirin d'ajustar-se. I faré la defensa a tot el Departament de la Presidència, senyor President, llevat de l'esmena a l'Institut Català de la Joventut que la farà el Diputat senyor Gavín. I les esmenes que s'han defensat de política territorial en el moment que es parli quant al Departament, doncs ja es farien.

I ho intentaré fer, millor dir, des de l'ordre que s'ha anat seguint en la discussió, en la defensa d'aquestes mateixes esmenes; faré una rèplica a les esmenes que s'han fet al Departament en si de la Presidència, a l'Institut de la Dona, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i a l'Institut d'Estudis Mediterranis, encara que l'ordre, segurament, no serà exactament aquest.

S'ha fet una crítica important al conjunt, evidentment, dic que s'ha fet una crítica molt important al conjunt del Departament de la Presidència, la seva Secretaria General. I és, des del punt de vista polític, comprensible que siguin altres opinions d'altres grups polítics qui pensin que l'estructura del Departament i les actuacions i les activitats que es fan des del Departament puguin no ser les millors o, si ells manessin, serien unes altres. I sovint el que es fa es triar, és a dir, algunes accions concretes, puntuals: «aquesta partida és cara; aquella no ho és tant; s'hi dedica més esforç, se n'hi dedica menys». Però el que no s'ha fet fins ara ha estat una lectura rapidíssima, si volen —i ho faré, em comprometo a fer-ho així—, molt ràpida de quines coses, de quins departaments, de quines actuacions, què és el que hi ha dintre d'aquest paquet de Presidència.

I ho faré no tant pensant que els il·lustres i les il·lustres senyores diputades no coneguin el que és el Departament i quines són cadascuna de les seccions que el componen, sinó perquè també entenc que, des d'un punt de vista polític, ha convingut destacar-ne unes i oblidar-ne algunes altres. Jo ho haig de fer, perquè, és clar, quan es veu i es dona la..., t'ho mires, i et mires amb una certa profunditat què és el que hi ha dintre de Presidència, t'adonés que, realment, no sé si és la quantitat justa la que s'hi ha destinat, però sí que puc dir que és una quantitat molt i molt aproximada al que seria desitjable com a millor dintre de la política general del Govern.

El Departament de la Presidència ve darrera de dos grans Departaments per tots coneguts: Sanitat i Seguretat Social, Ensenyament, Política Territorial, Benestar Social i després ve Presidència. Presidència, efectivament, són 28.000 milions de pessetes, 28.075, però això vol dir que és un 3,53% del volum

total del Pressupost del Govern. Si ho mirem per percentatges, no se'ls escaparà que no és una... diríem quantitat excessivament rellevant; ho és, però no ho és excessivament: 3,53% del Pressupost general.

Per la via de l'exemple que és com sovint les coses es poden entendre millor. Dir-los que només un institut, l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials del Departament de Benestar Social, té un pressupost sensiblement superior a tot el Departament de la Presidència. Departament que, en el seu si inclou —i, per tant, dintre del seu pressupost—, el Patronat de la Muntanya de Montserrat, el Diari Oficial i les publicacions, la Corporació Catalana de Ràdio Televisió —que ja en parlarem quan sigui el moment—, el Centre Informàtic de la Generalitat, el Centre Divulgador de la Informàtica, el Consell Català del Moviment Europeu, el Patronat Català pro Europa, el Patronat Monestir de Poblet, l'Assemblea Catalana de la Creu Roja, l'Institut Català de la Dona, l'Institut Català d'Estudis Mediterranis i altres. He citat els que m'ha semblat que podien ser més representatius perquè s'adonin que, en el seu conjunt, aquests 28.000 milions, essent importants, donen, apleguen, sota aquesta quantitat, una nombrosa activitat directa o indirecta —de vegades, fetes pel mateix Departament a través de la seva Secretaria General o una de les seves direccions generals, i en alguns altres casos, doncs, a través dels instituts i a través de la mateixa Corporació Catalana de Ràdio i Televisió—, que configuren en un pressupost hi insisteixo, i ho faig molt convençut —que el 3,53% del seu total no és pas una quantitat, diríem d'allò més espectacular.

Dels grups de l'oposició, qui hi ha fet més referència ha estat el Diputat Curto, del Grup Popular; encara que estava anunciat, el Grup Mixt, doncs, no ha fet referència al Departament en si, ho ha fet després en el seus... les seves empreses o els seus instituts, però no ho ha fet al mateix Departament. I el Grup Popular ha començat la seva intervenció dient que el Departament de la Presidència era como una mena de «latifundi». Bé entre el senyor Curto i jo, i el seu Grup i el meu, evidentment, la manera d'entendre, doncs, les actuacions i les accions polítiques són, evidentment, diferents. Jo dic, en nom del meu Grup, que de cap manera no puc compartir aquell qualificatiu que el senyor Curto, en nom del seu Grup, deia que el Departament era un «latifundi».

Cal..., perquè després, en el debat de les altres esmenes, doncs, es tingui present, si més no per això, que dintre del Departament, a través d'aquest reguitzell d'altres institucions i departaments dintre del mateix Departament, doncs, es fan actuacions que sovint, quan es critica —i ja ho anirem veient després—, doncs, que si a l'Institut Català de la Dona no es fa prou, o que si, doncs, en algun altre, qualsevol de les altres, el de la Muntanya de Montserrat..., és igual, qualsevol dels altres, hem de saber, per tenir present..., no dic que hi estiguin d'acord i que pensin que hi ha models diferents, evidentment; només faltaria, és clar que sí... Però nosaltres volem dir i constatar que, dintre del Departament de la Presidència, es lliuren actuacions que, estrictament i específicament, potser dependrien d'altres departaments, però que, per a la coordinació del mateix Departament, que és bo que tinguin una acció global de govern, s'haurien de comptabilitzar i s'han de comptabilitzar en el Departament de la Presidència.

Dintre del mateix Departament hi ha hagut, hi ha, diríem,

crítiques més accentuades, més concretes i més puntuals a alguns d'aquests instituts, d'aquestes corporacions, entitats, etcètera, que jo ara intentaré d'anar-m'hi referint a totes i cadascuna d'elles. Per a mi hauria estat relativament senzill, doncs, pujar aquí amb un paper més o menys preparat, dir el que creia que havia d'haver dit; potser hauria contrastat amb els arguments que ha expressat l'oposició o potser no. Jo m'he permès prendre nota de cadascuna de les intervencions dels altres diputats; intentaré, doncs, anar donant respostes a les qüestions puntuals. Perquè és evident que les línies programàtiques de cadascun ja han estat exposades; aquestes són difícilment contradïbles, perquè mai ens posarem d'acord, i, en canvi, potser el que es podrà aconseguir serà aclarir algunes de les coses que aquí s'han plantejat; evidentment que no totes, perquè sóc incapaç, reconec, doncs, d'entrada que per a mi seria molt difícil de totes, però sí aportar llum o, si més no, explicar el perquè, doncs, d'una actuació que els diem que no, en favor d'una altra que nosaltres pensem, des de la nostra perspectiva, que ha de ser la bona, diguem-ne; no dic que ho sigui, sinó que, des de la nostra perspectiva, ens sembla que aquesta ha de ser la bona.

I em referiré primerament a l'Institut Català de la Dona, i començaré per la intervenció de la senyora Barenys, quan em diu: «segurament el diputat que contesti, del Grup de la majoria, dirà que ja n'hi ha prou, i jo li diria», diu ella, «que segurament si diu això serà perquè no ha patit directament en la seva pell els problemes de les dones». Doncs, deixi'm que li digui, que comenci la meua intervenció en aquest tema, doncs, pel final, dient-li que no em sembla prou, que no em sembla prou, ni m'ho va semblar en el projecte inicial, ni m'ho sembla ara que està acabat —ara, que li explicaré i li aportaré alguna informació, que sobretot la senyora Fabian, doncs, en feia referència, crec que li podré aportar alguna cosa nova—; no n'hi ha prou, gairebé en cap de les accions del Govern n'hi ha prou, en tot fa falta més, però s'ha arribat al màxim d'on es podia arribar; quan es coneix, perquè en algun moment ha semblat que potser no hi havia prou coneixement, del conjunt del Pressupost que el Govern —no l'Institut solament, sinó el Govern— dedica a l'Institut Català de la Dona. I deia que «com que vostè no ho ha patit en la seva pròpia pell, li serà difícil entendre-ho», sobretot m'imagino que es referia perquè sóc home i no sóc dona, i ha fet algunes referències, doncs, que si el President de la Generalitat fos una dona, doncs, podríem entendre-ho diferentment, no ho sé. Jo ho entenc bastant, perquè, si se'm permet i se m'entén en la justa mesura, hi entenc bastant, en dones (*remor de veus*); sí, hi entenc bastant perquè tinc cinc filles, tinc quaranta-cinc anys i amb cinc filles, doncs, tinc un ventall prou ampli com per anar-les coneixent, diguem-ne, en els diferents estats de la pròpia vida, i que dóna una idea..., sortosament, segurament, si més no ara com ara, no les hauria de considerar en el bloc de les marginades, són molt jovenetes, faré el que pugui perquè no hi arribin, però, en tot cas, una idea del que són les dones sí que la tinc. (*Remor de veus*.)

Deia la senyora... (*Remor de veus. Pausa.*) Perdó, pel Grup Mixt, s'ha fet una referència equivocada per part del senyor Celestino Sánchez, equivocada en un tema que ha sortit —després en el debat uns ho han aclarit més que altres—..., ell ha tornat a fer referència al pressupost de 189 milions, i jo només li vull recordar —que ja s'ha dit després, en el debat, eh!, però ho haig de...—, amb aquesta voluntat de contestar tots i cadascun de

vostès, doncs, li haig de dir que no han estat 189, ni —i això, aquest argument sí que em servirà per contestar una mica algun dels altres diputats, diputades, en aquest cas— els 289, que finalment és el que ha quedat; finalment, el que ha quedat són 289 milions. 289 milions a l'Institut. I aquí és on em permetré, en aquest moment, donar contesta a algunes..., i especialment a la senyora Fabian, que ha fet alguna referència, deia: «és possible que en el si del Govern hi hagi hagut alguna altra actuació que aportí, diríem, més diners o, d'alguna forma, doncs, vagi dirigida cap a la política general de la dona?» I, en aquest sentit, sí que li ho vull aclarir. Jo, des que em van encarregar l'estudi d'aquest pressupost, m'he preocupat, tot el que he estat capaç, de tenir informació i de conèixer, doncs, realment fins on s'arribava, i què és el que hi havia al darrere de cadascuna de les planes que explicava la memòria explicativa —i valgui la redundància— del mateix pressupost, i són 750 milions de pessetes en el Departament de Treball, 750 milions de pessetes, que van destinades a la formació ocupacional de les dones; en el capítol d'esports, que era una dada que demanava la senyora Barenys, són 140 milions, d'una forma molt especial pel que fa a la promoció esportiva en el Centre d'Alt Rendiment de Sant Cugat, i després una quantitat petita, 7 milions de pessetes, al Departament d'Agricultura.

Si a això, aquests 750 i els 140, els sumem els 300 —289; vaja, 300—, em remeto al que deia al principi: segur que no n'hi ha prou, segur que hauríem de dedicar-hi molts més diners, però el conjunt de l'aportació dels diferents departaments del Govern..., home!, ja estem parlant al voltant dels 1.000, 1.100 milions de pessetes; poc, però 1.100, no 350.

Deia el diputat del CDS, que ara no el veig —segurament deu haver fet el discurs i devia tenir pressa, no li puc contestar directament, no...— i, com que no hi és, ja li contestaré, en tot cas, quan un altre dia el trobi pel passadís; pel que fa referència al CDS, eh! (*Remor de veus*.)

Iniciativa per Catalunya ha fet alguna referència als comentaris de l'esmena d'ahir; quan ha començat la intervenció la senyora Fabian, també ha fet aquesta correcció, diríem, d'aquesta minsa, si vol, però superior aportació d'aquests 100 milions de pessetes, que sembla que només hi havia una certa confusió entre 100 i 130 —aprofito la tribuna per dir que són 100, que no són 130. Es parla..., ha tret un tema que jo he intentat esbrinar i que sento no poder-li dir en aquest moment exactament on estava l'error; ho vaig explicar el dia de la Comissió, que és el mot de «seguretat»; vostè ahir feia una mica de brometa, deia: «Home!, dedicar-hi 30 milions de pessetes a la seguretat, no ja de la dona, sinó de l'Institut és bo», i tindria tota la raó, és a dir, no..., el que passa és que, per un error —i a això també ha fet referència el senyor Latorre—, s'ha parlat de seguretat, quan en realitat al que fa referència aquest capítol..., està escrit «seguretat», però no fa referència a la seguretat, lamento en aquest moment no poder-li aclarir quin és, però sí que li asseguro que no és seguretat. (*Remor de veus*.)

Les aportacions dels altres departaments, doncs, ja els ho he comentat. I el Grup Socialista, a part d'aquesta primera intervenció de la senyora Barenys, deia que era una esmena plena d'indignació. Jo, senyora Barenys, francament, després d'escoltar-la, i sap que en aquest debat és la primera vegada que tenim confrontació dialèctica, primer m'he quedat una mica, diguem-ne, sobtat, perquè la conec i perquè sé que quan vostè diu «in-

dignació» segurament deu ser indignació. Però jo espero que, després de l'aportació informativa que li he fet, que incrementava en bona part, en molt bona part, doncs, les quantitats totals que hi havia previstes inicialment, i les que han quedat després de les aportacions, sobretot del Departament de Treball, doncs, se li pugui, si més no, rebaixar aquest grau d'indignació a què vostè feia referència... Preguntava si el Govern té voluntat de donar resposta a aquest programa de quaranta-una actuacions, em sembla recordar —vostè ha parlat de quaranta i em sembla que són quaranta-una; és igual—, actuacions que tenia, que té anunciat públicament; jo li diria que sí, i faria una reflexió: l'Institut Català de la Dona és un institut que fa pràcticament un any que va néixer, que certament és hereu —en aquest cas potser hauria de dir «hereva»; encara que sigui institut, però com que és l'Institut de la Dona...— de la Comissió Interdepartamental; però, en el conjunt de la seva vida, en el conjunt de la vida de l'Institut, ja abans de la Comissió, és una vida curta encara, ha estat pràcticament tres anys d'actuació pressupostària directa i, per tant, quan aquesta traducció de l'actuació pressupostària es refereix concretament a programes, hem de ser conscients que tot allò que li demanem, i jo diria que se li ha de demanar una certa confiança, perquè, com vostè sap —i millor que jo—, aquestes quaranta o quaranta-una actuacions que proposa l'Institut Català de la Dona no són actuacions per fer-se en un any, són actuacions per fer-se, doncs, en un període més llarg, i que —si em permet l'expressió— hi anem anant, i hi anem anant, en quin sentit?, doncs en el sentit que una de les qüestions que ha sortit més cruament plantejades en aquest hemicle avui ha estat el tema de les cases d'acollida. Si volen, d'una forma ara com ara encara discreta, però les cases d'acollida, ara com ara, doncs, hi ha un acord amb l'Ajuntament de Tarragona i també amb el Consell Comarcal del Tarragonès i amb la col·laboració també de la Diputació de Tarragona per crear la primera casa d'acollida que donarà resposta a un sector minoritari, molt petit, perquè només n'és una, però és allò, l'inici de tot un camí, que no només el Govern està disposat a tirar-lo endavant —i ho demostra amb aquesta primera actuació—, sinó que el Grup que dona suport al Govern, en nom del qual parlo, n'estem no només convençuts, sinó que també serem vigilants i estarem amatents si l'actuació del Govern no fos la que s'ha proposat.

Voldria fer-li algun altre comentari en el sentit de dirigir-li..., i no ho faré per no cansar la Cambra, i perquè estic segur que especialment aquelles diputades que han fet les intervencions a l'Institut Català de la Dona saben més que jo —les que l'han fet i les que no l'han fet, és a dir, les dones del Grup de la majoria saben més que jo—, no només el que ha fet l'Institut durant aquest any, aproximadament de vida que té l'Institut Català de la Dona, sinó quins són els programes que pensa endegar el proper any 1990, que algun d'ells, doncs, ja, en fi, ja se n'ha fet algun comentari.

Jo voldria destacar, en aquest cas concret de la formació de les dones, aquest programa del Departament de Treball que fa referència a la formació, diríem, més específica d'aquells sectors professionals en què les dones estan, no infravalorades, sinó que no hi ha estat present gairebé mai. I em sembla que, a més, en una situació com l'actual és bo fer aquesta reflexió, fer aquest comentari, si més no, i tranquil·litzarà també alguna altra diputada quan ha dit que alguna manifestació d'un alt dirigent

de la Generalitat deia que si les dones no s'aplegaven en aquests programes de formació, s'hauria de recórrer a la immigració. Jo no sé quin va ser l'alt càrrec de la Generalitat que va fer aquesta manifestació, el que sí que li puc dir és que la filosofia del Govern i del Grup que li donem suport no està, no va per aquí; és a dir, el que nosaltres volem, desitgem i estem entestats a tirar endavant és una formació real de la dona, també en el món del treball. Hi ha hagut alguna especialització, i aquesta és la que m'interessa destacar, sobretot pels moments en què socialment estem vivint, que s'està fent una especialització de persones, en aquest cas dones, col·locadores del que en diem abans «rajoles de València», és a dir, allò d'alicatados, no? (*remor de veus*), i pot fer somriure, pot fer somriure això de les dones posant rajola de València, doncs, escoltin..., nosaltres pensem que aquesta és una prova evidentíssima del concepte que tenim de la igualtat home-dona; o sigui, el fet que les dones tinguin la possibilitat..., en una feina que, per altra banda, no és dura, és a dir, que hi ha un component important del gust i del sentit de l'ètica, que caracteritza generalment la majoria de dones (*remor de veus*), vinculat a aquesta faceta, diríem, d'estètica i de gust que les dones tenen amb una obra, amb una acció de treball que habitualment i tradicionalment estava reservada als homes; és a dir, estàvem acostumats a veure que qui enrajolava les cuines i els «quartos» de bany són paletes —i últimament els col·locadors; els paletes ja no tant, els col·locadors—, si d'ara endavant podem veure dones fent aquesta feina, els dic molt sincerament que penso que s'haurà fet un gran avenç en el món laboral pel que fa a un concepte realment d'igualtat entre l'home i la dona. (*Remor de veus.*)

El programa «Tornar a treballar»..., és a dir, aquesta és una altra constant que ens ha tocat viure a la gent de la nostra generació, dones de nosaltres mateixos i dones que estan avui assegudes en aquest hemicle, que coneixen també, a ben segur més que jo, la clàssica senyora, doncs, que quan es va casar als vint-i-tres, vint-i-quatre anys va plegar, se'n va anar a casa a tenir cura dels nens, a tenir cura de la família, els nens se li han fet grans, té una voluntat d'inserir-se novament o reinserir-se, algunes, en el món del treball i, escoltin, diuen: «I jo, què faig? Jo ara vull treballar, he perdut uns anys de la meva professió, he perdut uns anys de la meva actualització laboral i necessito, perquè vull, perquè em convé, per la raó que sigui, incorporar-me, reinserir-me de nou en el món del treball». Aquests programes, que faran que la dona pugui, mitjançant un programa de formació, més que de formació, de reciclatge de la seva pròpia professió puguin tornar a retrobar, en el món del treball, que sovint, per necessitat, i altres vegades per voluntat de la pròpia dona, doncs, ho pugui fer.

Amb això segur que tampoc dec haver donat resposta total als temes que s'han plantejat per part de les senyores diputades, però, si més no, vegin en mi la voluntat d'haver intentat respondre a aquelles coses que he estat capaç, allò, a mesura que vostès anaven parlant, de prendre nota i poder donar-los resposta.

En el camp cultural hi ha hagut la convocatòria dels Premis per a la Igualtat, també és un tema conegut, l'exposició que darrerament va tenir lloc, referida a tota la problemàtica de la igualtat home-dona, també és prou coneguda i, per tant, de la dona, de l'Institut Català de la Dona, no en tornaré a parlar en aquesta intervenció, i insisteixo que espero que després de les meves paraules, segur de no haver-los convençut, però si més

no, haver portat aclariment a algunes de les propostes, a alguns dels dubtes que les senyores diputades han mostrat des d'ací la tribuna.

Senyor President, senyores i senyors diputats, em referiré a l'Institut d'Estudis Mediterranis. Com he dit abans, per primera vegada, aquest any —els altres anys ho havia fet, doncs, amb altres departaments—, vaig tenir l'honor que se m'encarregués l'estudi i preparar les rèpliques de les possibles intervencions dels grups de l'oposició pel que feia al Departament de la Presidència en general i, per tant, doncs, també de l'Institut d'Estudis Mediterranis.

Jo els diria amb tota rotunditat que el que hi ha de l'Institut d'Estudis Mediterranis, sobretot, sobretot, és un gran desconeixement. I començo per mi mateix; és a dir, no me n'escapo. És a dir, s'ha volgut crear, senyor Nualart, senyor Nadal, s'ha volgut crear —no ho dic per vostès—, s'ha creat una boira, no?, que l'Institut d'Estudis Mediterranis, doncs, era una cosa que alguns de vostès han qualificat amb noms i cognoms, doncs, només per afavorir no sé qui... Però jo, amb tota sinceritat, els dic que seria bo que intentessin conèixer-lo amb més profunditat. L'Institut d'Estudis Mediterranis, per mi, està destinat a ser no només un gran institut en el conjunt del que pot ser, pel seu pes específic, pel pressupost en el dia de demà, pel que sigui..., dintre del Govern, sinó que serà una gran eina de treball per al futur del nostre país. I els ho dic des de la més profunda sinceritat i del meu convenciment més íntim. Val la pena conèixer-lo. És qüestió de tenir una informació tan acurada com es pugui i que està a l'abast de tothom, per poder, sincerament, valorar què és no només el que estan fent, que realment, doncs... Home, hi ha hagut dos premis o dues edicions de premis importantíssims; un premi, diríem, amb una primera i una segona oportunitat, que és el Premi Catalonia, el Premi Internacional Catalonia —que hi han fet referència des del senyor Carod-Rovira fins a tots els altres diputats que feien esmena a aquest Institut—, home, que els dos personatges als quals s'ha donat el premi, segurament... No sé si això és un gran mèrit de l'Institut, perquè segurament la mateixa vàlua dels dos personatges ja el tenia, el mèrit, no?, segurament era així. (*Pausa.*) Però tant el de l'any passat com el d'aquest any... Que, per cert, m'ha semblat —i si no ha estat així, senyor Carod-Rovira, li demano disculpes de la forma més planera— que es venia a dir que és un premi importantíssim, però ningú dels que estem..., bé, ningú, la majoria dels que estem en aquesta Cambra el podríem relacionar. Si no ha estat així, li demano excuses, retiro aquesta part de la meua intervenció, i no hi tinc cap problema. Però sí que m'agradaria fer-hi una petita referència. Abdus Salam és un personatge que ha estat Premi Nobel de Física... (*Remor de veus.*) Perdoni, senyor Carod, si no ha estat aquesta la seva intenció, em disculpo i no passa res més. És un home que ha estat —com els deia— Premi Nobel de Física, que aquest any serà Premi Catalonia, que no s'ha distingit només que per la seva tasca pròpia dintre de la tècnica, de la física, en aquest cas, no només per això, sinó per la seva accentuada preocupació per tot el que fa a la pau en el món en general i per tot el que suposa per a una entesa no ja només de la Mediterrània, sinó de tota la geografia mundial entre els homes. És a dir, és un gran humanista, a més a més.

Segurament..., no ho sé, això és discutible, vull dir que els diners siguin pocs, o siguin molts, o sigui un premi que per la seva vàlua hauria de ser més baix, hauria de ser més alt..., no ho

sé. Aquesta és una de les actuacions, la creació del premi que, escolti, no només dóna prestigi al Govern, dóna prestigi al país, dóna prestigi a Catalunya, hi ha una certa projecció important cap a l'exterior i, sobretot, la tasca que jo destacaria d'una forma més accentuada és aquesta gran perspectiva de futur que des de l'Institut es pot crear per veure des d'un present, des d'una situació irrenunciable, des del punt de vista, fins i tot, si em permeten la *perogrullada* —i valgui l'expressió en aquest cas, doncs— geogràfica. És a dir, què és Catalunya, on som, on estem, envoltats de què estem i, sobretot, no això, sinó què és el que convé per a un real apropament entre les diferents forces socials del futur de tota aquesta Mediterrània, nord, sud..., per tot el conjunt de què és el que cal fer en el futur internacional de Catalunya en aquesta vessant del Mediterrani, jo n'estic absolutament convençut que l'Institut, a mesura que es vagi, que vagi..., allò que es diu «creant mare», que vagi construint una solidificació cada dia més i més important, doncs, d'aquí a uns anys, quan parlem de l'Institut, en parlarem sense cap mena de mania; és a dir, el Govern —i altres governs— han començat actuacions determinades, noves, que han despertat en el conjunt d'un sector de la classe política una certa reticència, allò d'anar amb el fre de mà posat. És a dir, el que passarà, això és el que passarà, i, després, al cap del temps, s'ha vist que amb les crítiques, amb les deficiències, amb les coses que poden anar bé, aquelles que no hi poden anar... (*Remor de veus.*) Per tant, es veu que es va endavant, i es veu que ha valgut la pena fer-ho. Jo penso, i amb això acabo el que fa referència a l'Institut d'Estudis Mediterranis, que coneguim-lo, que val la pena que el coneguim, i els asseguro que tenim, que tenen, el Govern en aquest cas, la possibilitat d'una gran eina, d'un gran instrument de futur, un gran instrument que pugui permetre'ns l'estudi i després la projecció de Catalunya com a nació. (*Remor de veus.*)

Finalment, em referiré a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió en el seu conjunt. Intentaré, al senyor Casanovas..., tot dient-li ja d'entrada que m'ha sabut greu que digués que cada any el Grup o el diputat que contesta en nom de la majoria, doncs, ha vingut a dir que tirava pilotes fora, i ens parlava de la Corporació, ens parlava de la televisió... Escolti, jo, amb els anys que fa que faig de la vida, en aquest cas de la vida parlamentària i que m'he anat..., especialitzant, no ho sé, però sí que he dedicat hores, doncs, a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, em sembla que de les poques coses que no se'm poden dir és que, des d'aquesta tribuna, no hagi parlat —quan parlo de la Corporació— de la televisió. Puc parlar de la televisió bé o malament, s'hi pot estar d'acord o no s'hi pot estar d'acord. Vostè ha tingut insistència a remarcar que no se l'ha contestat —no a la Corporació, que ho ha dit—, no se l'ha contestat quan ha fet referències a Televisió de Catalunya. Jo tenia la sensació que sí; avui, malgrat tot, també intentaré, en la meua intervenció, en aquesta darrera intervenció en aquest Ple, doncs, contestar-lo. Segurament, senyor Casanovas, que no a tot el que vostè ha plantejat, però segurament també a algunes de les coses que a vostè més el preocupaven.

No sé si començar per les respostes puntuals o pel conjunt. De fet, hi ha uns temes que són els que planen d'una manera més, diguem-ne, allò, més plausible, no? Què passa amb el Canal 33? Canal 33 també és Televisió de Catalunya; aquest és un primer aclariment que és bo de fer. És a dir, de vegades, tots

plegats tenim una certa confusió entre el que és Televisió de Catalunya, llavors parlem de TV3 i parlem del Canal 33 com a coses diferents, parlem de la Corporació, parlem de les empreses filials... Jo estic convençut que la majoria de vostès ho saben, però em sembla que no passa res perquè ho recordi: Televisió de Catalunya, SA, és una empresa comercial, Televisió de Catalunya, SA, que està formada bàsicament —i únicament, ara com ara— per TV3 i Canal 33. I nosaltres —i amb això ja entro en detall d'algunes de les coses que s'han plantejat— no hem dit mai, ni ho vam dir l'any passat ni ho diré avui, que Televisió de Catalunya es pugui autofinçar. És a dir, el que hem dit és que Televisió de Catalunya es podia autofinçar pel que fa al funcionament, no pel que fa, diríem, a actuacions de capital, no per instal·lacions i no per altres coses, i ho matiso encara més: el que ara com ara s'autofinança pel que fa al funcionament, és TV3, no Canal 33, no Televisió de Catalunya. No ens confonguem, voluntàriament o involuntàriament, no ens confonguem. Televisió de Catalunya, SA, durant anys, encara, passaran anys que encara no podrà autofinçar-se pel que fa al seu funcionament. I per què? Doncs, no podrà fer-ho perquè un dia es va prendre la decisió política i em sembla que ben vista per la majoria de les forces polítiques del país, que no n'hi havia prou amb el que en dèiem el «canal de TV3», sinó que calia, que era bo que creéssim un canal que complementés..., des de totes les vessants, senyora Martí, també des de l'esportiva; avui no hi ha fet referència, però ahir sí; ahir, quan vostè va fer una esmena a l'articulat, demanava dues coses, bàsicament: deia «que emeti vint-i-quatre hores»; avui no n'ha parlat, però ahir ho deia, i també deia que, a més d'emetre vint-i-quatre hores, que s'hi fes més esport... Doncs, molt bé, quan totes les forces polítiques del país van estar d'acord que era important, convenient, necessari, fins i tot, que hi hagués un complement de l'actuació de TV3, es feia imprescindible la creació d'un altre canal. I això neix des del principi. És a dir, quan es va crear TV3, hi havia dues possibilitats, i d'això n'hem parlat alguna altra vegada, però en aquest moment és important que en tornem a parlar, em sembla a mi. Si no els sembla, me n'excusaran. A mi em sembla que sí. (*Remor de veus.*)

Hi havia dues possibilitats: es podia fer una televisió més o menys d'estar per casa, una televisió, doncs, més de tipus comarcalista, és a dir, que es fes una televisió que en diríem més de «barretina», o hi havia la possibilitat d'intentar fer una gran televisió, que tingués un alt —un altíssim— nivell competitiu amb les altres televisions, que fos una televisió que ens permetés, als catalans, sentir-nos tots —sentir-nos tots— molt cofois de tenir una televisió competitiva —hi insisteixo— amb la resta de les altres televisions. Hi havia aquestes dues opcions i es va fer la primera. I es va fer la primera, i es va aconseguir. TV3 és un gran canal. Sobretot, sobretot per a totes aquelles coses que poden, diríem, marcar el que és una o una altra televisió des d'un punt de vista tècnic. Jo els diria —i a més hi estaran d'acord, jo penso que el cent per cent de tots els diputats— que tot el que fa referència a informatius, l'alt nivell que ha assolit TV3 està pel damunt de qualsevol de les altres televisions públiques o privades, les que en fan —públiques o privades, les que en fan. Podrem discutir altres programacions, segur, però allò que marca si el sostre està en una alçada o està en una altra, dintre del camp de la competitivitat de televisió, són, bàsicament, els informatius. I això està en un alt, altíssim nivell, i em

sembla que hi estarem pràcticament tothom d'acord. Molt bé. (*Remor de veus.*) Es va fer, doncs, un model, es va fer una forma de fer televisió, i es va aconseguir. Calia, des de la nostra perspectiva, i després, també de la majoria dels membres de la Cambra, complementar aquella televisió amb aquells altres aspectes que en algun moment haurien pogut plantejar el dubte de si calia fer un model o fer-ne un altre, i vam convenir que calia fer un canal —va ser el 33— que complementés, en aquells aspectes que TV3, per la seva pròpia dimensió, pel seu mateix nombre d'hores que està emetent, era impossible que pogués abastar-ho tot, com no fos —com deia la senyora Martí ahir— que fossin vint-i-quatre hores d'emissió. Però no ens enganyem: fer vint-i-quatre hores d'emissió és molt difícil; no és que sigui difícil, perquè, és clar, és qüestió d'anar posant *cassettes* i pel·lícules i anar fent... No, no és això. És a dir, què és millor, tenir, densificar, en un horari determinat, una bona programació o fer una àmplia, una amplíssima configuració de l'horari de televisió, però que això no tingui cap possibilitat que doni resposta a les aspiracions de la nostra ciutadania. Vam pensar que era millor allò altre; per tant, no està en els nostres plantejaments les vint-i-quatre hores d'emissió, sinó les que tenim actualment previstes per a l'any 1990.

I en el moment en què decidim, doncs, crear aquest canal complementari, el Canal 33, neix, evidentment —perquè no podia ser d'una altra manera—, amb un dèficit importantíssim. Necessita... És a dir, ho fem o no ho fem? Si ho fem, hem de pagar; si ho fem, hem de donar els mitjans perquè aquest canal funcioni, i vam haver-ho de fer, doncs, l'any passat perquè funcionés tres mesos, i aquest any 4.000 milions. I se'ns diu: «Home, 4.000 milions són molts diners per al primer any de funcionar el Canal 33!», i sí que ho són; però deixin-me que els recordi una dada que possiblement a vostès els podrà situar una miqueta més: l'any 80..., perdó, l'any 84, pessetes de l'any 84, la inversió per a subvenció que va haver de fer la Generalitat per al funcionament —per al funcionament, no per a l'establiment—, per al funcionament de TV3, van ser a la ratlla dels 4.000 milions, van ser 3.700 o 3.800 —en aquests moments no tinc la dada aquí. En fi, situem el tema: any 84, engegem TV3, necessita una aportació del Govern de 3.800 milions de pessetes; any 84, pessetes 84.

Avui posem en solfa el Canal 33, necessitem, demanem a l'aprovació del Parlament una aportació de 4.000 milions, després d'haver transcorregut al llarg d'això, doncs, sis anys, i em sembla que ningú s'ha d'escandalitzar, perquè pràcticament són les mateixes pessetes que vam necessitar per al funcionament de TV3 l'any 84.

Per tant, situat això, si considerem i pensem, ara per ara, encara que és vàlid, que és necessari, que és convenient, per complementar el primer canal de TV3, el funcionament del Canal 33, necessitem ni més ni menys que la quantitat que hem presupostat: necessitem els 4.000 milions que hem demanat.

I s'ha dit també, per algun dels altres defensors de les seves esmenes... (*remor de veus*), el tema de l'audiència; s'ha tocat l'audiència. Senyor Casanovas, m'estic referint bàsicament a Televisió de Catalunya, eh?, no a la Corporació. (*Remor de veus.*) Gràcies, senyor Casanovas.

L'audiència va amunt, l'audiència va amunt; és a dir, en aquests moments Televisió Espanyola —canal 1— està al voltant del 70% d'audiència, i és importantíssim, no ens engan-

yem, pels anys de funcionament, per la seva pròpia solera, per tot plegat, doncs, té una captació important a Catalunya, doncs, Televisió 1; en aquests moments té una audiència, aproximadament, del 70%. TV3, en aquests moments, està al voltant del 47-48%; TV2, Sant Cugat, el 20%, i el Canal 33 el 5%... És clar, és clar, és obvi, no? Porta quatre dies funcionant, necessita, doncs, que la gent la vagi coneixent cada vegada i cada vegada més, i això justifica la crítica que algú de vostès ha fet dient: «Oh, és que en el capítol de propaganda, de publicitat, de les inversions que es fa a TV3 també es passa setmana..., a través de la propaganda que el mateix Canal 33 es fa en el primer canal.» Oh, és clar, si no donem coneixement de quins són els programes que es fan al Canal 33 el que passarà és que ningú l'«enxufarà», i no serà el 5, sinó que serà menys.

I també hi ha una altra realitat, una altra realitat que tots hem de tenir molt present: avui, i cada vegada més, hi estan havent, com vostès saben perfectament —dic «cada vegada més» amb una certa prudència, encara—..., però tenim en aquests moments la possibilitat d'«enxufar» el canal 1 de Televisió Espanyola, d'«enxufar» el canal 2 de Televisió Espanyola, la nostra TV3, el Canal 33, l'Antena 3, la Tele 5, i el Plus, ja veurem què passarà. És clar, què passa? Que en un mateix mercat, és a dir, amb els sis milions de catalans que tenim possibilitat de veure la tele, cada vegada que hi hagi més oferta televisiva forçosament l'audiència haurà de baixar. El que hem de fer és intentar que baixi cada vegada menys, que és el que està passant, és a dir que pugui l'audiència, i només es pot apujar amb la competència, només es pot apujar fent una millor televisió.

I aleshores ve l'altre argument de vostès, quan se'ns diu: «Home, però el problema és aquest: és que esteu fent una mala televisió, la televisió cada vegada la veurà menys gent, el tipus de programes que feu no són els que reflecteix la societat catalana...» Mirin, hi ha un tema que ens ha de servir, si més no, com a mesura a tots plegats; després, l'utilitzem o no l'utilitzem, i ens sembla que és bo o ens sembla que és dolent, però és objectiu. L'audiència puja, i com es pot mesurar? Hi ha una gran discussió. Hi ha una gran discussió perquè les televisions —potser perquè els convé, entre nosaltres— no acaben de posar-se d'acord en el que passa amb el tema de l'audiència, és a dir, uns diuen una xifra, els altres en diuen una altra... Bé, ara sembla que això està bastant, diríem, bastant consensuat, encara que no resol, sembla que estigui bastant consensuat, i sembla que sí, que hi ha acords entre les dades que dona una i altra cadena, una i altra televisió.

Però hi ha una mesura, que aquesta és indefugible: és a dir, cada dia més Televisió de Catalunya està autofinançant-se —no el Canal 33, que ja ho he explicat i ja no m'hi tornaré a referir—, TV3, però en el seu conjunt, Televisió de Catalunya, cada dia més s'està autofinançant, perquè cada dia més es recapten més diners pel que fa a la propaganda. Home!, i aleshores com es menja això? Això és que està tan clar! És a dir, la gent que s'anuncia a la televisió ho fa en aquelles televisions que tenen més possibilitat que la gent premi el botó i surti el seu producte; és a dir, a mesura que les audiències pugen, la publicitat creix, perquè això és absolutament..., des d'un punt de vista comercial tothom ho entén. És a dir, seria il·lògic, ningú s'explicaria —i no passa— que la gent es dediqui a fer propaganda en un mitjà que després la gent no la pugui veure.

Per tant, realment què és el que està passant? S'està aconse-

guint unes superiors fites de finançament pel que fa a la publicitat. Per què?, perquè hi ha una superior audiència. I per què hi ha una superior audiència?, perquè, en tot cas, hi ha més publicitat? No, hi ha més audiència perquè el nivell de qualitat de televisió està pujant, i el que no ho vulgui entendre així, doncs, és lliure, només faltaria, i tant!, cadascú pot opinar el que vulgui, però la realitat és aquesta. La realitat és aquesta, i no n'hi ha d'altra.

Per tant, aquest suport d'aquest any, tan criticat, dels 4.000 milions cap al Canal 33 no ens sentim només legitimats —que seria absurd que ho digués o que ho pensés—, sinó perquè són absolutament necessaris. Volem que el Canal 33 sigui un complement de TV3 i, per ser-ho, necessita els mitjans per poder-ho ser. I volem que els ciutadans de Catalunya cada vegada més estiguin d'acord, acceptin la programació, acceptin el model televisiu que està fent TV3.

Senyor President, em sembla que tot i no haver exhaurit tot el meu temps, potser he abusat segurament de la paciència i la bondat de ses senyories.

Tot i pensant que em queden moltes coses al tinter, però per no cansar-los més, acabo la meua intervenció convençut que no hauré convençut a ningú (*remor de veus*), però, com a mínim...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CODINA: ...a ningú dels que han presentat esmenes, és clar (*rialles*), però com a mínim sí una mica amb la sensació que, volent intentar donar resposta als problemes que vostès havien plantejats a cadascuna d'aquestes seccions del Departament de la Presidència, hauran vist que la voluntat de la majoria, bàsicament, i sobretot, està, si no pot ser —perquè això significarien altres coses en les quals no entraré, doncs, l'acceptació d'esmenes, i sobretot aquestes que són de retorn—, sí que hi ha una voluntat explícita de, des d'un punt de vista parlamentari dialèctic, donar-los la màxima satisfacció possible.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor President, demano la paraula per contradicció. (*Rialles.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Carod, aclareixi..., que el senyor ho ha posat en dubte; tampoc ho ha afirmat, ho ha posat en dubte el senyor...

El Sr. CAROD-ROVIRA: És per acabar-ho d'aclarir del tot i perquè no n'hi hagi cap, de dubte; perquè no hi hagi el dubte...

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. CAROD-ROVIRA: D'acord. Moltes gràcies.

Efectivament, jo no he dit —ho aclareixo— que cap de ses il·lustres senyories ignorés el nom del premiat amb el segon Premi Internacional Catalonia, sinó que qui l'esmentés —abans que algú, òbviament, el digués des de la tribuna estant— seria obsequiat amb un llibre.

Com que l'Il·lustre Portaveu de la majoria l'ha esmentat amb correcció, jo anuncio que queda obsequiat amb el llibre *Difunts sota els ametllers en flor*.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, però no confongui això amb un concurs televisiu. (*Rialles.*)

El Sr. CASANOVAS: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Sí, d'acord amb l'article 67.3, per contradiccions també.

El Sr. PRESIDENT: Un minut.

El Sr. CASANOVAS: Sí, gràcies. No entraré en un debat de televisió; m'agradaria molt poder rebatre moltes de les coses que ha dit el senyor Codina, però no és ara el moment de fer-ho.

Sí que ha posat en boca meua unes paraules que no són: m'ha dit que jo confonia TV3 i Televisió de Catalunya; que TV3 i Canal 33 són dues coses, i que en el finançament es parlava només de TV3 i no del Canal 33.

Diré exactament el que diu l'apartat 3 del pressupost de Televisió de Catalunya, societat anònima, quan encapçala els aspectes econòmics i financers. Diu, literalment, el pressupost: «En primer lloc, cal destacar que el pressupost de Televisió de Catalunya, societat anònima», on segons tots acordem hi ha inclosa —i això és meu— TV3 i Canal 33, «Televisió de Catalunya, societat anònima es presenta per segona vegada autofinançada»; lletres estrictes del que diu el pressupost de Televisió de Catalunya, societat anònima.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. (*L'I. Sr. Codina demana per parlar.*) Senyor Codina. Un minut.

El Sr. CODINA: Perdó, menys, senyor President. No he contradit el senyor Casanovas en absolut. Hi ha gent, he dit, en general, perquè és així, que confonem o confonen, perquè, doncs, fins a un cert punt és lògic, el que és Televisió de Catalunya, que dins de Televisió de Catalunya hi ha Canal 33 i TV3...

Jo, senyor Casanovas, li ben asseguro que res més lluny de la meua voluntat i del meu esperit, res més lluny de dubtar del seu enteniment, sobretot pel que fa a temes de televisió.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Isidre Gavín té la paraula per defensar..., per fer el torn en contra a les altres esmenes.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor President. Per fer el torn en contra de les tres esmenes a la totalitat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, amb la màxima brevetat possible.

I la faré obligadament en dos blocs, la meua intervenció. Faré dos blocs de la meua intervenció, perquè, de fet, quan s'han fet els torns a favor de les esmenes a la totalitat de l'Institut, els diferents grups que han intervingut d'alguna manera el que han fet és un torn a favor a esmenes, a la política de joventut de la Generalitat o a la política global de joventut, o a la Direcció General de Joventut, més aviat, que no pas a l'Institut Català pròpiament dit. És a dir, per desconeixement o per picardia política, però s'ha fet així.

I jo vull recordar que l'Institut Català de Serveis a la Joventut és un institut autònom de caràcter comercial i que té unes funcions prefixades, i que el pressupost l'ha de dedicar per a aquestes funcions que té i no per a unes altres.

Les esmenes a la Direcció General de Joventut, que en tot cas són les que haurien acollit molt positivament les explicacions dels altres portaveus —en bona part, no en la seva totalitat— van morir en Comissió i es van debatre en el seu moment.

A pesar d'això, insisteixo, doncs, he de fer esment, si més no d'una manera superficial i breu, a alguns d'aquests aspectes, començant per aquesta explicació que acabo de fer. És a dir, la política global de joventut no se li pot demanar a l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Aquesta política global, que ha de

tenir actuacions i que, de fet, té actuacions en tots els camps que afecten els joves, com pot ser l'atur, la drogaddicció, els menors en situacions problemàtiques, la SIDA, l'habitatge, la seguretat social, l'ensenyament, la formació professional, etcètera, són actuacions que, coordinades, impulsades o vetllades amb la participació de la Direcció General de Joventut, tenen les seves partides econòmiques en cada un dels departaments que els pertoca dur a terme aquestes polítiques concretes.

En aquest sentit, hi ha un portaveu d'un grup parlamentari que ha fet esment al tema de l'habitatge, és a dir, la protecció d'habitatge social, la promoció d'habitatge social és una qüestió que, impulsada amb la preocupació i amb l'actitud positiva per part de la Direcció General, és una política que dur a terme el Departament de Política Territorial.

En aquest sentit, evidentment, la seva opinió pot ser que aquestes partides són absolutament insuficients, i això és molt respectable. Ahir, en les esmenes a l'articulat, el nostre Portaveu ja va donar l'explicació corresponent, i es farà posteriorment, quan s'arribi a Política Territorial. Però el que és clar, senyor Diputat, és que la política d'habitatge públic en aquesta línia és una política de la qual es beneficien molt fonamentalment els joves; se'n beneficia tota la població que tingui unes condicions de renda determinades, però molt especialment els joves; evidentment, els joves no queden exclosos d'això.

En aquest sentit, hi ha altres portaveus —hi insisteixo—, dintre d'aquest primer bloc, que han fet referència a altres polítiques o a altres aspectes de política global; el Portaveu del CDS, que continua sense estar en aquests moments en la Cambra, però ho esmentaré una mica pel damunt, diu que l'Institut Català de Serveis a la Joventut fa una política insolidària, fa una política aïllada, fa una política centralista, fa una política que no és una política global de joventut; no l'ha de fer, l'Institut, aquesta política global de joventut: l'ha de fer la Direcció General, i aplicar aquesta política, pel que fa a serveis i pel que fa a qüestions de caràcter comercial, a través de l'Institut.

En aquest sentit, es diu també, doncs, que aquesta política no està consensuada, no està parlada, no està explicada, no està coordinada amb institucions i no està coordinada amb ajuntaments i amb entitats. Jo, en aquest sentit, encara que de fet no és la qüestió estricta d'aquesta esmena, ho nego rotundament. És a dir, en aquest sentit, s'ha fet referència als ajuts als ajuntaments —òbviament, pertanyen a la Direcció General, però han augmentat un 21%—; s'ha fet referència al suport a entitats —no és matèria de l'Institut Català, però ha augmentat en un 13,1—; ha augmentat la dotació del Consell Nacional, a través del Consell Nacional, doncs, es reben i es debaten totes les qüestions —el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya— relacionades amb la política juvenil, i, per tant, no és propi de l'Institut, però aquesta política es discuteix amb les entitats i es discuteix —evidentment— amb els ajuntaments de Catalunya, i quan parli de l'Institut pròpiament dit faré esment d'aquesta qüestió.

En aquest sentit, entro ja a parlar pròpiament del que hauria de ser el meu torn en contra estricta de les esmenes de l'Institut Català dels Serveis de la Joventut, que, com ja he dit abans, la gran majoria dels portaveus no n'han parlat, i jo, francament, he recollit molts pocs arguments en contra d'aquest pressupost i, per tant, fins i tot m'arriscaria a dir que no he vist, al darrere d'aquestes esmenes a la totalitat de l'Institut, els arguments po-

derosos que ens fessin pensar que aquest pressupost s'ha de tornar, el pressupost de l'Institut.

En aquest pressupost de l'Institut, i per les seves funcions, s'ha fet esment a nivell dels diferents portaveus, de la qüestió de la xarxa d'instal·lacions. O sigui que és una xarxa d'instal·lacions, que en Comissió recordo que es va dir que era una bona xarxa d'instal·lacions, i, efectivament, és una bona xarxa d'instal·lacions. S'hi ha fet esment en el sentit que és una xarxa, doncs, que no té uns preus assequibles, que això crea una discriminació entre els joves de Catalunya —també ho ha dit un altre grup polític—, i, en aquest sentit, jo, l'únic que haig de dir és que això és absolutament contradictori amb algunes de les altres crítiques que se'ns fan, perquè en altres moments també se'ns critica que és una xarxa deficitària. És una xarxa deficitària, i ho és per definició, perquè aquesta xarxa, que és deficitària per definició, ho és per posar en un cost al nivell de qualsevol jove de Catalunya aquest servei. I després parlarem de xifres que, d'alguna manera, demostraran aquesta qüestió. És a dir, hi ha aquesta voluntat perquè els preus d'aquestes instal·lacions i d'aquests serveis estiguin a l'abast de qualsevol jove.

També s'ha parlat, en aquest sentit, del capítol de personal; s'ha dit que augmenta molt el capítol de personal. El capítol de personal augmenta, efectivament, per a l'any 90, un 18,3%, és a dir, augmenta per sota del que augmenta el pressupost de l'Institut, i augmenta aquest capítol de personal, no pels motius que s'han dit abans, sinó que augmenta perquè la xarxa d'instal·lacions s'està ampliant: per a aquest any 90 hi ha importants obres previstes dintre d'aquesta ampliació de la xarxa, com és Girona, com és Manresa, o la Seu i Vic que, amb posterioritat, i a cavall de diverses anualitats, també estan previstes i pressupostades per tirar endavant, i això provoca, lògicament, un augment del capítol de personal, que, a més que s'ha dit que augmenta molt, s'ha dit que és molt gran, aquest capítol de personal.

Hi ha trenta instal·lacions juvenils: albergs, residències, camps de treball, etcètera, i terrenys d'acampada, que requereixen un nivell de personal bastant important. Nivell de personal important, que —hi insisteixo— si l'haguessin de pagar els usuaris, no el pagarien al preu que el paguen, precisament per evitar aquestes desigualtats de tipus social o de tipus econòmic. Fins i tot, si entrem en aquest tema de les desigualtats, el nivell d'informació, que s'ha dit que és insuficient, i que arriba a unes zones i que no arriba a unes altres, o la qüestió de determinats sectors de la joventut, jo voldria dir que són moltes les instal·lacions que estan preparades per als joves disminuïts, que la informació es fa arribar a tot arreu... Després se'ns critica que ens gastem massa diners per divulgar aquesta informació, però ens els gastem, precisament, perquè arribi a tots els sectors de la joventut de Catalunya, i, a més, relacionat amb un altre dels temes de què parlàvem abans, de la Direcció General: precisament en el cas de la Direcció General això no es pot dir, perquè en aquests moments ja són molt poques les comarques de Catalunya que no disposin d'una oficina comarcal de joventut, i que, per tant, a través d'aquestes oficines, es fa una tasca no solament de rebre les persones que busquen la informació, sinó d'obrir-se i cercar les entitats i el jove en general per oferir aquesta informació. És a dir, amb aquesta xarxa d'oficines comarcals —hi insisteixo— difícilment, en el cas de la Direcció General, es pot dir que aquesta informació no hi és.

Jo, el que no voldria fer, i d'alguna manera, apuntant totes les qüestions que han tret els diputats que han presentat aquestes esmenes, és tornar, com vaig fer a la Comissió, a fer una explicació detallada de totes les actuacions que fa aquest Institut per a aquest any que ve. Ja he dit abans que, sobretot l'augment de pressupostos és per a inversions, és un capítol molt important: l'alberg de Girona, l'alberg de Manresa, la Seu d'Urgell, Vic, Tarragona, terreny d'acampada al Flamicell i molts d'altres que no citaré, perquè m'allargaria, però el que sí que vull fer, en aquest sentit, és un esment important, quan també s'ha dit aquesta qüestió, que no està consensuat, que no està parlat, que no està d'acord amb els ajuntaments de Catalunya. Jo vull dir, en aquest sentit, que no solament en el cas de les construccions, de les xarxes d'instal·lacions, sinó també en el tema de les activitats —que després hi faré un esment—, és una qüestió que es porta absolutament, d'una manera absolutament estreta amb els ajuntaments afectats i amb un diàleg permanent, fins al punt que aquestes instal·lacions que he dit, que estan previstes de construir o d'acabar o començar durant aquest any 90, són, o bé terrenys cedits pels mateixos ajuntaments, o bé edificis cedits pels mateixos ajuntaments perquè es duguin a terme aquestes actuacions. I, per tant, vol dir que es fa en una estreta relació i en un estret diàleg quant a les necessitats que aquests ajuntaments manifesten pel que fa a les seves instal·lacions de joventut.

Pel que fa al tema d'activitats, que és un gran apartat de l'Institut, encara que no el més important, s'ha dit també que són activitats que fonamentalment són de lleure i d'esplai; és una part important, lògicament, promoure el desenvolupament integral del jove també a través d'aquest temps d'esplai i de vacances, però també una gran quantitat d'activitats de formació. En aquest sentit, «Idiomes a Catalunya» és un exemple clar que aquest any augmenta molt substancialment el nombre de places —seran 1.400—, una activitat d'immersió lingüística per a estudiants de segona etapa d'EGB, i moltes altres activitats, com la major part dels camps de treball, que estan claríssimament encarats cap a aquesta formació integral, com dèiem. Ara que el tema del medi està tan de moda, doncs, camps de treball de protecció de la natura, d'agricultura, d'acció comunitària, de coneixement del país, etcètera, són activitats que no només pretenen omplir el temps d'esplai o el temps lliure dels joves, sinó que permet fer aquesta actuació de formació integral d'aquests mateixos joves.

En aquest sentit també, vull afegir que aquests camps de treball, molts d'ells es fan d'acord amb ajuntaments, que suggereixen l'interessant de poder fer aquests camps de treball en el seu municipi i que, d'acord amb ells, moltes vegades es tiren endavant aquestes activitats, de la mateixa manera que molts d'aquests camps de treball també es fan d'acord amb entitats juvenils que reclamen o demanen que es puguin organitzar, ells, o coorganitzar, aquestes activitats.

Jo no voldria, doncs..., penso que he contestat la major part de qüestions que s'han plantejat... El tema de queviures, perdó, és un tema que també ha sortit; es va parlar en Comissió, és a dir, les nostres enquestes demostren que el nivell d'acceptació dels menús —per entendre'ns— de la xarxa d'instal·lacions és un nivell d'acceptació bo, i en el cas de les residències —que són les que tenen per missió acollir els estudiants d'altres comarques perquè puguin desenvolupar els seus estudis a un preu

mòdic i econòmic—, en unes determinades comarques aquest nivell d'acceptació és encara millor, perquè es té més cura d'aquesta qüestió, i, per tant, el tema dels queviures no ens sembla una qüestió prou fonamental com per justificar això.

El temps se m'acaba; volia haver estat més breu del que he estat, però només tres xifres per acabar de justificar el vot en contra d'aquestes esmenes: les activitats de vacances organitzades o gestionades per l'Institut Català durant l'any 89 han tingut —i això és una qüestió que ha estat reclamada per alguns diputats que m'han precedit— una participació de 3.168 joves —any 89—; l'oficina de turisme juvenil —que avui no se n'ha parlat, però que és una preocupació, també, d'alguns grups de l'oposició— ha tingut —i esgarrifin-se— 54.085 actuacions; és a dir que, com a mínim, han passat per l'oficina 50.000 persones, no a demanar informació, que n'han passat moltes més, sinó a gestionar viatges o serveis, i les estades de la xarxa han estat 377.000, amb 115.000 persones que han gaudit d'aquests serveis.

Això demostra tot això que he explicat abans, i per tant, votarem en contra d'aquestes esmenes.

Gràcies, senyor President, i perdoni per haver ultrapassat el temps.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. Suposo que tothom, totes les senyores diputades i els senyors diputats estaran d'acord que podem votar conjuntament totes les esmenes; són de retorn totes. Faríem una sola votació per a totes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Les esmenes al projecte de pressupost del Departament de la Presidència han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Ara, si els sembla bé i els corresponents portaveus estan en condicions de fer-ho, saltaríem Governació i faríem el Departament d'Economia i Finances, que només té tres esmenes, i així ho podríem fer abans d'anar a dinar, si els diputats intervinents compleixen els terminis que havíem previst.

Comencem, doncs, per l'Agrupació del CDS. Esmenes 327 i 328. Senyor Martín i Toribio, té la paraula. *(Pausa.)* Silenci! Té la paraula el senyor Martín i Toribio.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Acaba d'anunciar-me el senyor Diputat que ha retirat l'esmena 328; li resta només la 327, i m'acaben d'anunciar que el Grup d'Iniciativa ha retirat l'esmena 326, de tal manera que només quedaria aquesta esmena al Departament.

El Sr. MARTÍN: Gràcies, Honorable President. Il·lustres senyores i senyors diputats, nosaltres defensem una esmena a la totalitat dels pressupostos de l'Institut de Crèdit Agrari, pressupost que puja a 4.562,8 milions de pessetes, que representa un increment del 64,7% respecte a l'any passat, que era de 2.775 milions de pessetes.

Si bé una de les crítiques que es va fer es refereix a la falta d'operativitat de l'Institut per les poques inversions en la matèria —l'import de 2.000 milions es mantingué els anys 88 i 89—, pretén fer-se desaparèixer en incrementar el volum de préstec a concedir, fins als 3.200 milions, que sense saber-ne la destinació, i en funció de les memòries d'exercicis anteriors, ens porta

al dubte de la futura operativitat d'aquesta quantitat.

Falta, sens dubte, en aquest pressupost, la definició clara d'objectius i prioritats en destinar els recursos generats, la qual cosa no ens permet conèixer quina és la política respecte a temes com, per exemple, la distribució territorial: hi ha comarques que no reben cap préstec del fons; respecte a la destinació de fons a empreses familiars agràries per a ajuts en la seva potenciació; no existeix una política clara referida a ajuts i a acords, com per exemple amb les cooperatives i les caixes rurals; sembla com si aquests instituts només servissin per donar els ajuts quan es produeixen calamitats, com ara les inundacions o sequeres.

Manca la presentació d'un pressupost per programes que permetria conèixer els objectius que vol assolir l'Institut i que permetria també als pagesos, als agricultors, mitjançant una informació coherent, saber quina és la línia de préstecs subvencionats per, a través d'una administració àgil, aconseguir-los fàcilment.

El que estem dient, doncs, és que es necessita un pressupost d'objectius que donés informació pública sobre línies de préstecs, campanyes, inversions, etcètera. Són aspectes que no té en compte el pressupost que ens presenta el Govern.

Pel que fa als diferents capítols, la despesa corrent s'incrementa d'un 17%; el capítol d'alts càrrecs puja més del 40%; em pregunto si tenen previst de fitxar algun subpresident. El capítol de funcionaris puja quasi un 50%; la partida de mitjans materials augmenta fins als 39 milions de pessetes. D'aquest ball de xifres es pot treure una conclusió: la creixent burocratització d'aquest ens.

És ben curiós, d'altra banda, el fet que la partida de lloguers disminueixi, però això no encaixa massa bé amb el ja anunciat trasllat del local, trasllat de l'edifici actual a l'edifici de la Via Laietana, números 58-60, i les corresponents despeses que tot això comporta.

D'altra banda, s'incrementen els interessos per càrregues financeres d'un 53,7%, però no es fan les previsions adequades per atendre crèdits impagats, o el que és tan important com això, les possibles pèrdues per avals prestats. En aquests àmbits hauria de fer-se costat a la possibilitat que els avals fossin subsidiaris i no solidaris, perquè, contràriament, es recorre, en primer lloc, contra l'Institut i, posteriorment, contra el particular o altres entitats.

En definitiva, l'Institut del Crèdit Agrari, creat el 1984, no pot estar encara emparat en l'estancament operatiu que significava la impugnació davant el Tribunal Constitucional, aspecte ja superat. En tenir la sentència d'aquest Tribunal, hem de considerar superada també la fase d'aclimatació pròpia dels inicis de tota activitat amb la corresponent rèmor administratiu.

No podem quedar-nos dient que el 1989 hi havia uns 5.000 milions de pessetes en préstecs cedits, que representaven més de tres préstecs diaris, sinó que cal imposar quelcom més, que és l'ajustament de l'«agro». És necessari crear línies de suport a la reforma estructural del camp i arribar a acords de col·laboració explícits amb altres entitats creditícies del camp, com ho han estat —i ho són encara— les caixes rurals i les cooperatives del camp.

El fet que les cooperatives creixin d'una manera important i siguin més complexes no és, ara per ara, un problema ni ha de ser una rèmor per al seu funcionament, gràcies als mitjans in-

formàtics als quals, per cert, es dedica una partida ben substancial, però el que sí que és important és la fixació de directives de gestió sobre els diferents aspectes: subsectors, zones geogràfiques, etcètera, als quals s'han de dirigir els ajuts, avals o subvencions del tipus d'interès.

Per acabar, hem de criticar la manca de mitjans de control per part d'aquesta Cambra, atès que s'hauria d'entregar, a més a més de l'informe anual, una informació trimestral provisional que ens permetés conèixer les actuacions realitzades. Això està a bastament justificat davant les fortes transferències de capital amb què el Govern subvenciona aquests organismes: més de 1.700 milions de pessetes per a l'any 1990.

Els centristes no estem d'acord amb aquesta política de creació d'organismes burocratitzats en els quals els agricultors no saben quins aspectes prevalen en la concessió d'ajuts o quin tipus d'ajuts són prioritaris, en els quals l'individu es troba indiferent davant d'estructures administratives.

Per tot això, demanem el retorn del pressupost de despesa d'aquest Institut.

Moltes gràcies, Honorable President; il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Moliner.

El Sr. MOLINER: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'esmena de retorn del Grup del CDS es basa, bàsicament, en l'aportació o increment d'aportació de capital per transferències del pressupost de la Generalitat de 1.500 milions; m'ha semblat entendre també en la manca de comarcalització dels ajuts d'aquests préstecs; un excés de burocratització i també una manca d'informació.

Bé, abans d'entrar, potser, en detall en aquests tres punts bàsics de la seva esmena de retorn, valdria la pena fer una mica de repàs breu, breument —per l'hora que és, també—, del que són les dades exactes de l'Institut Català del Crèdit Agrari.

Les despeses de l'any 89 eren —com ja ha avançat també el senyor Martín Toribio— de 2.774 milions i aquest any passen a 4.562 milions de previsió. Aquest augment, evidentment, representa un 64,4% de la mitjana de l'any passat, si bé hem d'entendre que el sol fet de l'augment de transferències de capital per part de la Generalitat de 1.500 milions ja representa un augment d'un 97%, fa créixer la mitjana lògica de tant per cent mitjà.

Aquí, quant als ingressos, que m'ha semblat entendre que el senyor Martín Toribio no els tenia prou clarificats, m'agradaria detallar-los en el sentit que hi ha 624 milions per a interessos de préstecs concedits; 890 milions de reintegrament de préstecs ja concedits; l'aportació d'ampliació de capital, diguem, per part de la Generalitat, de transferències de capital de 1.500, i un endeutament de 1.257 milions. El capital actual, l'any 90, evidentment passa a 2.300 milions, que són els 1.500 que estan previstos en el pressupost d'enguany, més els 300 i 800 de l'any 85 i 87.

Hem d'entendre que sí —com deia vostè—, que la mitjana de més de tres préstecs diaris és real, perquè són, de l'any 85 al 89, cinc anualitats, puja un total de 4.474 préstecs amb 5.436 milions. Pensem que l'any 90 —i aquí hi ha la necessitat de l'ampliació d'aportació per part de la Generalitat—, l'any 90, en el primer trimestre de l'any 90, fins al 30 d'abril, exacta-

ment, o sigui quatre mesos, ja n'hi ha d'aprovats, finalitzats d'aprovació i en estudi, un total de 563 préstecs, que això ja ens dona una mitjana de més de cinc préstecs diaris, amb un total de 1.960 milions; això fins al 30 d'abril. Fent un càlcul prudent i lògic i, vull dir, acurat, això ens donaria una previsió per a aquest any de 3.200 milions de pessetes en préstecs; 3.200 milions de pessetes en préstecs per a enguany ja vol dir un augment força important, passant de més de tres a més de cinc, i això em sembla que ja dona per justificada aquesta necessitat d'ampliació per part de la Generalitat de les transferències de capital de 1.500 milions, tenint en compte també una altra cosa: que les previsions que hi ha només per a la millora del sector agrari i pesquer ja són importantíssimes, i que també l'experiència que els anys 88 i 89 l'Institut Català del Crèdit Agrari ha pujat les seves operacions d'un 120%, doncs, evidentment seria poc coherent no pensar en una ampliació de capital que podria travar totalment aquest procés de creixement que té.

Aquest augment d'activitat també —no cal dir-ho— ha d'incrementar els capítols 1 i 2, i després també el capítol 6, d'«Inversió no financera», tot i que es fa amb taxes molt moderades, a fi de poder prendre adequadament tota la concessió de préstecs.

Quant a la comarcalització que deia vostè, senyor Martín Toribio, semblaria que no té, potser, tota la informació necessària, que jo li puc facilitar, si ho vol, perquè aquí tinc la llista, les dues llistes de comarcalització, en les quals es demostra que hi ha una participació global de totes les comarques de Catalunya: perquè tinc l'Alt Camp, l'Alt Empordà, l'Alt Penedès, l'Alt Urgell, l'Alta Ribagorça, l'Anoia, el Bages, etcètera, que dona un total d'inversió per comarca molt important. A part que, si anéssim a especificar per conceptes, podríem dir, per exemple, en el sector, tan sols en el sector de préstecs de..., ah!, no, perdó, tan sols per a les ajudes a pedregades —que deia vostè que sembla que només s'ajudi en qüestions catastròfiques—..., però dins de la mitjana tampoc és tan elevat, perquè són 559 milions que s'han destinat en 267 préstecs per a la qüestió de les pedregades, més 142 milions, que s'han fet per a la millora de la flota pesquera.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

En resum: la burocratització que diu vostè; vostè ha d'entendre que amb 4.000 o amb 5.000 préstecs com hi han donats, això és un procés d'informatització, de control de rebuts impagats, de cobraments mensuals o trimestrals, com sigui. Vol una quantitat de control molt important, perquè són quantitats importants també, i no és que sigui burocratització, és un control imprescindible, perquè el cobrament d'aquests rebuts, el control dels impagats i totes les devolucions, tot això, evidentment, necessita un moviment burocràtic certament important.

Em semblaria, doncs, que de les funcions que l'Institut Català del Crèdit Agrari, el que no és pot dir de cap manera és que no siguin d'eficàcia, que no siguin de creixement. Cada any es demostra, com ja he dit: 88-89, solament han pujat un 120% les seves funcions; l'activitat és creixent, la demanda també és creixent, els sectors ho esperen, perquè s'ha demostrat que les demandes són cada any més diversificades, més abundants, i, per tant, és d'autènticament pura lògica —diguem-ho així— una ampliació de capital de 1.500 milions de pessetes per part de la Generalitat, a fi que aquestes funcions puguin continuar.

I per aquest motiu, senyor Martín Toribio, ens veiem obli-

gats a votar-li en contra aquesta esmena de retorn.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Moliner. Passem a la votació de l'única esmena d'aquest Departament d'Economia i Finances.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 11 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

Fins a les quatre de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i dotze minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, dels I. Srs. Secretaris Primer i Segon i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i l'Oïdor de Comptes.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Passem al Departament de Governació. L'Agrupació parlamentària del CDS té dues esmenes, que decauen; a Esquerra Republicana, li passa «tres quarts del mateix»... El Grup Mixt: el senyor Sabanza té la paraula per defensar l'esmena 316.

El Sr. SABANZA: Senyor President, senyores i senyors diputats, amb més èxit que avui, fa quinze dies s'inicià el tràmit en comissió del Projecte de Llei de Pressupostos de la Generalitat per al 1990. El resultat ha estat ben pobre quant a la transcendència del debat i més encara quant al nombre d'esmenes acceptades a l'oposició, de les 1.393 presentades, i potser aquest és un dels motius que avui hi hagi tan poca assistència a la sala.

Estem veient en el Ple que aquesta tònica es manté en l'actual tràmit, malgrat que s'han presentat, tant ara com en comissió, prou arguments que justificaven a bastament la presentació de les nostres esmenes. Per tant, intentaré que la meua intervenció sigui més aviat curta, en atenció a la paciència de les senyores i els senyors diputats i al resultat que s'endevina de la votació, perquè sembla, i perquè es veu, que deu anys de govern els han ensenyat tant que són capaços de fer uns pressupostos perfectes, o quasi perfectes, i que no necessiten o que no els calen les aportacions de l'oposició per millorar-los.

Malgrat tot, intentaré fer-los algunes reflexions sobre la racionalització de les despeses del Departament de Governació, un departament que enguany creix un 38%, increment que el situa per sobre de la mitjana global del Pressupost de la Generalitat. Aquest creixement, però, no ha estat del tot constant en els diferents capítols i direccions generals, ja que, si bé el capítol 1 té un increment global del 23%, en canvi, la partida d'alts càrrecs ha crescut un 98% i els incentius i les activitats extraordinàries un 44%. I, dels 1.739 milions, en números absoluts, que augmenta aquest capítol, l'increment de les Direccions Generals de Prevenció i Extinció d'Incendis i de Seguretat Ciutadana se n'emporta 459, i la diferència —1.280 milions— es repar-

teix, sense concretar, entre les altres direccions generals, la Secretaria General i el Gabinet del Conseller. Això, en un exercici en el qual, si bé es preveu un considerable increment de l'aportació de la Generalitat al Pla Únic d'Obres i Serveis respecte al 1989, és cert que la gestió d'aquest Pla Únic d'Obres i Serveis ha estat encomanada o transferida als consells comarcals i, per tant, es fa encara més difícil esbrinar el motiu de l'increment d'aquest capítol 1, amb 1.280 milions, a part de les dues direccions generals abans esmentades.

Parlant dels consells comarcals, i recordant que un pressupost és l'expressió numèrica de la voluntat política, hauran de convenir amb nosaltres que la voluntat de la seva política comarcal es pot considerar nul·la, si ens fixem que el Fons de Cooperació Local —o, el que és el mateix, les transferències als consells comarcals per al seu funcionament— ha augmentat un 7%, dels 1.250 milions de 1989, amb la qual cosa s'aconsegueix una dotació aproximada de 32 milions de pessetes per consell comarcal, tot un rècord i el millor estímul per consolidar l'organització comarcal catalana. Així s'explica, entre altres motius, el discret nivell d'acceptació o de reconeixement dels consells comarcals en una enquesta encarregada fa poc temps per la Diputació de Tarragona.

Posats en aquest tema, caldria preguntar si aquest Pressupost conté les previsions de transferències de serveis i de recursos des de les diputacions catalanes, i en especial de la de Barcelona. I, si no és així, voldrà dir que no se'n preveuen? Que no es confia des del Consell Executiu que hi hagi aquestes transferències des de les diputacions?

Podem parlar també de l'absència, un any més, en el seu pressupost, del tan reivindicat Fons de Cooperació Municipal de Catalunya, per ajudar els ajuntaments a poder tenir una existència menys difícil, sobretot i principalment els del món rural. Com vostès saben, enguany hi ha hagut municipis que no han acudit a la convocatòria del Pla Únic d'Obres i Serveis perquè no es veuen amb capacitat d'afrontar la seva aportació ni de mantenir ni de fer funcionar els serveis i els equipaments que se'ls proporciona amb el Pla.

Sense apartar-nos de l'esfera local, caldria preguntar-los quina és la seva política en el tema de les segregacions i les fusions de municipis. Doncs, per a fusions, es destinen 62 milions i mig, sense que enlloc no es parli de previsions ni s'endevinin tampoc al carrer. I, en canvi, no en fan cap per subvenir a les dificultats que comporten les segregacions, que sí que estan presents al «dia a dia»... I tan sols cal recordar exemples com el Perelló i l'Ampolla, Vila-seca i Salou —sense incloure la Busch— i altres que, segurament, s'aniran produint i compllicant com a conseqüència de l'absència total d'una política... o l'existència d'una política d'inhibició i del «demà Déu dirà» que ha practicat i practica el Departament de Governació, amb què obliga, el Govern de Catalunya, a anar a remolc de les sentències judicials al respecte, amb el lamentable espectacle d'intentar arreglar a corre-cuita, i sense aconseguir-ho, el que durant tant de temps no s'ha volgut afrontar.

Podríem parlar també del model de policia, que ja va ser dissenyat per l'aleshores Conseller de Governació, el senyor Alavedra, i que es va definir com de substitució. I, contràriament, estem veient com cada cop hi ha més presència d'efectius de la policia estatal i de la Guàrdia Civil, malgrat l'increment dels efectius i la nova convocatòria de mossos d'esquadra —que,

per cert, han hagut d'allargar el termini perquè no hi havia prou aspirants. Un model, aquest de la substitució, que cada cop veiem més llunyà, si repassem exemples tan recents com la visita del Príncep d'Espanya al nostre Parlament i el fet que les úniques forces de seguretat que feien notar la seva presència —i val a dir que desmesuradament— eren com sempre les de l'Estat: perquè fins i tot qui controlava els accessos al recinte de la Ciutadella —possiblement, recordant altres èpoques— i demanava la identificació dels diputats eren cossos estatals, i els pobres mossos, resignadament, s'ho havien de mirar de lluny —això sí, ben mudats, com correspon a un cos al qual s'encomana les sempre difícils i arriscades tasques decoratives amb tons folklòrics, quan hi són els altres. Caldrà que revisin els acords —i el seu seguiment—, a què arribin a la Junta de Seguretat, perquè si el resultat ha de ser aquest potser val la pena no tornar-hi, o que acceptin els pocs resultats en l'intent per tirar endavant aquest model policíac.

I, ja per acabar, els voldria fer una recomanació, en el sentit que els deia en començar, en el sentit de racionalitzar els recursos i l'organització del Departament, i que, per tant, fessin desaparèixer la Direcció General del Joc i Espectacles i la convertissin en una sots-direcció general, dependent de la Secretaria General. Perquè, si bé en el seu moment podia tenir una raó de ser, avui no la té, vist el volum i la importància que en el tema del joc ha anat agafant l'EAJA... I, quant a espectacles, el menys divertit és veure com es manté una direcció general que ha passat de tenir un pressupost de 177 milions, l'any 89, a un pressupost de 40 milions, el 1990.

Per tots aquests motius, i sense entrar en qüestions de detall —com els 132 milions previstos per a estudis i treballs tècnics, els 36,4 per a atencions protocol·làries, o el 227,5 per a publicitat i propaganda, o campanyes de prevenció, o d'altres tan suats com ara el de la descentralització o la desburocratització de la Generalitat, o la inexistència del que s'anomena protecció civil, si exceptuem els bombers—, per tots aquests motius, ho repeteixo, els demano, en nom dels diputats d'Esquerra Catalana i dels de la resta del Grup Mixt, el Partit dels Comunistes de Catalunya, el seu vot favorable a l'esmena a la totalitat presentada al Departament de Governació.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, hi ha les esmenes 318, 321 i 324; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor... (*L'I. Sr. Martín demana per parlar.*) Sí?

El Sr. MARTÍN: Demanaríem la seva benevolència per poder fer la intervenció del meu Grup.

El Sr. PRESIDENT: És que han decaigut. Hem esperat deu minuts, abans d'obrir la sessió.

El Sr. MARTÍN: Sí, senyor President, però nosaltres també hem tingut la delicadesa, aquest matí, de ser condescendents i admetre de passar a debatre el Departament d'Economia i Finances en lloc del Departament de Governació. Voldríem una reciprocitat.

El Sr. PRESIDENT: No, no té res a veure una cosa amb l'altra.

El Sr. MARTÍN: De totes maneres, gràcies per la seva delicadesa.

El Sr. PRESIDENT: Continui (*adreçant-se a l'I. Sr. Saura*).

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en el transcurs del debat del text articulat hem debatut molts dels aspectes que estan inclosos dins de la Conselleria de Governació; en tot cas, aquest torn de defensa de l'esmena a la totalitat a la Conselleria de Governació, el voldria centrar fonamentalment en dos grans aspectes: el que fa relació a les lleis d'ordenació territorial i el que fa relació al tema de la funció pública —he de dir que hi ha un altre tema que va més enllà d'aquest Pressupost, que és actualment la política de seguretat ciutadana de la Generalitat de Catalunya, que el nostre Grup ha presentat ja una interpellació en relació amb aquest tema, hi insisteixo, perquè creiem que els aspectes globals d'aquesta política, que nosaltres en aquests moments discrepem d'ella, van més enllà del Pressupost.

En relació amb el primer tema, el tema de l'ordenació territorial, insisteixo que ha estat un tema debatut a bastament, jo crec, en algunes de les esmenes, sobretot de les noves disposicions addicionals que els grups de l'oposició plantejàvem en el text articulat, però he de dir que, des de la nostra perspectiva política, el diagnòstic que fem de l'actual situació del desplegament i de l'aplicació de les lleis d'ordenació territorial és d'una situació de total *impasse*: després de tres anys d'aprovació —de més de tres anys d'aprovació—, de les lleis d'ordenació territorial, veiem com pràcticament no s'ha desplegat res i tot continua estant igual.

En aquest sentit, aquest Pressupost és una expressió clara, numèrica, en realció amb el fet que res, o pràcticament res, ha canviat. Fa tres anys que tenim una llei municipal a Catalunya que diu clarament que una de les fonts de finançament dels ajuntaments ha de ser la participació dels ajuntaments en els ingressos de la Generalitat, i això, que és llei a Catalunya des de fa tres anys, un cop més s'ha incomplert. I he dit, i altres grups també han dit en la defensa d'algunes esmenes «addicionals», que un cop més aquesta reivindicació històrica del municipalisme català, les promeses del mateix Govern que aquest seria un tema que s'abordaria després de la Llei Municipal, un cop més aquest any s'incompleix.

I el nostre Grup podria entendre que la discussió fos la quantitat d'aquest Fons: el nostre Grup, d'acord amb el que la Federació de Municipis proposa, demanava 6.500 milions de pessetes per nodrir el Fons de Cooperació Local pel que fa referència als ajuntaments; altres grups també ho han fet. Insisteixo que podríem entendre que la discussió fos la quantitat; jo crec que els ajuntaments que reivindiquen aquest Fons també podrien entendre, podrien entendre, que aquesta situació..., és a dir, que el problema fos la quantitat. El que ningú no entén —en tot cas, el nostre Grup no entén: estem convençuts que els altres grups, per les seves manifestacions fins ara, tampoc no ho entenen, i la majoria d'ajuntaments no ho entenen— és com amb un pressupost, enguany, d'un bilió de pessetes no és possible pressupostar una sola pesseta per a aquest Fons. I, evidentment, això només expressa en aquests moments el que, per nosaltres, és —i així ho vam manifestar el dia de l'esmena a la totalitat— un dels fils conductors de la política del conjunt del Consell Executiu: una política que té en el menysteniment de l'Administració local, dels ajuntaments i de les comarques un dels seus fils conductors. És més: en molts casos —i en tenim proves—, fins i tot, els ajuntaments, no diria que es considerin enemics, però possiblement, en alguns casos, es consideren ad-

versaris. I, en tot cas, aquesta concepció de l'Administració indica una concepció clarament centralista del Govern de la Generalitat.

En el transcurs del debat del text articulat, alguns..., el senyor portaveu de la majoria, en determinats moments, ens parlava de les xifres absolutes de transferències cap als ajuntaments, en aquest Pressupost. Jo vaig dir ja a l'esmena a la totalitat, i avui ho repeteixo, que el pes del conjunt de les transferències cap als ajuntaments l'any 1989 era de 2,01 i ara passa a 2,19; és a dir, davant d'un pressupost moderadament expansiu —per no dir fortament expansiu— aquest increment ha estat simplement de dues dècimes.

I el mateix podríem dir de les comarques. Perquè es pot dir el que es vulgui, de les comarques, però tothom, absolutament tothom —els comarcalistes i els no comarcalistes, els presidents de consells comarcals d'Iniciativa, del PSC o la majoria de Convergència—, tothom coincideix que el fons, avui, amb què es dota els consells comarcals és totalment un fons insuficient; amb una concepció de la distribució, al nostre entendre, totalment injusta que incompleix també allò que diu la Llei..., les lleis d'ordenació territorial, quan parla no de subvencions per a les comarques, sinó també de participació en els ingressos. I fins i tot aquest any, un cop més —hi insisteixo, després de tres anys de lleis d'ordenació territorial—, no existeix cap política definida de què és allò que es vol delegar o transferir a les comarques. Ningú no ho sap. En tot cas, de tant en tant, els presidents comarcals, un dia, llegint el *Diari Oficial de la Generalitat* o perquè alguns ciutadans hi van, es troben davant d'uns determinats serveis, que els han estat delegats o traspassats, molt pocs, sense recursos.

He de dir que aquesta manca de voluntat comarcalista s'expressa en el fet que, mentre que el conjunt del Pressupost s'incrementa d'un 21,3, la partida dels consells comarcals, insuficient per al 89, simplement s'incrementa d'un 7,3 i se situa, aquest any, en 1.341 milions. No vull tornar a donar algunes xifres en relació amb altres partides de publicitat, de despeses corrents, de la Secretaria General de Presidència o d'altres departaments, que ja vaig donar el dia de l'esmena a la totalitat, però que en tot cas posen de manifest, palesen, que sí que fóra possible incrementar aquesta partida.

He de dir, també, que el nostre Grup, ara ja fa un any, va entrar una proposició no de llei en aquest Parlament —que en aquest moment dorm en una ponència conjunta que encara no s'ha reunit ni una sola vegada—, una proposició no de llei on, partida per partida, fèiem una proposta de traspàs de determinades partides pressupostàries del Pressupost de la Generalitat a les comarques, que per al Pressupost de l'any 1989 xifràvem en 11.200 milions i escaig i que aquest any 90 podria ser de 14.000 milions de pessetes.

En tot cas, hi insisteixo, totalment insuficient la partida amb què es dota els consells comarcals i cap política clara ni cap perspectiva clara de què passarà amb els consells comarcals.

I els deia que en aquest primer bloc de consideracions en relació amb el desplegament de les lleis d'ordenació territorial hi ha dos temes, als quals m'he referit ja —ajuntaments i comarques—, però en el tema de les diputacions el tema ja és més greu.

La Disposició Addicional Primera de la Llei de Diputacions, de la Llei 5/87, diu textualment, literalment, que «el Consell

Executiu, un cop constituïts els consells comarcals, presentarà al Parlament, en un termini màxim de tres mesos, una proposta de província única». Els consells comarcals fa més de tres mesos que s'han constituït i en aquest Parlament no ha entrat cap proposta de província única, que és allò que diu la Llei que s'ha de fer. I, per tant, avui ja, el Consell Executiu, en un tema com aquest, no..., no és un problema d'interpretacions: la Disposició Addicional Primera diu clarament que «al cap de tres mesos de constituïts els consells comarcals, el Govern entrarà una proposta de província única». Però la Disposició Addicional Segona diu una altra cosa, literalment, diu: «Simultàniament» —simultàniament— «entrarà una proposta de descentralització de la Generalitat»; aquesta proposta tampoc no ha entrat. El que els vull dir, senyores i senyors diputats, és que, després de més de tres anys d'aprovació de les lleis d'ordenació territorial, d'unes lleis que no van ser aprovades per consens, sinó que van ser aprovades exclusivament amb els vots de la majoria, la mateixa majoria incompleix aquella Llei que va aprovar.

Veiem paral·lelament que, en canvi, en el Pressupost, les delegacions territorials, que és difícil saber què fan, arriben ja a un nivell de pressupost de més de 120 milions de pessetes. Es diu que ni hi ha diners per als ajuntaments, que ni hi ha diners per a les comarques, però veiem com les delegacions territorials, organismes —diríem— no regulats en les lleis d'ordenació territorial —un nou nivell d'administració que d'alguna manera no està enlloc legitimat per exercir—, a part tenen ja 120 milions de pessetes.

Senyores i senyors diputats, torno per on he començat en relació amb aquest tema: estem davant d'un *impasse* total en el desplegament de les lleis d'ordenació territorial. Això que els diré és obvi: 1990, Catalunya, l'Administració és més complexa que el 1986; avui, a Catalunya, hi ha més nivells d'Administració que el 1986; les coses són més complicades de solucionar a l'Administració, avui que el 1986; les coses són més cares, avui que el 1986, i les coses avui no són ni més eficaços ni més simples. La gran pregunta seria: com és possible que després de deu anys d'autogovern, després de tres anys de lleis d'ordenació territorial aprovades en el Parlament, aquestes lleis no hagin servit per a allò que han de servir les lleis d'ordenació territorial, per simplificar l'Administració —i crec que ningú pot discutir que avui l'Administració sigui més simple: avui l'Administració és més complicada— i, en segon lloc, per fer més eficaç i barata l'Administració —i avui ningú a Catalunya no pot dir que l'Administració és més eficaç i barata que fa quatre anys?

El segon gran bloc en el qual el nostre Grup basa l'esmena a la totalitat al Departament de Governació fa referència a tot el tema de la funció pública. Ens ha semblat important, aquest any —altres anys ho havíem fet, però aquest any, per la situació especialment delicada que, al nostre parer, hi ha—, fer referència, amb algun tipus de detall, a tot aquest tema.

Després de deu anys d'autonomia, i quan gairebé se'n compleixen cinc de la promulgació de la Llei 17/85, d'Administració de la Generalitat, el diagnòstic que el nostre Grup fa, també en relació amb aquest tema, és que continua la situació de provisionalitat i que s'incrementa, any rere any, el desgavell de l'Administració. I hem de dir també —i això, d'alguna manera, connecta amb el tema a què abans els feia referència— que aquest Govern ha gaudit de l'oportunitat d'edificar una admi-

nistració nova, una administració eficaç i transparent, i que no solament no ho ha fet, sinó que ha caigut en tots els vicis que tradicionalment s'han denunciat de l'Administració central. Hi ha hagut un doble discurs, una denúncia dels vicis de l'Administració central, i la construcció, simultàniament, des de Catalunya, quan es podia fer, d'una administració que té tots els vicis —si no més— d'aquella Administració que es diu que es rebutja.

El Pressupost d'aquest any, en moltes partides, demostra també això. Jo els vull donar un seguit d'elements, dels principals elements que, a parer nostre, configuren aquest diagnòstic que els deia.

En primer lloc, avui, després de cinc anys de la Llei 17/85, encara no existeix a la Generalitat una relació de llocs de treball. Avui, la Generalitat no té una relació de llocs de treball, tot i que els articles 10 i 11 de la Llei 17/85 diu clarament, i mana clarament, en concret a la Conselleria de Governació, l'aprovació d'això.

És cert que s'ha fet una valoració dels llocs de treball; s'ha agafat el que es tenia, independentment de com estigués, i s'ha dit quin preu té allò, però això no és fer una relació de llocs de treball. Avui no existeix cap relació de llocs de treball; per tant, no podem saber quin és el nombre necessari de funcionaris. Estem veient, en les ofertes d'ocupació —al nostre parer—, que s'estan inflant excessivament amb personal burocràtic, però que es contracten pocs bombers, es contracten poques assistents socials, o es contracta poc personal d'aquell personal que, a parer nostre, ha de ser prioritari avui en l'acció de la Generalitat; perquè avui, la Generalitat no té manca de personal, entre cometes, «burocràtic» —amb tot el respecte del nostre Grup i meu per totes aquelles feines que es poden considerar burocràtiques—, però any rere any s'infla aquest tipus de personal, i veiem que hi ha una mancança en la contractació d'un altre personal. Però aquest any, tot i que l'article 32 de la Llei diu que en el primer trimestre de l'any «es farà pública l'oferta d'ocupació», avui, que som 10 o 11 de maig, encara no s'ha fet pública l'oferta d'ocupació, tot i que, sense relació de llocs de treball, és difícil poder fer una oferta pública d'ocupació. Quan no se sap quina és la jerarquia, l'estructura de l'Administració que es vol, és difícil fer una oferta en relació amb les necessitats.

Hi ha un tercer tema, fins i tot més greu: avui, més del 60% —i les xifres que dono, en tot cas, són baixes—, més del 60% de càrrecs de comandament de l'Administració de la Generalitat, i més del 90 —les xifres que tinc són del 98, i no m'atreveixo a dir el 98—, més del 90% dels càrrecs de comandament de l'ICS, senyores i senyors diputats, són càrrecs a dit; més del 60% dels càrrecs de comandament de la Generalitat i més del 90% de l'ICS, tots aquests càrrecs són càrrecs que se'n diuen «en funcions», que són càrrecs a dit, i es bandeja sistemàticament el mecanisme legal del concurs de mèrits, de manera que, pràcticament, l'única via de promoció factible a la Generalitat ha estat, pràcticament, la clientelar.

I quan va passar això, quan es va intentar que aquests càrrecs a dit passessin a càrrecs fixos, es va fer un concurs a mida dels càrrecs a dit; un concurs a mida, que va ser denunciat per les centrals sindicals, i el 15 de desembre del 89, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va anul·lar el concurs de trasllats per cobrir les places bases destinades als funcionaris del Cos General de Gestió, perquè ho consideraven contrari al principi

d'igualtat, atès que, entre altres vicis, pretenia mantenir —hi insisteixo— en els seus càrrecs, tots els funcionaris que s'havien posat a dit.

S'ha guanyat, les centrals sindicals han guanyat aquest recurs, però en guanyaran d'altres que en el mateix sentit tenen plantejats. Quina ha estat la resposta de la Conselleria de Governació? Tot i que aquesta Sentència deia que no podia ser objecte de recurs, hi ha recorregut. I el Tribunal ha dit que no hi ha motiu per recórrer-hi, i la Conselleria ha anat un altre cop a recórrer-hi i ha tornat a perdre el recurs. En aquests moments hi ha —i si les meves xifres numèriques són equivocades, m'agradaria que el portaveu de la majoria ho digués— de 2.000 a 3.000 funcionaris que estan en càrrecs de comandament, que les sentències del Tribunal Superior de Justícia han qualificat ja que no poden estar en aquests càrrecs, després de diversos anys.

Hi ha un altre tema important, com a mostra, també, de la política de personal de la Conselleria de Governació, que és que la mateixa Llei 17/85 preveia, preveu l'existència de la Inspecció General de Serveis; en definitiva, una inspecció que, com el nom diu, inspeccioni la situació del personal. Repetidament, les centrals sindicals havien demanat la instauració d'aquest servei; es va dir que no. Les centrals sindicals van haver de recórrer al Síndic de Greuges perquè el Govern aplicués allò que diu la Llei —les centrals sindicals van haver d'anar al Síndic de Greuges—; posteriorment, el Síndic de Greuges va dir que sí, es va concedir la inspecció, es va realitzar la inspecció general de serveis, tot i que un decret de la Conselleria limita les seves funcions a allò que dicti la Conselleria o els secretaris generals. En l'actual pressupost no hi ha, evidentment, dotació de personal per a aquesta Inspecció General.

Evidentment, aquesta manca, aquest desgavell de política de personal és agreujat per la incompetència de relació, de negociació amb les centrals sindicals. Fa anys que cada any hi ha una vaga pràcticament total de tot el personal de l'Administració catalana, i, a més, assistim a vagues del personal docent, del personal sanitari, del personal administratiu dels centres docents, penitenciaris, treballadors de l'ICS... La setmana vinent hi ha convocades vagues per al dia 16 i el dia 18... En aquests moments, les impugnacions per via administrativa i judicial són continuades i, fins i tot, podrien semblar exageradament nombroses. Només la valoració de llocs de treball ha originat més de tres mil —més de tres mil— impugnacions, que mai no han estat resoltes per la Conselleria.

Enguany, el Govern vol limitar les percepcions dels treballadors públics al 6%. El nostre Grup ha plantejat esmenes que no han prosperat en el sentit que l'increment de les retribucions se situés —tal com diu la Llei d'Administració Pública— en el que és l'entorn socio-econòmic de Catalunya. En aquests moments, la mitjana d'increment dels convenis de Catalunya està situada en el 8,2, el 8,3%, i creiem que els funcionaris, que els treballadors de l'Administració de la Generalitat tenen dret a situar-se en aquest mateix nivell d'increment.

Els he de dir, senyores i senyors diputats, que, si vostès no han llegit les plataformes sindicals dels principals sindicats de la Generalitat, no són plataformes que demanen coses impossibles, no són plataformes que estan demanant exclusivament percepcions salarials; són plataformes que, més enllà, plantegen la necessitat de la regulació dels llocs de treball, la necessitat de la regulació de la promoció, de la formació dels comitès de se-

guretat i higiene.

Per aquestes dues grans raons, que, en definitiva, es poden simplificar en una: l'oportunitat perduda de fer una administració nova i eficaç a Catalunya, el nostre Grup demana la votació de l'esmena a la totalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Socialista... (L'I. Sr. Carod-Rovira s'aixeca per parlar.) Sí?

El Sr. CAROD-ROVIRA: El nostre Grup li demana disculpes pel retard d'uns minuts en l'inici d'aquesta sessió, i apellem a la flexibilitat que ha demostrat en altres ocasions, per exemple, en el retard d'alguns consellers en el moment de substantiar algunes interpellacions, en el retard de minuts, en alguns moments, o de substantiar..., senyor Escudé, que veig que té ara un cert èmfasi filològic, a més del «papíric» que havia demostrat fins en aquests moments, per tal que aquesta manca de flexibilitat en aquests moments no pugui ser interpretada —cosa que ens desplauria— com la voluntat que alguna de les veus d'aquest Parlament no pogués tenir accés a explicar la seva posició; ja que, en cas contrari, ens forçaria —alterant una mica el ritme del debat— a fer, després, explicació de vot.

I el mateix que entenem que és lògic per a nosaltres, ho entenem, òbviamment, per a l'Agrupació del Centre Democràtic i Social.

El Sr. PRESIDENT: Tindrà oportunitat de fer explicació de vot.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Gràcies. No «moltes», sinó «gràcies».

El Sr. PRESIDENT: El Grup Socialista. Té la paraula l'Illustre Diputat senyor Lluís Garcia. Defensa les tres esmenes?

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Sí, President.

El Sr. PRESIDENT: 314, 319 i 322.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, unes breus paraules introductòries, abans d'entrar en el contingut de l'esmena a la totalitat al Departament de Governació, a l'Escola d'Administració Pública i a l'Escola de Policia.

A ningú, n'estic convençut, s'escapa que el debat de pressupost és pràcticament la gran ocasió que tenim els diputats de l'oposició per poder confrontar dialècticament, òbviamment, amb el Govern el que són les prioritats polítiques expressades en xifres. Un pressupost, si més no, és això: és l'expressió d'unes xifres darrere les quals hi ha unes prioritats polítiques, hi ha unes polítiques que expressen el que és el tarannà, el contingut, la profunditat de la política del Govern.

No es pot, al meu entendre, amagar aquest debat sota l'aparença estricta del Reglament. El senyor Escudé ha tingut la virtut, al llarg de dos dies —una virtut que, si més no, des del meu punt de vista, és francament perjudicial per a aquesta Cambra—, d'amagar la confrontació d'idees entorn d'aquest Pressupost, sota el parany que el Reglament diu que una alta ha d'anar acompanyada d'una baixa. Com si fos l'única possibilitat per expressar polítiques alternatives a aquest Pressupost.

Vostès saben que, ni aquest Reglament, ni aquesta fórmula de debat és l'única possible al llarg dels diversos reglaments i parlaments democràtics en el món. Hi ha moltes maneres d'arbitrar un debat pressupostari. Però és que, un debat pressupostari, vull recordar que és molt important; hauria de ser una de les

lleis més importants del país: és un debat en el qual els ciutadans de Catalunya han de conèixer quines són les prioritats polítiques, què és el que pensa fer el Govern, què és el que creu que ha de fer, des del punt de vista de l'oposició, també, el Govern. O, dit d'una altra manera: què és que faria, l'oposició, en cas d'estar al govern.

Per tant, a mi tampoc em sorprèn que un govern de majoria absoluta, com el seu, no admeti esmenes de l'oposició; dic que no em sorprèn, no que em sembli bé. No em sorprèn perquè, en definitiva, vostès han vingut aquí amb un doble condicionament: el de la seva pròpia política, el seu programa electoral, i, òbviamment, el dels seus compromisos polítics i pressupostaris.

Nosaltres, el Grup Socialista, és evident, volem expressar també una política alternativa i no tenim possibilitats, si el senyor Escudé diu: «No, perquè resulta que, com que no hi ha la baixa, no ho poden explicar». És filosofia. Efectivament!

Es tracta d'expressar polítiques alternatives, que és filosofia, de programes confrontats, diferents, coincidents en alguns aspectes, però normalment, evidentment, diferents.

Entrant en el detall del que és el Departament de Governació, nosaltres hem presentat una esmena de devolució, senyor Conseller, per expressar dues qüestions fonamentals: una, una esmena de devolució vol dir, senyor Conseller, que estem en contra, globalment, de la seva política, que en discrepem, i que la volem significar especialment com una política, des del nostre punt de vista, no correcta, les prioritats de la qual no compartim. Volem dir, senyor Conseller de Governació, que vostè mereix, des del punt de vista del Grup Socialista, una oposició. Sense matisos, una oposició alternativa, que intentaré expressar en el que són les seves competències. Per tant, parlaré de política, no parlaré de números; parlaré de política, perquè, en definitiva, els números expressen això: polítiques. Política d'ordenació del territori, política municipal, consells comarcals, descentralització, burocratització... Quants mesos fa que tenim en aquest Parlament una ponència conjunta, en la qual vostè sap —vostès saben— que el Grup Socialista no ha estat present per abordar la descentralització del Govern de Catalunya? Deu anys de Govern! Una ponència conjunta que, en definitiva, és això, és l'expressió d'allò que no es vol treure, perquè no s'ha fet res, no s'ha reunit cap vegada, per tal d'abordar un dels grans temes que té plantejat el país: Com cal apropar el poder al ciutadà? Quina és la fórmula que permeti que les resolucions, que les relacions dels ciutadans i l'Administració siguin al més properes possible? Vostès continuen amb un model centralista, situat bàsicament a Barcelona, amb poques delegacions territorials, sense saber què és el que ha de fer, com lliga la comarca amb l'estructura perifèrica de la Generalitat... Després de deu anys de Govern, vostès encara, un dels temes més importants per al país, per al funcionament, per al bon govern de Catalunya, vostès, encara no l'han resolt. Només això és suficient motiu perquè jo, des d'aquesta tribuna, pugui impugnar la seva política i dir que vostès ho fan molt malament.

Relació amb els ajuntaments. L'altre dia, senyor Conseller —no va tenir l'oportunitat d'escoltar-me—, parlava del Fons de Cooperació Local. Un Fons de Cooperació Local àmpliament debatut. Tothom diu: «Ja hi estem d'acord, s'ha de fer», un conseller de Governació, un altre d'Economia, un altre d'Economia, un altre de Governació, però, al final, el que expressa la seva política d'anar col·locant subvencions en els diferents de-

partaments —capítol IV i capítol V, subvencions i transferències de capital— als ajuntaments, és una política clientelar! És una política no transparent! És la política de dir: «Escolti, vingui cap aquí, ja pactarem la partida corresponent; vingui cap aquí i pactarem aquella obra que els interessa», però no expressa una política clara, coordinada, transparent, que els ajuntaments en el seu conjunt, a través de les seves associacions i federacions —siguin quines siguin—, puguin dialogar de tu a tu amb el Govern, per tal de participar en els ingressos de la Generalitat. Vostès estan negant el pa i la sal a les corporacions locals, als ajuntaments, perquè no els donen aquesta oportunitat, i prefereixen el joc del clientelisme, el joc de «si et portes bé et donaré allò que em demanes», que una política de transparència. I no estic fent diferències entre els diferents colors dels ajuntaments. Això val per a Convergència i Unió com per al Grup Socialista o el d'Iniciativa per Catalunya. És igual, és el poder, amb aquesta relació de subordinació en què vostès situen els ajuntaments, el que permet practicar aquesta política. Nosaltres, evidentment, no compartim aquesta manera de fer les coses, aquesta manera de marginar una part molt important de la Generalitat, els poders locals, en el seu conjunt, perquè estem convençuts que el bon govern de Catalunya es desenvoluparà en la mesura que siguem capaços de treballar conjuntament de manera absolutament unitària, amb tots els poders que actuen sobre el territori, perquè hauríem d'aprofitar les energies que generen totes les administracions, totes les institucions, i jo crec que això no es fa. Manca el mapa municipal; no està acabat. Vull parlar específicament de dos temes en relació amb la política de segregacions, que em preocupen de manera particular; són els temes de la intervenció —que no vull qualificar— del Tribunal Suprem en una competència explícita del Govern de Catalunya. Vull parlar d'una sentència que, des del meu punt de vista, implica el «desapoderament» del Govern en una competència molt important, com és la de fixació dels límits territorials dels municipis, però sense entrar a qualificar-la. El que em sembla més greu és la passivitat del Govern de Catalunya i la Conselleria de Governació en aquest afer. Tenia l'oportunitat —perquè n'era part— d'intervenir, via recurs, davant aquest —des del meu punt de vista— desapoderament. No ho ha fet. Podia. No ho ha fet. Però el que és més greu: en abordar aquesta política de discriminació, al meu entendre, no està gens justificada l'actuació del Govern, de manera discriminatòria en relació amb la segregació de Vila-seca i Salou i la segregació de l'Ampolla i el Perelló.

Partint del criteri que el meu Grup parlamentari avança ja —com a posició— que som contraris a segregacions, que només queden justificades en casos absolutament excepcionals, partint d'aquesta hipòtesi, senyors consellers, vostès ho saben, una intervenció seva, senyor Conseller —Govern de Catalunya—, en el cas de Vila-seca i Salou, en aquest Parlament, modificant els límits territorials —miri el que diré—, modificant límits territorials, via legal, perquè no es pot fer d'una altra manera, per tal de superar la sentència, només en el cas de Vila-seca i Salou, que respon a uns interessos particulars molt concrets, molt respectables, però discriminatoris, oblidant que el problema del Perelló i l'Ampolla no està solucionat des del punt de vista civil —potser administrativament està solucionat i està tancat; potser jurídicament està solucionat i està tancat; civilment, vostès pensin que no està resolt—...; tractar diferenciadament significa un

greuge comparatiu. Vila-seca i Salou, el Perelló i l'Ampolla provocaran encara, senyor Conseller, més problemes dels que ha provocat aquesta sentència. Li asseguro que provocarà molts problemes.

Vull parlar d'incompatibilitats, senyor Conseller, també. Vostè ja veu que té...

El Sr. PRESIDENT: També parlarà una mica del pressupost, eh! (*Remor de veus.*)

El Sr. GARCIA I SÁEZ: També, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Vull parlar d'incompatibilitats, perquè parlar d'això que estic parlant és parlar del pressupost. Sens dubte. (*Remor de veus.*) Incompatibilitats, per què, senyor Conseller? Perquè també és una de les seves «perles». El meu Grup parlamentari va presentar, durant el debat de la Llei d'incompatibilitats de les Administracions públiques, dels funcionaris, una esmena a la totalitat amb text alternatiu. Fa molt de temps que la vam presentar. Va quedar derrotada en aquesta Cambra, i la majoria, en aquell moment, va argumentar que, efectivament, els alts càrrecs del Govern haurien de tenir el mateix tractament, des del punt de vista d'incompatibilitats, que un funcionari, sigui quina sigui la seva escala, tant un subaltern com un funcionari subdirector general. La mateixa categoria. Nosaltres ja vam dir, senyor Conseller, que no era possible aquest tractament, que un conseller, dos consellers de la Generalitat de Catalunya no podien servir Catalunya a temps parcial, que havien de dedicar-se exclusivament al Govern de Catalunya, i un director general ha de ser pràcticament —per no dir «exactament»— igual com un conseller. Com es pot dedicar, un director general, un secretari general de Presidència..., un secretari general de Presidència es pot dedicar exclusivament..., s'hauria de dedicar exclusivament al govern de Catalunya. Com es pot dedicar a temps parcial a servir Catalunya? I aquesta Llei permet aquesta possibilitat, que no estic dient que es faci, dic que permet aquesta hipòtesi. Per tant, nosaltres no podem compartir una política que deixa portes obertes a aquesta situació, a la situació que es pugui compatibilitzar una feina tan important com és la de servir Catalunya des dels seus òrgans de govern amb una hipòtesi de feina privada, és a dir, a temps parcial —que, hi insisteixo, no estic dient des d'aquesta tribuna que això passi—; senzillament estic assenyalant que aquesta Llei permet això. És per això, per ser conseqüent amb aquest principi, que nosaltres hem presentat una proposició de llei en aquesta Cambra que regula el tema de les incompatibilitats dels alts càrrecs del Govern de la Generalitat, que vull recordar que és l'única comunitat autònoma... (*Pausa.*) No és veritat, i vull recordar que és de les poques comunitats autònomes que no compten amb una llei d'alts càrrecs, d'incompatibilitats d'alts càrrecs, de manera específica. Hi ha alguna altra comunitat, com la de les Balears i Cantàbria —recordin el signe que tenen—, que, efectivament, fan allò que fa aquesta comunitat, és a dir, igualar la categoria d'alt càrrec a la de funcionari de la Generalitat de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Garcia, no li puc demanar que torni a la qüestió perquè encara no hi ha anat. Vagi, per favor, a la qüestió.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Senyor President, jo estic convençut que estic parlant del Departament de Governació. El Departament de Governació...

El Sr. PRESIDENT: Però no dels pressupostos. Si us plau, vagi als pressupostos.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Senyor President, estic convençut que estic parlant de pressupostos. És a dir, si parlar d'una esmena a la totalitat al Departament de Governació no és parlar de pressupostos, doncs, aleshores, no sé de què estic parlant, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No, és mostrar la disconformitat amb les partides que té el Pressupost, això és el debat de pressupostos.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: President, les partides són polítiques, no són números, President; són polítiques.

El Sr. PRESIDENT: Xifri vostè les incompatibilitats, xifri vostè la divisió de límits territorials, escolti!

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: No, no. Torní a la qüestió.

El Sr. GARCIA I SÁEZ: Li asseguro, senyor President, que és absolutament impossible xifrar les incompatibilitats, perquè és que no hi ha una sola partida d'incompatibilitats, senyor President! És que, és clar, no hi ha una sola partida d'incompatibilitats! Són polítiques, és evident.

En tot cas... Plego d'incompatibilitats, perquè sembla que provoca un cert nerviosisme en la Cambra, no vull provocar-lo, tot al contrari... (*Remor de veus.*) Entro en una altra matèria, que és molt més simple. Una altra de les polítiques expressades en el seu Departament —ho explicava molt bé el senyor Saura—: funció pública. Vostès tenen 100.000 funcionaris. No està malament. *Grosso modo*, per dir una xifra —ja que el President em reclama xifres—, 100.000 funcionaris, aproximadament. Tenim un cos normatiu absolutament definit; és veritat, com deia el senyor Saura, que manca desplegament legislatiu important. Tenim una Llei d'Administració absolutament no desplegada —vostè ho sap—; encara no sabem què fer amb el silenci administratiu; vostès han regulat la figura del silenci administratiu, han regulat la figura del silenci administratiu positiu! Encara no tenim cap cas de silenci administratiu positiu; cap cas. Tenim les figures de les oficines unificades de gestió. Encara no ha sortit una sola ordre que creï una oficina unificada de gestió. Ni una sola. És a dir, fem lleis que, efectivament, es queden en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, hem fet una magnífica tasca, i a l'hora d'aterrar, ni una. No concretem; per tant, burocratització, excés funcional, política d'incompatibilitats incorrecta, desatenció, «desapoderament» dels ajuntaments, justifiquen la meua esmena a la totalitat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Garcia. Per a un torn en contra té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Coll i Bertran.

El Sr. COLL I BERTRAN: Honorable senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats, haig de fer un torn en contra a les esmenes a la totalitat de Governació, de l'Escola d'Administració Pública i de l'Escola de Policia. En primer lloc, les esmenes a la totalitat de Governació, que han presentat el Partit Socialista, el Grup Mixt i Iniciativa per Catalunya.

El pressupost d'aquest any, de Governació, té un increment del 38,1%, certament superior —com ha dit algú de vostès— a l'increment global del Pressupost de la Generalitat, que és del 23%. I nosaltres tenim resposta al perquè d'aquest increment, i els la detallaré d'una manera ràpida, abans d'entrar després a explicar cada una de les parts que componen aquest Pressupost.

A què és degut el creixement? En primer lloc, dotació de la Gerència de Protecció Civil, dotació de la Gerència de Seguretat Viària; són dos nous serveis que van néixer l'any passat i que aquest any, per primera vegada, ocuparan tot l'exercici; dotació al Comitè Assessor per a l'estudi de l'organització de l'Administració de la Generalitat que, malgrat el que hem sentit del senyor Garcia, realment, nosaltres pensem que sí que està fent una feina bona i positiva; una nova promoció de mossos d'esquadra d'aquest any 90, una major aportació al Pla Únic d'Obres i Serveis d'aquest any 90. La important xarxa troncal de comunicacions, que fins ara no n'hem sentit res i que els detallaré quan parli de seguretat ciutadana. La dotació de la Inspecció General de Serveis de Personal, senyor Saura, que vostè ha esmentat com una inspecció buida; no és cert, hi ha una previsió de dotació en els pressupostos. La millora global de la política de seguretat ciutadana, l'enfortiment de l'Administració local i, finalment, la formació de funcionaris en general i, en particular, de policia. Aquesta és la llista d'aspectes clau que, per al nostre Grup, justifiquen aquest increment del 38% del pressupost. Increment del 38% —tot s'ha de dir, i vostès, aquesta vegada, en aquest cas d'aquest Departament ho han passat per alt— que, si el descomponem entre increment de partides de funcionament, de despeses corrents, capítol 1, capítol 2 i capítol 4 i, per altra banda, capítol 6 i capítol 7, d'inversions, observem que tenim de despeses corrents un 23% d'increment, davant d'un 93,7% de les partides d'inversió. I ens sembla un aspecte important a remarcar, perquè es demostra que aquest esforç certament important del 38% recau d'una manera majoritària sobre partides d'inversió. Partides d'inversió tant d'inversió interna —el capítol 6 creix un 52%— com de transferències d'inversió externa, i és molt important, això, perquè la xifra és un d'increment del 113,2%.

Ens han dit —no entraré en cada un dels cinc capítols, però sí que surt en el capítol 1— que el capítol 1 té un increment del 23% injustificat, etcètera. Mirin, la part més important d'aquest increment del 23% se'n va en les partides destinades a l'increment de bombers i a l'increment de mossos. Senyor Saura, vostè ens ha dit que hi ha un increment de personal i que és un increment burocràtic de personal. No és cert. Això que li acabo de dir, el fet que aquest increment del capítol 1 se'n vagi per a bombers i per a mossos demostra clarament que es tracta d'un increment que gira al voltant de l'augment de personal operatiu i, per tant, no es tracta d'inflar el Departament de Governació amb burocràcia, sinó d'augmentar el personal —ho repeteixo— de Seguretat Ciutadana i de Prevenció i Extinció d'Incendis. Entrem en cada una de les grans parts que componen el Departament de Governació.

En primer lloc, la política de funció pública que vostès ens han criticat bastant... Mirin, hi ha un increment de la Direcció General de Funció Pública del 57,3%. S'està confeccionant, en aquests moments, la relació de llocs de treball a partir del catàleg. Hi ha el catàleg, el catàleg està acabat, hi ha hagut tota una bateria de recursos, aquests recursos ha portat un temps resoldre'ls, estudiar-los bé un per un i, en aquests moments, s'està confeccionant la relació de llocs de treball, en la qual, doncs, hi ha eventuals, hi ha personal fix, etcètera.

L'oferta pública que vostè ha reclamat en aquests moments és al Consell Executiu i, per tant, està pendent d'aquest tràmit perquè sigui feta pública. Tot plegat consolidarà el nou sistema

retributiu en el qual —i això ens sembla un aspecte important, al nostre Grup— les retribucions s'ajusten al lloc de treball concret, personalitzant el fet de la retribució i, per tant, acostant-nos a un plantejament més adequat a la realitat socio-econòmica de la Catalunya d'avui.

Ens ha parlat de negociació col·lectiva. Miri, senyor Saura, en el que fa d'any —quatre mesos i mig— la Mesa general de negociació s'ha reunit onze vegades. És clar, reunir-se onze vegades la Mesa general de negociació i, a continuació, sentir que no hi ha negociació, doncs, té ben poc sentit, eh? Es va fer el pacte pel qual es va tancar la negociació col·lectiva el 3 de març i, des de llavors, s'ha continuat aquest treball per tal d'arribar a acords al més amplis possible.

Hem sentit parlar, també —i d'això ens ha parlat el senyor Garcia—, del problema de la desburocratització. Vostè deia «No s'ha fet res quant a desburocratització». De fet, aquest any no s'han atrevit a dir tant. El Comitè Assessor per a l'Estudi de l'Organització de l'Administració de la Generalitat ha fet una sèrie de feines que li detallaré, perquè nosaltres n'estem orgullosos. En primer lloc, la Llei 13/89, que es va aprovar no fa gaire, d'Organització, Procediment i Règim Jurídic de l'Administració de la Generalitat, que inclou una sèrie d'aspectes importants. Vostè diu: «No, és que no s'han desenvolupat». És que pràcticament no hi ha hagut temps, i vostè sap el que tarden aquestes coses, i en fem prou via. Quines són les novetats? Doncs, miri, el silenci positiu que ha esmentat, els registres comuns, que és una cosa avantatjosa per al ciutadà, les oficines de gestió unificada, a punt de ser ja operatives, i alguna altra de no tan important. Altres aspectes que fa el Comitè Assessor: la finestreta única experimental del Departament d'Indústria, per facilitar que els ciutadans que hagin d'obrir una empresa, que hagin de fer alguna activitat relacionada amb el món industrial tinguin més facilitat de relació amb l'Administració. Una, certament, és una finestreta única experimental, estem veient els resultats que pot donar amb una voluntat clara d'ampliar la possibilitat de finestretes a altres departaments, a altres gestions complexes que el ciutadà ha de fer davant l'Administració.

S'estan revisant tots els projectes de reestructuració orgànica, i s'estan, d'alguna manera, dictaminant. S'estan editant manuals de règim administratiu per facilitar la feina dels funcionaris; s'ha anunciat ja que es faran auditories administratives, no només econòmiques, auditories administratives cada dos anys, per mesurar la productivitat i l'eficàcia de la gestió. Tot això són feines, són fruits que està donant aquest Comitè assessor de desburocratització, dit de pressa i sense donar-li el nom complet, i que nosaltres pensem que ajudaran que el ciutadà vegi d'una manera més senzilla l'Administració, la seva relació amb l'Administració de la Generalitat.

Hi ha un últim aspecte, en relació amb la política de funció pública, que veig que vostès han obviat, i jo em veig obligat a esmentar, i és el fort increment que ha sofert l'ajut als sindicats: un fort increment del 300% que està pensat perquè els sindicats tinguin més facilitat en les seves activitats d'ajuda al personal de la Generalitat i, sobretot, com a suport a les properes campanyes electorals sindicals.

Canviem de tema: política del joc. Jo crec, senyor Sabanza, que s'ha fet un embolic amb el tema de l'increment que vostè atribueix a la Direcció General de Joc i Espectacles. Hi ha una qüestió que no he dit, i és que aquest any, per primera vegada,

el personal de tot el Departament de Governació està adscrit, a efectes econòmics, a la Secretaria General, i aquí hi ha un problema amb els seus tants per cent quant a l'increment de la Direcció General de Joc i Espectacles. L'increment és del 39,2%, eh? I la Direcció General del Joc, que vostè voldria veure convertida en una sots-direcció general em sembla que ha dit, fa feina, i fa feina important. Primer de tot, enfortiment de la inspecció, que ha dut a una reducció dràstica del joc il·legal a Catalunya. En segon lloc, acció coordinada amb Seguretat Ciutadana, que ha portat que l'any 89 s'hagin fet 5.259 inspeccions de joc i d'espectacles. En tercer lloc, actuació normalitzadora de la normativa vigent, tendent a l'establiment d'un sistema impositiu més racional i a la modernització i l'agilitat dels mecanismes de control i vigilància del joc autoritzat. I, en quart lloc, un increment important de les sancions i una millora de la recaptació d'aquestes sancions.

Quant a política de seguretat ciutadana, l'increment de la Direcció General de Seguretat Ciutadana és superior al 100%: exactament el 134,2%. És un increment molt important, certament, que gira al voltant de les següents partides: la nova partida de mossos d'esquadra, un increment importantíssim de la dotació de l'Escola de Policia de Catalunya, un augment dels recursos a les policies locals i, finalment —i no per últim menys important, sinó potser el més important de tots—, l'inici de l'operació de xarxa troncal de comunicacions de Catalunya que permetrà, en un termini de tres anys, tenir interconnectades totes les unitats de policia local i de policia autonòmica del país.

Aquests són els grans aspectes que justifiquen aquest increment extraordinari de 134,2% de la Direcció General de Seguretat Ciutadana. S'ha tocat el tema dels mossos d'esquadra i del problema de les últimes places. Ha dit vostè, senyor Sabanza, que s'havia hagut d'ampliar el termini de presentació de sol·licituds perquè s'havien presentat pocs sol·licitants. Amb 300 noves places que hi ha d'oferta, hi ha 2.800 sol·licituds. Vostè comprendrà que no és un problema de poques sol·licituds. L'increment de quinze dies del temps de sol·licitud, l'allargament de quinze dies del termini és a causa, simplement, d'un fet de tolerància que s'ha produït també en les tres promocions anteriors, i que no té res a veure amb el fet de si hi havia poques o moltes sol·licituds. Li repeteixo els números: 2.800 sol·licituds per a 300 noves places.

Val a dir, quant a la política de seguretat ciutadana del Govern, que acaba d'entrar la llei de policies locals, que havia estat certament promesa i demanada per molts de vostès, que és un avenç important cap a una xarxa policíaca catalana, i que ha estat aprovada per unanimitat —evidentment la proposta que es va convertir en avantprojecte i ara en Projecte de Llei— per la Comissió de Coordinació de Policies Locals i per la Comissió de Govern Local de Catalunya.

Un altre tema: política de prevenció i extinció d'incendis. D'això, pràcticament, no me n'han parlat i agrairan que jo hi dediqui un breu moment. Pensem que la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis duu una bona política de consolidació de la iniciada en els exercicis anteriors i que es concreta, al nostre entendre, en dos eixos clau: primer, la prevenció que gira al voltant de l'augment de la inspecció, del control, de l'assessorament tècnic i de la formació: és un aspecte important insistir en el fet de la prevenció per evitar desgràcies que llavors

porten problemes. I l'altre aspecte important és la millora i l'ampliació de l'estructura operativa en la qual aquest any es fa un esforç important. Hi ha 100 bombers nous, un increment important de bombers voluntaris, un increment de comandaments mitjans, i s'ha ampliat la campanya d'estiu, de tres mesos a tres mesos i mig.

Ja, finalment, per acabar amb el tema estricte de Governació, parlem del Fons de Cooperació Local i de les lleis d'ordenació territorial i del seu desenvolupament.

L'increment de la Direcció General d'Administració Local és del 73%, 73%: 2.496 milions d'increment. Pràcticament se'n van tots al Fons de Cooperació Local, o sigui, consells comarcals, i al Pla Únic d'Obres i Serveis que, per cert, ha estat aprovat per unanimitat a la Comissió de Cooperació Local de Catalunya, on estan representades l'Associació i la Federació; no recordo ara quin és, dels antecessors en l'ús de la paraula, que ha parlat que aquest Pla Únic d'Obres i Serveis tenia problemes d'implementació. Recordo, altra vegada, que ha estat aprovat per unanimitat a la Comissió de Cooperació Local on estan les dues entitats que agrupen municipis al nostre país.

Han parlat vostès del problema del Fons de Cooperació Local, que no inclou partides destinades als municipis. Certament. Hi ha un recurs d'inconstitucionalitat de l'Estat contra la Llei 8/87, Municipal i de Règim Local de Catalunya, perquè la Llei actuava sobre la distribució als ajuntaments dels diners de l'Estat, i l'Estat va interposar un recurs d'inconstitucionalitat. Com a conseqüència d'això, en aquests moments, al Fons de Cooperació Local no hi ha diners per als ajuntaments, sinó que el que es fa és una política de repartir aquests diners a través de diferents partides.

La culpa d'aquesta apel·lació al Tribunal Constitucional, senyors socialistes, no és nostra, i quan es fa una cosa així, s'han de mesurar bé les conseqüències. En aquests moments, el Fons de Cooperació Local té els diners dels consells comarcals i, quan el tema aquest del recurs estigui resolt, després, es podrà determinar com es compon el Fons de Cooperació Local. A la vegada hi ha aquell altre problema, que els va explicar el senyor Escudé abans-d'ahir, sobre el tema dels impostos propis i els impostos cedits, i el dret que hi ha sobre la participació en els impostos cedits. Aquestes dues qüestions legals són prèvies a l'establiment d'un Fons de Cooperació Local definitiu, d'un esquema definitiu de Fons de Cooperació Local.

Vostès ens diuen que nosaltres no ajudem els municipis, que —fins i tot ha dit el senyor Saura, que per cert se n'acaba d'anar— els ajuntaments... (*Remor de veus.*) Aquí. Els ajuntaments ens són adversaris, senyor Saura, els ajuntaments no són els nostres adversaris; nosaltres governem, la nostra coalició, a més de 600 ajuntaments de Catalunya, i vostè comprendrà que no són els nostres adversaris.

La Direcció General d'Administració Local destina 5.656 milions de pessetes a transferències als ajuntaments —això és el 95% del seu pressupost—, i el total transferit per la Generalitat són 18.500 milions, amb un increment del 35% respecte a l'any passat, superior, evidentment, al 23% d'increment del pressupost. Per tant, si l'increment del pressupost és el 23% i l'increment de transferències als ajuntaments és del 35%, difícilment es pot mantenir que els ajuntaments són els nostres adversaris.

Quant a les lleis d'ordenació territorial..., miri, jo m'he en-

tretingut a comptar i a mirar-me un per un els convenis que han fet els diferents consells comarcals, les diferents entitats, per al seu funcionament. Els consells comarcals de Barcelona han firmat cinquanta-un convenis; els de Girona, quaranta-cinc; els de Lleida, cinquanta-quatre, i els de Tarragona, cinquanta-dos; en total, dos-cents dos convenis, que expliquen molta de la feina que en aquests moments estan fent els consells comarcals. Certament que hi ha dificultats per aplicar el model de consells comarcals, però aquestes dificultats es troben en camps molt diversos; hi ha, per exemple, una curiositat: en comprovar aquests cinquanta-un convenis dels consells comarcals de Barcelona, senyors del Partit Socialista, no se'n troba ni un de la Diputació de Barcelona. Alguna cosa tindran a veure vostès amb el problema del funcionament dels consells comarcals. S'ha de dir que no es pot, des d'una institució, blocar el funcionament d'uns consells i llavors venir aquí a demanar què és el que està passant, almenys per coherència d'exposició.

D'altra banda, des de la mateixa Generalitat, tota una sèrie de temàtiques s'estan traspasant als consells comarcals; jo els en puc citar algunes: indústria —el CIDEM—, treball, consum, política territorial, ensenyament, cultura i serveis socials, entre les més importants.

Val a dir una qüestió que hem anotat al llarg del debat, i és que el senyor Saura ens ha dit que no s'havia fet res sobre el tema de la província única, que no s'havia complert la llei. No és cert: busqui vostè a l'índex del *Butlletí* del Parlament i trobarà que, a temps, es va presentar la proposta de resolució d'una proposició de llei sobre la província única. Busqui, busqui a l'índex del *Butlletí* i trobarà aquesta proposta de resolució presentada a temps.

Això és tot sobre la resposta a les esmenes de Governació. Caldrà parlar també de l'Escola d'Administració Pública i, després, de la de Policia. Sobre l'Escola d'Administració Pública —vostès me n'han parlat molt poc, realment m'hauria agradat veure què me n'haurien pogut dir amb més detall o amb més temps—, l'increment aquest any de l'Escola d'Administració Pública, l'increment pressupostari és del 58%, en total d'aproximadament 200 milions de pessetes. S'està duent a terme una important descentralització als centres de Lleida, Tarragona i Girona; fins i tot, s'ha nomenat un coordinador a cada un d'aquests centres, perquè facin de lligam entre la problemàtica de formació dels funcionaris que hi ha a cada un dels llocs que abasten aquests centres i l'Escola d'Administració Pública, lligam que està funcionant molt bé i que està permetent que es faci una atenció especial a l'Administració Local quant a formació de funcionaris. S'ha de dir, una vegada més, que l'Associació i la Federació són membres del Consell Rector de l'Escola.

S'han fet molts cursos el 89, i se'n preveuen molts per a l'any 90. No els detallaré, perquè seria exagerat, però estem parlant de vora tres-cents cinquanta o quatre-cents cursos en total, per als diferents nivells, des del nivell A fins al nivell C; cursos de gestió i recursos humans, de comunitats europees, de comunicació i relacions públiques, d'informàtica, específics de la problemàtica d'Administració local, de llengua catalana, de llenguatge administratiu, etcètera.

Hi ha una altra qüestió que jo esperava que esmentessin —ja que no l'esmenten és que ho devem fer molt bé—: com que en altre temps ens ho havien criticat, jo els en parlaré un moment:

és la relació de l'Escola amb el món universitari. En aquests moments està funcionant un màster de gestió pública amb la Facultat de Ciències Polítiques de la Universitat Autònoma; està funcionant també un màster de dret públic, amb la Facultat de Dret també de la Universitat Autònoma; està en projecte un màster, també, d'inspecció financera... Tot això són uns primers passos cap a la consolidació de tota una vessant de relació intensa de l'Escola d'Administració Pública amb el món universitari. Val a dir —per completar aquest tema que toco ara— que el 40% del professorat de l'Escola d'Administració Pública és professorat universitari.

Finalment, ja per acabar, uns minuts per parlar de l'Escola de Policia de Catalunya. L'increment de l'Escola de Policia és del 60% —155 milions de pessetes d'increment. El pressupost de l'Escola de Policia —vostès saben que hi ha un problema amb la rehabilitació de l'Escola, que estira molts diners—, el pressupost va destinat a les següents parts: primer de tot, atacar aquest tema de la rehabilitació de l'Escola: s'hi destinen 200 milions de pessetes —aproximadament la meitat del pressupost—, a resoldre problemes estructurals, bàsicament equipament per tal d'atendre la nova promoció de mossos i les noves promocions de policies locals que ens envien els ajuntaments, i, en segon lloc, una despesa important per tal de poder habilitar una part de l'Escola perquè s'hi puguin fer les proves de tir olímpic de l'any 92, fent-ho de tal manera que no es tracti d'una obra olímpica —que llavors, d'alguna manera, quedi obsoleta—, sinó que pugui tenir una utilitat en la vida ordinària de l'Escola, tant abans del 92 com després.

Es fa també un gran esforç formatiu, que jo diria que té dues vessants: el de la quantitat i el de la qualitat. Quins són els cursos més importants que fa l'Escola? Doncs, mirin, un de formació de la guàrdia urbana de Barcelona —775 hores—, un de formació bàsica per a policies locals i mossos d'esquadra —1.175 hores—, un de capacitació per a policies locals —125 hores—, un de bàsic de vigilància penitenciària —una setmana, no ho tinc per hores—, un accés al grau de suboficial de policia local —vuit setmanes—, etcètera. Però, a aquest esforç quantitatiu, jo penso que val la pena afegir-hi un esforç qualitatiu, que jo xifro en els següents quatre aspectes: primer de tot, un increment molt important de les sessions pràctiques; segon, la integració d'experiències foranes i un esforç gran de veure què es fa en altres llocs que pugui ser útil a la nostra escola; en tercer lloc, un augment de la descentralització, a part de fer cursos en el centre estable de Girona: en el que va d'any, s'han fet cursos a Reus, s'han fet cursos a Vilafranca i estan previstos cursos a sis llocs més de Catalunya, i l'últim dels aspectes qualitatius d'aquest esforç formatiu és, altra vegada, com en el cas anterior, la relació amb les universitats: en aquests moments hi ha una comissió per dissenyar una diplomatura i una llicenciatura en policia pública política —pública de seguretat, perdó—, per a quadres mitjans i superiors de policia local i mossos d'esquadra. En aquest cas, si abans parlava del 40% de professorat universitari, en el cas de l'Escola de Policia hem de parlar del 60% de professorat universitari.

I això és tot el que els volia dir sobre aquestes esmenes. Deia el nostre portaveu anterior, l'Honorable senyor Subirà, que aquests discursos poques vegades modifiquen el vot, que ja és molt si aconseguen modificar l'opinió. Seria inútil que ara jo els demanés la retirada de les seves esmenes a la totalitat —ja

sé que no ho faran—, però jo penso que, almenys, aquesta feina pot haver servit per explicar-los que el Departament de Governació, al nostre entendre, fa una bona política, de la qual es desprèn, segur, un augment de benestar i de progrés per al nostre país.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Coll. Procedirem a la votació, en una sola votació, de les set esmenes.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

El senyor Carod-Rovira pot explicar el vot. Ja sap que el temps per a explicació de vot és de cinc minuts.

(Remor de veus.)

El Sr. CAROD-ROVIRA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, sabem, com tots els membres d'aquesta Cambra, el temps que fixa el Reglament per a les posicions. Després de sentir l'opinió del portaveu de la majoria en aquest tema demanar-nos que s'haguessin retirat, d'alguna forma, les esmenes a la totalitat que hi havia, no seria només probablement un excés parlamentari, sinó un agosament imaginatiu pràcticament sense precedents històrics, i és ara, en aquests quatre minuts i escaig de què dispo, que nosaltres indicarem —ja que no hem tingut oportunitat de fer-ho a través d'un altre procediment— els motius pels quals hem votat de manera afirmativa aquest retorn dels pressupostos, concretament en l'àmbit de Governació.

Fonamentalment per tres motius: d'una banda, perquè les xifres que es desprenen d'aquest departament, d'aquest pressupost, fixen un model territorial que de cap de les maneres no podem compartir, un model territorial que sí que hi ha donat tràmit parlamentari —és innegable—, però ha congelat el tràmit parlamentari de la província única, que dorm, en aquests moments, el son dels justos i espera, probablement, el dia gloriós de la resurrecció, com ho espera també una altra concepció administrativa de Catalunya, aquella administració que tendia a la supressió de les diputacions provincials, probablement quan encara no es dominaven ni es governaven tres de les quatre diputacions provincials. Per això nosaltres hem votat a favor d'aquesta esmena a la totalitat.

I hem votat també per una altra concepció del que ha de ser una política de funció pública, que comporti no un model d'administració com el que hi ha en aquests moments, que és una còpia i un calc del mal model administratiu ja existent i que hem patit al llarg de decennis, convençuts com estem que hi ha hagut una nova oportunitat perduda de fer amb imaginació un model administratiu nou, àgil, eficient i d'empenta. No s'ha creat, doncs, un nou tipus d'administració, i la societat catalana, que va confiar en un model administratiu, en els inicis, diferent del model administratiu de l'Estat espanyol i alliberat dels seus vicis, assisteix avui en realitat a la certesa que no tenim una administració que administri menys malament que no pas ens ha administrat tradicionalment l'Administració de l'Estat espanyol.

Hi ha en aquests moments un punt que de cap de les maneres, de manera particular, l'Honorable Conseller de Governació

no hauria de passar per alt, i és el fet que hi ha, a hores d'ara, una enorme desmotivació professional en la majoria dels funcionaris que treballen en els diversos departaments de la Generalitat, desmotivació professional que es fonamenta en la manca de projecte polític i en la manca clara d'estímuls al treball, quan no queda clar l'horitzó cap al qual es tendeix.

Hi ha, en tercer i en darrer lloc, un motiu en el qual nosaltres, de manera primordial, fonamentem aquest vot favorable a l'esmena a la totalitat al Departament de Governació: el mandat de l'Honorable Conseller senyor Gomis és un mandat que va començar amb bon peu —amb el peu esquerre, doncs—, envoltant-se d'assessors i d'experts en la matèria, plurals ideològicament, nomenant per a càrrecs directius de l'Escola de Policia de Catalunya persones competents i eficaces en el seu terreny, cosa que, d'alguna forma, ens podia remuntar a l'estil Prat de la Riba, on no es demanava el carnet a la boca per participar en llocs clau a l'Administració, sinó el certificat fonamental de competència i de credibilitat professional en el seu àmbit. Però, òbviament, d'aquells inicis fins a la realitat la variació ha estat notable, perquè hem tingut un model —concretament en el terreny del model policíac— que ha seguit la gestió que caracteritza l'actual Govern de la Generalitat i la majoria que li dona suport.

Qui governa? Què governa, en realitat, el Conseller de Governació de la Generalitat? Què es governa a partir de l'acord aconseguit, que ha estat un acord aconseguit tardanament i malament? Per primer cop sabem potser què tenim amb claredat: Convergència i Unió ja té acord, té l'acord que ha volgut, l'acord determinat per la Llei de Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, votada per Convergència i Unió. És clar que gràcies a aquest acord tindrem un increment important de mossos d'esquadra, però un 30% d'aquest creixement del cos està condicionat: un 30% que haurà de dedicar-se a la vigilància de centres penitenciaris i al trasllat de reclusos. És aquesta, si se'ns permet, una victòria pírrica: tindrem, al final de tot, més mossos, en tindrem 1.500 més, però tancats a la garita; serà aquest el primer cos civil de l'Estat espanyol que vigilarà centres penitenciaris. Aquest acord és, en alguns aspectes, la «presó dels mossos».

I, tot això, a canvi de què? Ni tan sols a canvi d'un element tan simbòlic com hauria pogut ser exercir per delegació les competències de policia de trànsit. No avancem, doncs, cap a una policia integral, que pugui dur a terme totes les funcions d'ordre públic, amb una assumpció de competències per delegació. Durant mesos ens hem preguntat qui «ajunta» la Junta de Seguretat, i quan ho han fet, quan s'han «ajuntat», la Junta no ha tingut altre objectiu que fiscalitzar l'acció dels mossos d'esquadra, i no pas de preveure la coordinació de l'activitat policíaca. Però és que, dit amb claredat, probablement avui els mossos d'esquadra no estan en condicions de substitució, com nosaltres voldríem.

Hi ha manca de comandaments —on és el comandament d'inspector?—; passen anys sense reciclatge dels primers mossos; el fenomen «formació permanent» és un fenomen i un concepte desconegut; hi ha «improvisació» i manca de previsió en el model —els mossos destinats a la presó de Quatre Camins, que tenen dotació a subfusell, sembla que han fet una vegada pràctiques de tir amb les armes que han d'utilitzar de manera habitual—; hi ha un desgavell en la jerarquia del cos —no hi ha

inspector, hi ha sergents amb certificat..., amb graduat escolar, gent que fa quatre anys que és caporal sense cap perspectiva d'ascens, nomenament de sergents habilitats per sortir del pas mentre no es resolen insuficiències i errors reglamentaris i una Junta de Seguretat que aprova sergents majors però que no es nomenen—; hi ha manca d'ajut al reconeixement del món sindical a l'interior del Cos de Mossos d'Esquadra, manca de facilitats per desenvolupar-hi les activitats sindicals habituals; no s'ha creat, set anys després —i acabo, perquè el llum m'hi ajuda (l'I. Sr. Diputat fa referència al llum que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)—, el marc que calia.

No tenim més perquè vostès, senyors de la majoria, no volen més; vostès no volen, en veritat, governar: vostès s'accontenten a administrar. La policia normal per a un país normal no vindrà, senyores i senyors de la majoria, ni a partir d'aquests Pressupostos ni a partir de la seva acció de Govern: quan aquesta acció vingui, ens posarem, com correspon, a les seves ordres, senyor Conseller de Governació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. Passem a les esmenes a la totalitat al Projecte de Pressupostos del Departament d'Ensenyament. L'Agrupació parlamentària del CDS té l'esmena 332; per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. MARTÍN: En el proppassat debat sobre la moció de confiança presentada pel President del Govern espanyol, celebrat el dia 5 d'abril, el nostre partit va tenir ocasió de constatar, a través de la intervenció del representant de Convergència Democràtica de Catalunya, els següents posicionaments polítics d'aquesta formació: «Posem la formació, i especialment la formació professional, com el segon tema prioritari de l'acció política en la recerca d'acords amb el Govern central; constatem que, malgrat els esforços realitzats en els darrers dotze anys per al desenvolupament de la formació, la comparació amb la resta de països europeus ens deixa mal parats; adoptem una posició de responsabilitat política en afirmar, malgrat les diferències..., és tant, que creiem que és necessari aprofitar qualsevol ocasió d'aprofitament polític, sempre que es facin acords substancials» —fins aquí les idees centrals de la intervenció del representant de Convergència Democràtica de Catalunya. El CDS subscriu aquestes tres afirmacions fonamentals com a prioritat de l'acció política d'aquest Parlament i la seva traducció pressupostària, independentment de les divergències que apareixen en el moment de fer-les realitat a la pràctica. Prenent com a base aquests acords, és possible cercar un terreny de debat comú que, tenint com a únic punt de referència l'eficàcia de les mesures a adoptar, ens facilita també d'arribar en els acords a mesures concretes. Perquè —i aquest és un altre punt d'acord— seran bones totes aquelles mesures que s'acostin a la situació europea.

Des d'aquestes aproximacions, observem el següent.

Primer: l'increment 89-90 en la distribució pressupostària pel que fa referència a l'ensenyament és del 17,7%, i se situa per sota de l'increment mitjà dels Pressupostos, que és del 21,3%. En això no podem estar d'acord, sobretot en constatar el gran increment pressupostari a la televisió —sembla que la televisió dona més vots que l'ensenyament; d'aquí, l'ordre de preo-

cupacions i prioritats de la coalició governant.

Segon: l'ordenació de la despesa que es planteja en els pressupostos d'ensenyament no és suficient per convertir i modernitzar, amb la màxima rapidesa, l'ensenyament, tal com preveu la LOSEC —i dic «LOSEC» i no «LOSE».

Les partides assignades a la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa s'han incrementat al voltant d'un 95% respecte al Pressupost de 1989, però dir-ho així és una manera d'amagar el problema: una valoració per a nosaltres més ajustada és la relació pessetes/professor que es proposa gastar en els cursos de formació i reciclatge. Tenint en compte tan sols aquest concepte, «Curs de formació i de reciclatge», partida 226.10, de la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa, s'obtidrien 6.721 pessetes per professor; si, a la partida anterior, hi afegim el fons de la partida 226.07, «Formació i promoció», el resultat de la relació abans esmentada seria de 13.176 pessetes per professor: la insuficiència de les xifres anteriors ens dóna una idea del ritme amb què serà possible implantar la reforma de l'ensenyament secundari, és a dir, la qualitat de la reforma pretesa.

Així mateix, és insuficient la relació despesa/professor —que es proposa revisar en els convenis— per a la formació i el reciclatge de professorat amb contractes amb empreses privades, partida 470.01 —s'entén que aquesta relació permet valorar el nivell d'actualització i de formació contínua que es desitja—: la quantitat que s'obté és de 1.213 pessetes per professor. Una vegada més, ens adonem amb preocupació que el que es vol és continuar en la línia actual de fer que la formació permanent del professorat continuï caient en el sobre esforç de l'economia del mateix professor, i el CDS proposa i pretén que això es faci partint de procediments facilitadors i substitutoris en l'exercici professional i amb càrrec econòmic exclusivament de l'Administració. Al nostre entendre, caldria multiplicar per tres aquests fons i acostar la *ratio* despesa per professor al voltant de les 40.000 pessetes, fons que s'haurien d'obtenir reduint com calgués el que es destina a la Secretaria General, fonamentalment fent retornar als centres d'ensenyament els professors adscrits a afers burocràtics d'aquesta Secretaria General.

Tercer: el fons destinat a l'escolarització dels nens de tres anys i el destinat a la construcció, reparació i manteniment d'edificis escolars són insuficients. El CDS demana un esforç pressupostari més gran per fer possible l'escolarització de tots els nens, almenys des dels tres anys. Per això, hem de dotar-nos de les infraestructures idònies i necessàries per a aquesta finalitat, i la manera de fer-ho és a través dels Pressupostos.

Els programes de construcció escolar, atesos els escassos mitjans pressupostaris amb què es doten, es fan excessivament lents. L'increment que la Direcció General d'Arquitectura i Equipament té previst és de prop del 21,7% respecte a l'any anterior en inversions, edificis i altres construccions, i del 13,55% en inversions en mobiliari i estris. Tot això ens sembla insuficient, ja que no tan sols no es poden cobrir les noves construccions d'imminent necessitat, sinó que tampoc no es podran complir les funcions de reforma, ampliació i millora que les actuals edificacions existents reclamen. Si, a tot això, vostès hi afegeixen la necessitat d'adequació dels centres que preveu la futura LOSEC, coincidiran amb mi que aquests pressupostos són poc previsors de les necessitats reals i futures dels centres escolars: no es pot pretendre dignificar la formació amb la si-

tuació deplorable en què es troben alguns centres, situació que s'explica per ella mateixa en constatar la *ratio* de 116.350 pessetes de despesa/centre en concepte de reparació i manteniment.

Quart: les quantitats que es dediquen al necessari equilibri universitari, basant-se en les actuals universitats i en el que es preveu per a la creació de la quarta universitat, és un greuge comparatiu evident, que és agreujat si considerem els espais docents, és a dir la *ratio* superfície/alumne: sembla que, al Departament d'Ensenyament, no el preocupa el creixement equilibrat i la qualificació de les nostres universitats. La política universitària, abans decididament favorable a la potenciació i la independització dels centres perifèrics, ha canviat ostensiblement des que el Departament d'Ensenyament va decidir la creació de la quarta universitat; d'aquí, la falta de les necessàries partides econòmiques als Pressupostos, que caldria destinar a impulsar i introduir els segons cicles universitaris als centres perifèrics, i se'ls condemna, a llarg termini, a ser els centres de primer cicle, amb equipaments i instal·lacions deficientes. Tots coincidim que els recursos sempre seran escassos, insuficients i limitats en referir-nos als destinats a la investigació, però el que contemplen els actuals pressupostos ens sembla una presa de pèl.

Cinquè: no estem d'acord amb el tractament pressupostari que es dóna a la política de personal. Es preveu un increment del 14,74% en l'apartat de funcionaris per part de la Direcció General de Gestió del Professorat i Centres Docents; si tenim en compte la disminució d'un 4,8% del personal contractat, eventual i altres, i un increment del 6% de la massa salarial dels professors, molts ens temem que el conflicte motivat per la inestabilitat laboral dels interins i substituïts, i la manca, ara per ara, d'un pacte que garanteixi la seva continuïtat, ens condueixin a un nou curs acadèmic conflictiu, i no voldríem, des del CDS, haver de recordar a l'Honorable Conseller d'Ensenyament la manca de previsió pressupostària, que l'incapacitaria per resoldre un tan important problema, que tant contribueix a la necessitat de la qualitat de l'ensenyament.

Sisè: hi ha moltes més raons per les quals fem aquesta esmena a la totalitat. A tall d'exemple, i per acabar la meua intervenció, no trobem partida pressupostària per dotar de biblioteques els centres docents, i vostès saben que la biblioteca escolar és un suport fonamental en el desenvolupament dels programes educatius; els recursos econòmics que es dediquen per a despeses de funcionament, de manera molt particular els d'EGB, són totalment escassos; no trobem partides destinades a paliar les deficiències estructurals i dotació de professorat d'educació física a les nostres escoles... Totes aquestes raons que els he exposat, creiem, senyores i senyors diputats, que mostren que els pressupostos d'aquest Departament estan mal configurats.

Moltes gràcies, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martín. Correspon ara al Grup Mixt defensar l'esmena 329. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, el pes del Departament d'Ensenyament en aquest Pressupost de la Generalitat per a l'any 89 era del 24%, mentre que en aquests moments és d'un 21%, i crec que aquesta ja és una primera cita important que hem de retenir: el Departament d'Ensenyament baixa respecte a altres anys.

Tot això, mentre que, en termes absoluts, el total consolidat d'Ensenyament ha augmentat un 11%, mentre que el global del Pressupost un 23%. Això vol dir que, malgrat l'augment de les altres conselleries, Ensenyament perd pes en la política del Govern. I, aquesta idea, jo crec que hem de lligar-la a una altra, i és que Ensenyament, juntament amb Sanitat, són els elements fonamentals de la política que, de veritat —que, de veritat—, pot fer el Govern de la Generalitat.

El diner destinat a l'escola privada són 42.818 milions de pessetes, i, en contrapartida, per a l'ensenyament públic hi ha 107.000 milions de pessetes. I hem de tenir en compte que l'ensenyament privat subvencionat solament recull EGB i Formació Professional de primer grau, mentre que el públic comprèn Pre-escolar de quatre a cinc anys, Formació Professional de segon grau i BUP. Per altra banda, aspectes imputats a l'ensenyament públic, com els serveis territorials, inspecció, etcètera, són també utilitzats a l'escola privada.

Durant els darrers anys, amb inversions al voltant de 10.000 a 12.000 milions de pessetes, només s'han construït alguns centres nous i s'han atès algunes necessitats urgents per part del Govern, però l'estat de conservació de la majoria dels centres públics és lamentable. L'abril del 88, fruit de la vaga del professorat públic d'aquest país, es va arribar a l'acord, amb el Departament d'Ensenyament, per a l'estabilitat del professorat interí, i substituir la convocatòria de sis-centes places per al 89 i set-centes vuitanta per al 90, d'especialistes d'educació física, pre-tecnologia i educació musical; tot això dins d'un pla d'ordenació del professorat, per tal de reduir les *ratio* professor/alumnes i més coses.

Però, en tot això, s'ha expressat amb molta claredat una manca de voluntat política de part del Govern, i els acords que la Conselleria va fer s'han incomplert sistemàticament, i aquest Pressupost i una lectura acurada de les diferents partides expressa amb molta claredat aquesta idea que nosaltres expressem.

El sistema educatiu a Catalunya hauria de contemplar i garantir, a més de l'escolarització dels zero als divuit anys, la formació integral de la persona i, alhora, la seva capacitació per incorporar-se al món del treball, i defensar la universitat, que permet, no solament la preparació dels professionals que requereix el sistema productiu en cada moment, sinó la possibilitat, a totes les persones que ho desitgin, de millorar la seva formació.

És fonamental, des del nostre punt de vista, que escoles i centres d'adults atenguin la demanda del moment. I aquí hi ha una altra idea molt important que expressa la filosofia que el Govern de Convergència i Unió té respecte a alguns temes, i també el d'ensenyament, perquè el Consell Executiu ha passat l'escola d'adults a Benestar Social, i això és una expressió concreta, palpable de la concepció que té d'això que és un dret, de caràcter democràtic, de totes les persones, de tenir un mínim de cultura; però això és de Benestar Social, no és des d'un punt de vista de la Conselleria d'Ensenyament. I això expressa, amb molta claredat, des del nostre punt de vista, quina és la filosofia que els pressupostos d'Ensenyament tenen per al Consell Executiu.

Aquestes característiques que hem esmentat són necessàries però no suficients; cal modificar el programa d'ensenyament introduint valors com la democràcia participativa, la solidaritat davant de la cultura dominant de l'individualisme, suprimir cri-

teris sexistes i discriminadors, i posar l'accent en els valors de la pau i el pluralisme respecte a totes les opinions, respecte a tots els pobles.

I aquest matí ja he fet referència, quan parlàvem de l'Institut Català de la Dona, d'una idea, però ara en voldria explicar una altra. M'agradaria que tots i cadascun de vosaltres agaféssiu els textos que els nostres fills estan estudiant; hi ha coses curioses: del Parlament, no se'n parla; del Govern, no se'n parla; de la Constitució, que, com vosaltres sabeu, jo no és que en sigui un defensor especial, joestic per la modificació de la Constitució, però tampoc se'n parla; tampoc es parla de l'Estatut de Catalunya, per què?; dels partits polítics, tampoc; dels sindicats, tampoc. Aquesta és l'educació que estem donant als nostres fills, aquesta és també la responsabilitat del Govern de Convergència i Unió. No pot escudar-se, no pot escudar-se; té responsabilitat també en aquests temes.

És per tot això que cal, des del nostre punt de vista, un tipus de política de caràcter prioritari que no hem sabut veure en aquest pressupost que se'ns ha presentat. És necessària la construcció de més centres i l'adequació dels existents, en la direcció d'ampliar l'edat escolar, de veritat, del zero als divuit anys, i millorar les condicions greus en què es troben molts dels centres actuals.

Segon: l'ampliació de plantilles. Més mestres per tal de fer les ampliacions i millorar la qualitat i atendre la demanda social de l'ensenyament d'adults i universitaris.

Tercer: increment de les partides de dotació per als centres. Infraestructura de laboratoris, gimnàs, material didàctic i pedagògic dels centres i per als equips de suport; tallers per a FP, amb maquinària no obsoleta... En definitiva, que s'acabi amb la trajectòria que en aquest moment hi ha a l'ensenyament, d'anar amb sabates i espadenyes.

Quart: formació del professorat. Una adequació de la formació a les noves realitats educatives; potenciar l'educació permanent com un element cabdal per fer avançar les nostres realitats.

Cinquè: dignificació de les condicions laborals dels docents, i no és un problema solament de l'homologació —que també ho és, i no s'està abordant amb claredat—, sinó també de calendari i de jornada; no és solament un problema de diner, és un problema de caràcter social.

Sisè: la dignificació de les condicions dels alumnes. S'han d'acabar amb les massificacions que es donaran a molts centres, tot i tenir aules tancades; construir menjadors escolars, servei de transports, contractació de personal adient per fer activitats complementàries i, també molt important, que els alumnes participin en totes i cadascuna de les activitats que el centre fa.

Setè: reducció del concert i el control de la xarxa pública. Nosaltres contemplem la xarxa privada en l'ensenyament com de caire provisional; cal orientar els esforços cap a facilitar la transició de les escoles privades concertades que compleixin un requisit de qualitat i des del punt de vista dels drets del treballador cap a la xarxa pública. La privada no concertada ha de ser controlada per l'Administració, per tal que no sigui un reducte d'irregularitats, on es consenti tot; cal que es respecti, com a mínim, la normativa vigent.

Tot això, què vol dir, amb molta claredat? Que el Partit dels Comunistes de Catalunya som partidaris d'un ensenyament públic, gratuït, català, laic i per a tothom, i això vol dir, en unes

altres paraules, també molt clares, que ni un duro per a l'ensenyament privat. Qui vulgui una altra mena d'ensenyament, que s'ho pagui de la seva butxaca. La llibertat aquesta de què es parla no vol dir que entre tots financem l'ensenyament privat; vol dir que el qui vulgui, que s'ho pagui i que s'ho munti, però no que entre tots haguem de pagar una cosa que és de caràcter individual. El tema és que l'ensenyament públic ha de tenir la qualitat i la capacitat de resoldre totes les peticions que els ciutadans tenen, i, a partir d'aquí, qui vulgui una altra cosa, que s'ho munti, que és la seva responsabilitat.

I si vostès ens diuen que, per a un ensenyament públic d'aquestes característiques que nosaltres plantejem, són necessaris diners, recursos econòmics, nosaltres plantejem, amb molta claredat, i és que estariem disposats a treballar juntament amb qui vulgui en la creació d'un sector públic financer català a partir de la nacionalització de la banca a nivell de l'Estat, que faria possible que aquests grans beneficis que la banca té en aquest moment es puguin utilitzar perquè tothom pugui tenir aquest ensenyament públic de les característiques de qualitat i gratuïtat per a tothom.

Aquestes són les idees fonamentals per les quals nosaltres hem fet la nostra esmena de retorn, sabent que segurament tindrà poc futur; però estem segurs d'una cosa: aquesta filosofia que nosaltres hem defensat farà camí, perquè l'única solució als greus problemes que tenim va en aquesta direcció.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sánchez. Ara correspon l'esmena 331, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO: Senyor President, per anunciar la retirada de l'esmena 331, de l'esmena 340, la 346, la 383, la 414... i prou.

El Sr. PRESIDENT: No en té més.

El Sr. CURTO: Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Són totes.

El Sr. CURTO: Totes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té les esmenes 333 i 334. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup presenta també esmena a la totalitat al Departament d'Ensenyament, fonamentalment perquè creiem que el pressupost que ens presenta el Govern de la Generalitat no té en compte la imminència de l'aprovació de la reforma educativa; creiem que aquest fet, tenir en compte el procés de reforma educativa, d'alguna manera ha d'orientar, en general, la política de la Conselleria.

Al marge del vots particulars que els diputats afins al nostre programa polític defensin al Parlament de l'Estat, al marge de les crítiques que ens suscita el Projecte de Llei, ja popular per la intranquil·litat que ha desvetllat en molts sectors vinculats amb l'ensenyament, creiem que la reforma és del tot necessària, i que és impensable que l'única referència dels Pressupostos per tenir en compte la reforma educativa, un cop rebutjades tot un seguit d'esmenes a l'estat de despeses que els diversos grups de l'oposició hem plantejat, hagi entrat, per via d'esmena, proposada pel Grup de la majoria com a partida oberta, dotada amb 1.000 pessetes.

És possible i desitjable que, al llarg del debat parlamentari al Parlament de l'Estat, la LOGSE resulti profundament transfor-

mada; no ho serà, però, fins al punt que es trenquin acords bàsics, com els de la concepció d'un tronc únic obligatori fins als setze anys, i, per tant, amb la pràctica desaparició, per absorció en un projecte nou, de la FP1 i de l'actual BUP; tampoc no és previsible una marxa enrere en la consideració de l'etapa dels zero als sis anys com a etapa educativa, no obligatòria per als pares però sí d'oferta obligatòria i pública per part de l'Administració per a tots els que vulguin accedir-hi.

Doncs bé, té, el pressupost de la Conselleria d'Ensenyament, en compte aquest horitzó no gens llunyà en la programació de noves edificacions escolars? Té en compte aquest horitzó en la transformació dels centres ja existents? Els té en la reserva d'espais per a laboratoris, per a classes pràctiques? Nosaltres entenem que el pressupost que se'ns presenta del Departament d'Ensenyament no té en compte aquest horitzó.

L'esmena a la totalitat nostra es recolza en un segon aspecte: el dels edificis públics destinats a l'ensenyament a Catalunya. L'estat en què es troben molts centres de Catalunya no resistiria una visita minuciosa i sistemàtica de tots aquells a qui pretenem enlluernar quan presentem Catalunya com un dels motors d'Europa.

El nostre Grup, fins i tot, proposaria, ja des d'ara, una visita sistemàtica, amb uns itineraris triats a l'atzar per la geografia escolar de Catalunya; i el nostre Grup se sotmet al veredict dels polítics i els tècnics que realitzin aquesta visita per veure quin és el balanç en un dels punts, les instal·lacions educatives, que expressen la voluntat d'autogovern i de modernitat d'una nació.

A les nostres esmenes indiquem que ens preocupa tant el compliment del pla de construcció de nous centres com els RAM o partides destinades a la conservació, l'adequació i la millora dels centres de tots els graus educatius, des de les llars d'infants fins a les facultats universitàries. Tots sabem que en un centre nou, net i ben dotat, es pot impartir un ensenyament dolent; això és així, òbviament; però tots sabem que l'oferta d'un servei públic resulta humiliant per al ciutadà si atempta contra la seva dignitat personal bàsica. Mai no entendran, els ciutadans de Mollet del Vallès, de Terrassa, de Santa Coloma o d'Alcanar, que no hi hagi diners per a construir nous centres d'ensenyament mitjà o per a transformar escoles mal dotades; no ho entendran amb un pressupost que està al voltant d'un bilió i, com hem repetit en el transcurs d'aquest debat parlamentari, amb partides que, al nostre parer, no són necessàries. Com també resulta del tot incomprensible que hi hagi una atenció carregada d'urgències per preparar esportistes d'élite davant l'esdeveniment d'uns Jocs Olímpics, i no hi hagi ni dotacions ni partides suficients per dotar els centres escolars de Catalunya d'instal·lacions esportives que garantirien la pràctica de l'esport escolar, que és, arreu del món, la preparació remota més sòlida per arribar a tenir esportistes d'élite.

L'altre aspecte que ens preocupa gira a l'entorn de la preparació del professorat; la insistència del nostre Grup en aquesta problemàtica és ja proverbial, crònica, gairebé impertinent; entenem que s'han fet coses, que hi ha propostes, que s'han endegat iniciatives parcials, però que no s'ha proposat un tractament més a fons encarrilat a resoldre un problema que, simplificant-ne els termes, el podríem explicar així: no augmenta el nombre d'alumnes, canvien les propostes educatives a una velocitat de vertígen, el professorat de Catalunya és encara molt jove, ha de

preparar-se per exercir molts anys encara en matèries tècniques i horitzons del tot imprevisibles quan feien els estudis de magisteri. Davant d'aquesta problemàtica, el Govern de la Generalitat proposa pedaços, difícils d'assumir per part d'un professorat al qual es demana un sobre esforç no sempre compensat ni pel salari que cobra ni per la consideració social i pública que la seva feina mereix; el total de diners destinats a formació del professorat, formació i promoció, formació i reciclatge, a les universitats per a la formació del professorat, i a les universitats per a la normalització lingüística, recerca i altres, suma 767 milions, quantitat, al nostre parer, del tot insuficient.

L'últim element que considerem important a l'hora de demanar el retorn d'aquest pressupost del Departament d'Ensenyament fa referència que, per nosaltres, els pressupostos pequen d'opacitat; les partides destinades als concerts educatius no apareixen desglossades, amb la qual cosa se'ns fa difícil distingir entre diners destinats als ensenyaments obligatoris i als ensenyaments no obligatoris, que sol ser un dels elements de discriminació d'aquest Govern a favor de l'escola privada i en contra, per tant, de l'escola pública.

Per cert, cal dir que mentre que no hi ha acord amb els sindicats en relació amb la retribució del personal, és significatiu, en canvi, l'increment dels sous dels alts càrrecs o el personal eventual, que vol dir o millors sous o augment del personal polític; si a això sumem l'increment del 333% de la partida de publicitat i propaganda a la Secretaria General, que passa així de 25,7 milions a 114 milions, entendrem quin és el panorama a què ens enfrontem.

Hi ha un cinquè capítol d'aquest pressupost, el referit a la universitat, que l'abordarem en una altra iniciativa parlamentària, tot i que el nostre Grup ha presentat una interpellació en aquest sentit.

El nostre Grup també ha presentat una altra esmena a la totalitat de l'Institut Català de Noves Professions, que molt breument intentaré també desenvolupar. En Ponència ja vam explicar per quines raons presentem una esmena a la totalitat en aquest Institut, quan, tradicionalment, el nostre Grup no l'havia presentada pràcticament cap any. Considerem importantíssim l'Institut Català de Noves Professions, però lamentem la seva falta de productivitat. I és per això que un institut que rep, any rere any, quantitats incrementades de 100 milions de pessetes, de 140, i ara de 205 milions de pessetes, hauria de produir més. Creuen les senyores i els senyors diputats de la majoria que els 450 milions de pessetes dels tres darrers anys han resultat una inversió prou efectiva en un terreny on hi ha tants i tants esforços públics i privats per aconseguir amb menys despeses uns resultats millors?

Com ja dèiem també en Comissió, es podria sotmetre amb èxit el rendiment efectiu d'aquest Institut a una auditoria política neutral, que treballés amb criteris del país de la Comunitat Econòmica Europea? Nosaltres creiem honestament que no. L'Institut Català de Noves Professions ha fet fins ara publicacions i cursets. Doncs bé, per la prestació de serveis per a activitats de promoció de noves professions només preveu per a enguany ingressos per 11 milions de pessetes, i per la venda de publicacions pròpies 3.626.000; a l'Institut Català de Noves Professions treballen disset persones que aporten un rendiment anual insignificant, tot i que l'Institut rep 150 milions d'aportació del Departament d'Ensenyament, i que aquestes disset per-

sones es gasten, entre atencions protocol·làries, despeses diverses, publicitat, propaganda i reunions diverses, 10 milions de pessetes. I consti que no diem res en contra dels 35 milions destinats a cursos de formació ni en contra dels gairebé 23 milions de pessetes destinats a estudis i treballs tècnics. Hem manifestat en reiterades intervencions parlamentàries la nostra preocupació per tot allò que vinculi l'ensenyament al futur mercat de treball; també ens hem pronunciat sobre la urgència de renovar el marc i les pautes de la formació professional. Doncs bé, l'Institut Català de Noves Professions hauria de ser el motor per analitzar la prospectiva del sector, els elements que ens expliquin per on han d'anar les coses i els que ens guïïn, efectivament, cap a una connexió més clara entre mercat de treball i exigències de formació. Ens preocupa, de veritat, l'ineficàcia de l'Institut Català de Noves Professions per una raó, per una nova raó: el Govern de la Generalitat practica, cada cop més, una dicotomia en el terreny de la formació; que els ensenyaments d'adults depenguin de la Conselleria de Benestar Social fa una certa basarda i explica la concepció que té el Govern o del benestar social o de la formació d'adults. En aquesta política, el Departament de Benestar Social —que, com ja s'ha dit, també atorga subvencions culturals— té múltiples relacions amb la Conselleria de Treball; el pluricentrisme direccional de les activitats educatives a Catalunya creix. En benefici de qui? Qui en treu profit? Qui en paga el desgavell? O és que potser creuen que a les universitats no els interessa ni la formació d'adults, ni la formació ocupacional ni les dades que pugui aportar l'Institut Català de Noves Professions?

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Socialista hi ha les esmenes 330 i 335. Defensarà les dues el senyor Cadevall?

El Sr. CADEVALL: La 330, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: La 330. Molt bé.

El Sr. CADEVALL: Senyor President, senyores i senyors diputats, jo em pregunto de què serveix que presentem aquestes esmenes, i em temo que de ben poca cosa. L'única esmena nostra aprovada en l'estat de despeses va ser donar 2 milions de pessetes més a les colònies escolars d'educació especial, perquè segurament avui dia està molt mal vist, i amb tota la raó, fer negatives als qui defensen l'educació especial. I, senyores i senyors diputats, aquesta esmena de 2 milions va estar tot un matí aparcada, perquè els pobres directors generals no sabien, amb els seus escrúpols admirables, d'on treure aquests 2 milions de pessetes. Però, aquests directors generals no manifesten tants escrúpols a l'hora de la gestió —això ja va sortir en la discussió de l'articulat.

Resulta que en la liquidació de Pressupostos de l'any 1988 —que recomano que es miri el senyor Conseller i que recomano que es mirin les senyores diputades i els senyors diputats—, en l'any 88, en aquesta liquidació, per a la construcció de centres escolars —naturalment públics— hi ha, senyor Conseller, una minoració de més de 2.000 milions de pessetes, que això és prop d'un 30% de centres que no van fer. Ara, això sí, en concerts escolars per a l'escola privada hi ha, sobre el crèdit inicial, un increment de més de 4.000 milions de pessetes. Potser em diran que com que era una partida finalista van rebre més diners; però bé, jo pregunto per què fan tan malament els Pressupostos, llavors? Per poder cultivar la cultura de la queixa i

reclamar sempre més diners de concerts?

Bé, em sembla que després d'això més valdria no continuar, perquè realment, si, en acabat, en la gestió no compleixen els Pressupostos, què estem discutint aquí?

Jo podria, malgrat tot, fer un esforç per justificar l'esmena a la totalitat en xifres; ens estan dient: «hem de dedicar una part creixent dels nostres Pressupostos a l'ensenyament»; el Pressupost de la Generalitat s'ha incrementat un 21,3%, el d'Ensenyament un 18%, la conclusió és clara: el pressupost d'Ensenyament va perdent pes cada any; aquest any —com ja ha dit el senyor Celestino Sánchez— ha passat d'un 24 a un 21,7.

Però potser, pel que he dit abans, si, en acabat, en la gestió no compleixen, deixem-nos de números i mirem les prioritats. La prioritat, per a mi, seria, la primera, la reforma educativa. També ha dit el senyor Celestino Sánchez que l'única referència a la reforma és una partida oberta de subvencions per a obres de transformació, un altre cop als centres privats, i que l'eina bàsica per aplicar la reforma hauria de ser la nova Direcció de Planificació Escolar; alguns em deien: «és la Direcció General que tindrà més poder, perquè determina la Direcció General d'Arquitectura Escolar, la de Gestió del Professorat i Centres Docents» i, com ja s'ha dit repetidament, aquí, senyores i senyors diputats, està tot el pressupost d'aquesta Direcció General tan important; es pot resumir en una sola ratlla: altres despeses diverses, 1.000 pessetes. I, entengui'm bé, senyor Conseller, no em queixo de les 1.000 pessetes, que sé que és una partida oberta, em queixo que no vulguin explicar al Parlament què faran o bé no sàpiguen què faran. I, naturalment, això té conseqüències; per exemple, tenen el mapa escolar congelat, que és una eina tan important per a la reforma; van dir que publicarien de seguida el segon volum del mapa escolar, amb la discussió de les zones, etcètera.

Bé, la segona prioritat —i no la defensaré, perquè em sembla que, en això, sí que hi estaran d'acord, fins i tot els qui hagin d'argumentar en contra— seria el tema de les universitats; avui dia és un tema prioritari. Mirem els diferents capítols. Inversions: ja vaig dir —i, per tant, no hi insistiré gaire— que actualment hi dediquen, de diners de pressupost de l'any, aproximadament la mateixa quantitat que quan vàrem rebre les transferències. Passem a un altre capítol: subvencions a les universitats. Aquí sí que sembla que al pressupost, doncs, s'hi pot entrar amb triomfalisme: un increment nominal del 33%. Ara bé, aquest increment, en part, és senzillament fals, perquè existeixen partides de despeses no regularitzades durant l'any 1989 que es carreguen en el Pressupost de 1990 i, per tant, falseja l'increment —per brevetat només els donaré un exemple—; per exemple, el nou sistema retributiu del personal docent d'investigació significa una despesa a Catalunya, l'any passat, d'uns 1.700 milions de pessetes.

Una altra part de l'increment és forçat —reconec que és un increment, però no és una prioritat voluntària de la Generalitat—, i en donaré també un exemple: la integració de l'Escola de Nàutica a la Universitat Politècnica, naturalment fa que incrementi la subvenció a la Universitat Politècnica, però això és, podríem dir, un servei, una despesa que ja existia anteriorment.

La qüestió és —i m'he informat degudament en diferents universitats— que si restem aquestes partides, o bé falsejades comptablement o bé forçades, podríem dir, en el seu increment, el que queda de lliure, podríem dir, de prioritització, de nova

aportació, per part de la Generalitat, és un 2,5% que, més o menys podríem dir que està destinat de la manera següent:

noves places universitàries, 200 milions de pessetes; despeses induïdes pel Pla Quadriennal, 200 milions de pessetes, i noves dotacions de pas, 400 milions de pessetes. Em sembla positiu que hi hagi aquestes partides, però jo crec que no demostren una «priorització» suficient.

Un altre tema universitari és el de la universitat Pompeu Fabra. No hi ha cap referència en el Departament d'Ensenyament, però em sembla que, coneixent com conec ja des de fa uns anys l'actitud de Convergència i Unió, puc posar la mà al foc que deuen haver fet el següent: practicar una doble estratègia; la primera és fer un deute de 3.000 milions de pessetes —que aquesta vegada, naturalment, serà de la Generalitat de Catalunya, perquè no crec que s'atreveixin a fer-ho per part de la Comissió promotora de la nova universitat, amb una moratòria de quatre anys, com han fet per a les altres universitats—, i una segona estratègia, que és la queixa de la cultura, la demagògia que és, segurament —estic quasi segur que ho deuen haver fet a Madrid—, una esmena de Convergència i Unió demanant dels Pressupostos de l'Estat 3.000 milions de pessetes per a la nova universitat. Jo, això, francament, ho considero una actitud cínica, perquè ignora les competències, perquè, com vaig dir el dia anterior —i el senyor Escudé va semblar, potser no em vaig expressar bé, que no m'entenia—, que és rebaixar el nivell de competències en ensenyament al de les comunitats sense competències, com Múrcia, com la Comunitat de Madrid —vaig posar com a exemple. Però, si digués que no hi ha cap referència en els Pressupostos a la nova universitat Pompeu Fabra, m'equivocaria. No sé si ho sap el senyor Conseller, però sí que hi ha una referència a la nova universitat en els Pressupostos, que és, concretament, en els Ferrocarrils de la Generalitat; si em permet, ho llegiré: «El segon eix d'actuació fóra el relatiu a la possible implantació d'un nou campus universitari al Baix Llobregat, més exactament a Santa Coloma de Cervelló». Per tant, sí que hi ha una previsió; allò que han previst per a la quarta universitat en el Pressupost, per a la nova universitat, és l'estació de tren; això és lamentable, però encara és més lamentable que ho hagin fet en el lloc equivocat.

Ahir, el senyor Conseller, estant present en l'hemicicle, no va voler contestar —i hi tenia el dret reglamentari, això no li ho discuteixo— quatre preguntes meves sobre l'emplaçament de la quarta universitat. Però, de fet, és públic, perquè el mateix senyor Conseller, a part que hagi pogut informar en privat diferents diputats —a mi mateix, per exemple—, ho ha dit en llocs que, per força, provoquen una ressonància, com en el Consell Interuniversitari. Per tant, és públic, encara que no en vulgui informar públicament el Parlament de Catalunya, on se situarà la nova universitat; sembla que és una decisió del President senyor Puigol que, davant de les demandes de les diferents comarques —el Baix Llobregat, el Maresme—, ha fet un repartiment salomònic: la nova universitat anirà a Barcelona, la torna —en dir la torna, vull dir algun centre universitari— anirà a Castelldefels-Gavà, i l'estació de tren —com he dit abans— sembla que anirà a Sant Boi-Santa Coloma de Cervelló. (*Rialles*.) I això demostra que no tenen cap criteri, perquè suposo que el departament de Ferrocarrils ha rebut algun projecte anterior d'ubicació, que no s'ha inventat aquesta estació.

La tercera prioritat —i acabo ja— és la formació professio-

nal, i en vam parlar ahir.

Per tant, per acabar, jo demanaria —que això ha sortit en el que he dit de Pressupostos— que el senyor Conseller actués com a Conseller de tots els ciutadans, de tots els docents, i no com, en unes declaracions que va fer sobre la reforma, que penso que va actuar com a portaveu de la patronal a Catalunya, i això és lamentable, perquè allò que va dir de la reforma educativa és el típic de la patronal i dels bisbes, que és: la religió, la subvenció a l'educació infantil i els diners per a la transformació de centres a la privada.

I, en aquest aspecte, senyor Conseller, hi ha un element alarmant, que és que vostè ha declarat públicament diverses vegades que no donarà subvencions a la universitat privada, i per primera vegada en aquests Pressupostos —suposo que ho sap, el senyor Conseller—, hi surt una nova partida, no dotada, una partida oberta no dotada, de subvenció —la 470.01, concretament, dintre de la Direcció General d'Universitats— a la universitat privada. Jo pregunto als diputats de Convergència què significa aquesta contradicció; que és que el senyor Conseller no mana dintre del seu Departament? Si no mana, jo pregunto qui mana, llavors?

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall. L'esmena 335 la defensa l'Il·lustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, en els successius debats pressupostaris, en la discussió de l'esmena a la totalitat de l'Institut Català de Noves Professions he utilitzat tècniques diverses any rere any; algun any he intentat posar en dubte l'activitat desenvolupada per l'Institut Català de Noves Professions, com ha fet avui el senyor Saura; o la desadequació que hi ha entre els objectius que marca la Llei a l'Institut Català de Noves Professions i la seva tasca diària i quotidiana. O he intentat plantejar també la inadequació que hi ha entre l'ensenyament i el mercat de treball i la manca de feina en aquest sentit de l'Institut Català de Noves Professions.

Atès el poc èxit que he tingut en cada debat pressupostari, avui vull assajar una tècnica nova, que és senzillament explicar-los a vostès el pressupost que han presentat en aquesta Cambra. Crec que té l'avantatge que serà una intervenció menys connotada ideològicament, perquè serà la senzilla explicació del pressupost que vostès ens han presentat, i, francament, és un pressupost lluit.

Anem primer al capítol d'ingressos. En el capítol d'ingressos 184 milions del Departament d'Ensenyament, 180 de transferències corrents i 4 de capital; 16 milions de taxes i 5 milions d'interessos, d'un compte corrent que deu tenir l'Institut que dona 5 milions anuals d'interessos, i, després, 22.000 pessetes més; 22.000 pessetes que corresponen, òbviament, a vint-i-dues partides obertes en el pressupost de l'Institut Català de Noves Professions. Partides obertes tan interessants com són: les aportacions d'altres organismes autònoms administratius per a accions concretes en el camp de les noves professions; aportacions d'altres òrgans autònoms, aquesta vegada comercials i financers; d'empreses públiques i d'altres ens públics, d'altres departaments; d'altres departaments per a accions concretes en el camp de les noves professions; aportacions de la Generalitat per a participacions en la prospectiva i la promoció de noves professions; d'altres comunitats autònomes, d'empre-

ses privades, etcètera. En definitiva, vint-i-dues partides obertes de 1.000 pessetes; 22.000 pessetes a afegir al pressupost de l'Institut Català de Noves Professions que són l'expressió d'un fracàs; del fracàs dels responsables d'aquest Institut per aconseguir que la seva tasca interessi algú en aquesta societat. És a dir, no han aconseguit, en aquests tres anys, que cap altre departament, que cap altre organisme autònom, que cap universitat, que cap entitat financera, que cap gremi, que cap empresa, que cap altra Administració hagi tingut la voluntat de col·laborar econòmicament en algunes coses que fa l'Institut Català de Noves Professions: fracàs absolut.

Anem a les despeses. I aquí voldria justificar per què no hem presentat quasi, i, si no m'equivoco, jo diria que no hem presentat cap esmena parcial a l'estat de despeses, perquè, francament, és molt difícil. Capítol 1: 66 milions. És obvi, hi ha un gerent que ha de cobrar a final de mes, que té una secretària, que ha de tenir un xofer, que hi ha d'haver una senyora o un senyor que rebi les trucades, etcètera, 66 milions; res a dir. Deixarem el capítol II, que és on està el tema, per al final.

Capítol 6: 16.005.000, cinc partides obertes més per a subvencions. Bé, no sembla escandalós, són 16 milions, està bé.

Capítol 6, inversions: 3 milions i mig; com que és l'Institut Català de Noves Professions, és obvi que han de tenir ordinadors nous i han d'introduir les noves tecnologies en la tasca de l'Institut; 3 milions i mig, tampoc no hi tenim res a dir.

Capítol 7: 2.000 pessetes, dues partides obertes a 1.000 pessetes; res a dir.

Anem doncs al capítol 2, que és on està la qüestió, és aquí on veurem quina és la tasca que, efectivament, desenvolupa l'Institut Català de Noves Professions. El capítol 2 està dotat globalment amb 120 milions de pessetes; si apartem el material d'oficina, els subministraments, aquestes coses, ens queden tres grans partides: 35 milions per a fer cursos de formació, 25 milions per a premsa i publicacions —és l'Institut Català de Noves Professions: han de rebre revistes, han d'estar subscrits, han de conèixer el mercat de treball, és obvi, res a dir—, i 25 milions més per a estudis i treballs tècnics, però no per a estudis i treballs tècnics que realitza l'Institut Català de Noves Professions, no, 25 milions per a altres empreses; seran altres empreses les que faran els estudis i els treballs tècnics.

En definitiva, hem fet un Institut Català de Noves Professions per a organitzar cursos de formació per 35 milions de pessetes, per rebre subscripcions de premsa per 25 milions de pessetes, i per a encarregar a altres empreses estudis i treballs tècnics per una quantitat de 25 milions de pessetes.

La primera cosa que nosaltres voldríem suggerir amigablement al senyor Conseller és que posés en el seu Gabinet una taula o dues taules més, que hi posés gent honesta, treballadora, eficaç que fessin el treball aquest, i ens estalviéssim —i estalviéssim als contribuents— 150 milions de pessetes, perquè amb dues persones una mica espavilades que encarreguessin els estudis, que rebessin la premsa i que organitzessin cursos de formació, probablement n'hi hauria suficient per a fer aquesta tasca. Aquest és un primer consell que jo crec que, francament, seria d'agrair que vostès apliquessin.

I, en segon lloc, constatar que aquest tema —ho ha dit el senyor Saura; ho han dit altres diputats— és un tema molt important, és un tema seriós; estem parlant de l'adequació de l'ensenyament al mercat de treball, estem parlant de les

prospeccions de futur del mercat de treball, estem parlant de les noves professions, estem parlant, per tant, del tema de la formació, de la formació dels joves del nostre país; i, moltes vegades, des del Grup Socialista i des d'altres grups parlamentaris hem dit que aquest és el gran capital que té el nostre país: el talent, l'enginy i la creativitat, la capacitat del jovent d'aquest país per ser capaç d'avançar, per ser capaç de fer coses; i un tema tan important mereixeria un pressupost un xic més seriós que aquest.

Transmeti, senyor Conseller, prego que transmeti, molt sincerament, en nom del nostre Grup parlamentari, el nostre agraïment a qui hagi estat l'autor material d'aquest pressupost: s'hi ha lluit.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Per al torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Jané.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor President, i us pregaríem que, oportunament i amb la vostra vènia, el torn que argumenti les qüestions referides a l'Institut de Noves Professions permetéssiu fer-lo a la Il·lustre Diputada senyora Ribes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, per economia de temps, per estar plenament convençut de la coneixença dels detalls de l'actual text del Projecte de Llei del Pressupost per part de totes les senyores i els senyors diputats, intentaré ser el més breu possible i els estalviaré al màxim les particularitzacions d'aquest, tot i defensar la bonesa del mateix pressupost d'Ensenyament i procurant no entrar en polèmiques innecessàries.

El pressupost del Departament d'Ensenyament és el segon en quantitat —ja s'ha citat alguna qüestió referida a això, ni que en els percentatges és difícil una coincidència matemàtica, a vegades. Només el supera el corresponent a Sanitat i Seguretat Social, i és conseqüència de l'aplicació al pressupost dels serveis bàsics inherents a la condició de persona.

Hi ha un increment, segons les partides comptabilitzades, referit a l'any 89, del 18,59%, i, malgrat això, ens cal dir que no ens podem fer massa il·lusions opcionals, ja que d'aquest pressupost de Sanitat, el 88% és condicionat i només un 12% és de lliure disposició. El marge de possibilitats de «prioritzar», per tant, és reduït, però, evidentment, és un dels pressupostos que correspon de manera molt concreta al pensar polític dels governs que tenen el compromís de governar.

Aquest Pressupost presentat pel Govern de la Generalitat de Catalunya respon als compromisos adquirits amb la societat catalana i amb les seves necessitats en matèria d'ensenyament, i respon al model de societat que defensem, als nostres programes electorals votats majoritàriament i a les opcions de govern consegüents.

El pressupost d'enguany guarda una lògica relació amb els pressupostos d'anys anteriors, i és coherent amb l'esforç de millorament de la qualitat d'ensenyament. Anotem aquest augment que ja hem citat del 18,59%, que, en béns corrents i serveis, és un augment del 23,64%, i, en inversions reals, d'un 22,09%. Per indicar algun punt referencial diríem que en els Pressupostos generals de l'Estat d'enguany, presentats pel Ministeri d'Educació i Ciència, els béns corrents augmenten només d'un 13,84% i el d'inversions reals d'un 3,71%.

De l'estudi dels programes i dels detalls de les corresponents partides d'aquest Pressupost ens pot il·lustrar la coherència

d'aquest amb les manifestacions fetes i les acurades intervencions de l'Honorable Conseller d'Ensenyament en aquesta Cambra, i també les seves manifestacions públiques en reunions sectorials als mitjans de comunicació social. Volem destacar-ne, ara i aquí, les següents prioritats: el professorat com a clau de volta del sistema educatiu, les seves atencions i el seu perfeccionament; la millora de la formació professional; la comunió de treball i estudi, les experiències i la pràctica. Nosaltres pretenem caminar cap a un sistema dual, tot això si la LOGSE ens ho arriba a poder permetre.

Un altre aspecte prioritari és la informació i l'orientació dels estudiants. Com a exemple, tenim el «bus de les professions», l'acció tutorial als centres de secundària, les conferències d'orientació als joves de setze a divuit anys; el compliment del nostre compromís de propugnar, mantenir i millorar un sistema mixt de prestació de serveis educatius, que es tradueix en el funcionament de centres d'iniciativa pública i en els concerts en centres d'iniciativa privada; una atenció subsidiària a la família, a través dels serveis de llars d'infants —hi ha un augment en el pressupost d'enguany del 200%, concretat en «convenis a corporacions locals» i en «subvencions»—; una atenció a l'increment de la demanda universitària per part de la nostra societat, una atenció que es vol concretar amb l'augment de les despeses corrents de les universitats, amb la creació de noves places a les universitats existents, amb especial reforçament dels centres universitaris de Girona, Lleida, Tarragona-Reus i amb la creació de la nova Universitat Pompeu Fabra; també en un increment de les quantitats dedicades a la recerca.

Permetin-me significar alguns dels aspectes pressupostaris que fan referència als programes d'actuació «prioritzats»: quant a professorat —que ja hem afirmat que, per nosaltres, és la clau de volta de tot sistema educatiu— hi ha un augment del 15,12% referit a l'any passat, que es concreta amb la quantitat de 15.953 milions de pessetes. Aquests conceptes evidentment que no són, no comprenen només el 5% d'increment retributiu, sinó que abasten diferents qüestions, com per exemple l'increment retributiu del personal docent, aprovat per acord del Consell Executiu del 17 de juliol de l'any passat, pel qual s'estableix el complement específic general de 6.000 pessetes a partir del mes de setembre del 89, en substitució de les primeres 3.000, aprovades per l'anterior acord.

També un increment retributiu del personal docent, aprovat per acord del Consell Executiu del 20 de novembre del 89, pel qual s'incrementen les quanties a percebre en concepte de complement específic per al desenvolupament de càrrecs de comandament unipersonal de govern en els centres docents no universitaris a partir de l'octubre de l'any passat, i que, per nosaltres, això és de vital importància per a la bona gestió i la bona adequació al servei de la societat d'aquests centres docents.

Un increment retributiu del personal docent, aprovat per la Mesa sectorial del personal docent de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, per la qual s'incrementa el complement específic general en un total de 41.000 pessetes anuals al llarg de l'exercici del 90, i les retribucions del personal interí, que passen a ser del 95%, de les corresponents als numeraris a partir del mes de gener del 90, fins a arribar a un 100%, a partir del mes de setembre del 90; tot això referit al personal numerari.

Un increment important de la plantilla de personal docent i no docent per a la posada en marxa de les activitats del curs

present i, per tant, les que abasten tot l'any 90.

Un increment de quaranta inspectors, des del setembre del 90; l'absorció de professionals d'educació especial d'ajuntaments, amb convenis signats.

Un increment de personal no docent per als serveis territorials per facilitar la descentralització.

La creació de l'Institut de Tecnologia Educativa des del setembre del 90, i la creació de nous serveis educatius.

La creació del Conservatori de Música de la Generalitat, des de l'octubre del 90.

La dotació de personal auxiliar administratiu, a la qual ja es va fer referència en una esmena que s'havia presentat en Comissió, de trenta-cinc professionals no docents que puguin auxiliar, en la tasca administrativa, trenta-cinc dels més voluminosos centres docents.

La dotació de personal docent de substitucions per als professors de secundària, xifrats en cent persones de personal docent que accediran, que substituiran professors que accedeixin a programes de cooperació amb la universitat.

Les retribucions del professorat universitari; en Comissió potser no va quedar prou clara ni explícita, en ocasió d'una esmena presentada a una partida a la Secretaria General, en què demanàvem una alta per al servei 06 de la Direcció General d'Universitats, que demanava obrir una partida de 1.000 pessetes, com si s'hagués oblidat un aspecte retributiu important.

Voldríem deixar màximament informats en la defensa a la totalitat del pressupost del Departament tots els aspectes relacionats amb les retribucions als professors universitaris, inclosos els augments del Reial Decret 1086/89, del 28 d'agost.

Hem afirmat que el professorat, tots els professors de tots els nivells són per a nosaltres la clau de volta del sistema educatiu.

L'esquema retributiu introduït per aquell Reial Decret, el 1086/89, del 28 d'agost, modifica substancialment anteriors disposicions de retribucions i estableix, per als funcionaris de carrera de cossos docents universitaris que treballin en règim de dedicació a temps complert, les retribucions per conceptes de sou, triennis, pagaments extraordinaris, complement de destinació, complement específic i, si escau, complement de productivitat.

El que en comissió es parlava, i que es buscaven les partides adients, eren referides a la percepció del complement per mèrits docents i complement de productivitat, que estan contemplades en les partides 441.07, dotades amb 1.776 milions de pessetes, com en el Projecte del Reial Decret d'augment de retribucions, i la 441.08, dotada amb 181 milions de pessetes, com a aplicació de millores addicionals.

En aplicació de les disposicions contingudes en aquest Reial Decret 1086/89, el qual té efectes comptats des del dia 10 de setembre, data en la qual entrava en vigor l'esmentat Reial Decret, s'han aplicat al professorat universitari els increments previstos, i així mateix, a partir del dia 1 de gener d'enguany s'ha aplicat a tot el professorat universitari de les nostres universitats el complement per mèrits docents en funció del procediment avaluatori que preveu l'apartat c) del punt 3 de l'article 2 del Reial Decret 1086/89.

Parlem ara de la formació permanent del professorat. És un esforç de l'Administració pública catalana, però que no es pot fer oblidar els esforços personals de tants i tants professionals de l'educació de Catalunya per millorar la qualitat de l'ensen-

yament i la pròpia satisfacció professional.

La previsió pressupostària per a l'exercici del 1990 significa un augment considerable respecte a l'exercici anterior. Així, es passa de 702 milions a 1.000 milions de pessetes. En el nou pressupost es reverteixen en ofertes de programes gestionats pel mateix Departament, gestionats per altres institucions, especialment les mateixes universitats, i també en convocatòria d'ajuts individuals per participar, per part de professors, en activitats de formació.

Els estalviaré comentar-los, però potser simplement dir-los que els programes de formació gestionats pel mateix Departament tenen una previsió econòmica que abasta el 35% de la quantitat total, que per a les transferències a les universitats, als diferents departaments de les universitats —especialment els ICE—, sobretot per a tasques de normalització lingüística i cursos d'especialització segons les noves necessitats del que serà —i esperem que sigui ben aviat— el nou sistema educatiu, i a ajuts, també, de cursos de postgrau, hi ha una partida de 496 milions de pessetes.

Subvencions a institucions i entitats educatives per valor de 187 milions de pessetes, i per subvencionar moviments de mestres i col·lectius professionals organitzadors d'escoles d'estiu i escoles d'hivern, fins a un total de vint-i-sis a tot Catalunya, que abasten, moltes vegades per la mateixa iniciativa dels professionals, històricament una gran quantitat de professors de casa nostra.

Es preveu, així mateix també, una dotació de 35 milions de pessetes per a convocatòries d'ajuts individuals a professors, i després, un ajut que ens sembla, com a previsió de despeses, molt ben pensat, ja que està dedicat a signatura de convenis amb empreses privades per a la realització de pràctiques de professors de secundària, especialment de formació professional, en períodes de formació.

A la formació professional, de la qual estàvem parlant, a més a més —i no hi entraré— del funcionament corrent de les inversions, dels equipaments, dels convenis i els concerts, voldríem destacar els aspectes importants del Programa escola-taller, intencionalitat manifestada en diverses ocasions pel màxim responsable del Departament, el seu Conseller. La formació professional no pot ser —tal com ell ens ha dit més d'una vegada— la ventafocs del sistema, i és per això que estem i estarem intentant millorar, entre molts altres aspectes, el text de la LOGSE referit especialment als seus articles..., als articles que es refereixen especialment a la formació professional.

Volem fer possible un bon sistema dual: participació i col·laboració entre l'escola i el món del treball. Una connexió amb el món de l'empresa fa possible una autèntica integració de l'educand al món de la producció i dels serveis. És per tot això que hi ha en marxa, i es continuaran durant el 90 —estan plenament contemplats en el pressupost—, els convenis de pràctiques en alternança escola/empresa, tenint en compte la bona avaluació que s'ha fet dels resultats d'aquests convenis durant l'any 89, ja que més d'un 95% dels alumnes de formació professional de segon grau han trobat feina posterior.

La formació i el reciclatge de professors amb programes i cursos de les mateixes empreses; la formació per a la inserció professional, que està dotada amb la quantitat de 1.264 milions; plans de transició de treball; difondre per tot Catalunya les possibilitats que tot noi, tota noia té a l'hora d'elegir la prossecució

dels seus estudis després de la bàsica, tal com s'està fent amb les conferències que abans he esmentat i el mateix «bus de les professions»; ajuts per a la primera instal·lació a alumnes que acaben el segon grau de la formació professional.

Quant a la llar d'infants, i sense oblidar el paper que la família té —per nosaltres— prioritàriament com a element educador en aquesta primera edat de zero a sis anys, el Departament d'Ensenyament prosseguirà la línia político-educativa de millorar l'atenció a l'educació infantil pre-obligatòria.

Pel Decret 65, del 82, a proposta dels Consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Ensenyament, s'establí la normativa pròpia pels centres que regulen l'atenció en els centres per als infants fins als sis anys d'edat no inscrits a col·legis d'EGB en el nivell de pre-escolar.

S'ha anat desenvolupant tota aquesta normativa. En especial, i paral·lelament, el Departament d'Ensenyament va iniciar i continuarà un ampli programa d'educació i reciclatge dels professionals educadors de les llars d'infants que no reunien els requisits de titulació necessària.

Per abreujar, val la pena de comentar que, dins del marc estructural legislatiu, el Govern de la Generalitat, amb ajut d'aquesta Llei que ben aviat serà aprovada, prosseguirà en la línia empresa, d'afavorir la col·laboració entre l'educació escolar i familiar els primers anys de la vida de l'infant i de reforçar el seu aprenentatge amb elements de qualitat.

En aquesta línia, val la pena de dir que les subvencions a llars d'infants puja a 280 milions de pessetes, la qual cosa significa un increment del 100% respecte a l'exercici anterior, que sumava la quantitat de 139.400.000 pessetes. El mateix increment percentual —ho repeteixo—, del 100% pràcticament, s'ha proposat per a les transferències a corporacions locals destinades a convenis amb llars d'infants, que passen de 105.674.000 pessetes —l'any 89— a 211 milions de pessetes per a enguany.

La demanda universitària és una altra de les atencions, tal com continuament ha anat sortint i sortirà, de la nostra societat. Aquesta atenció, per tant, a l'increment de demanda universitària és lògic que sigui una preocupació del Departament d'Ensenyament. En destacaríem la dedicació pressupostària a les inversions i a la creació de noves places, havent comentat ja anteriorment aspectes tan importants com les retribucions i el perfeccionament del professorat.

En el programa d'ensenyament universitari per a l'any 90, la part més important del seu pressupost, lògicament, consisteix en la subvenció corrent a les universitats catalanes establertes per la Llei de Reforma Universitària, subvencions que s'incrementen en funció de les transformacions anuals de la plantilla i de la mateixa consolidació d'aquests increments. Incideixen en el seu augment els nous estudis d'empresarials a Reus; d'odontologia i de podologia a la Universitat de Barcelona; d'infermeria a Sabadell; de psicologia per l'Autònoma de Barcelona; d'obres públiques, d'informàtica a Girona, Vilanova i Barcelona; i de topografia per la Universitat Politècnica de Catalunya.

Quant a inversions del Departament, cal emmarcar-les en el Pla quadriennal d'inversions, del qual el 89 en fou el primer any.

El Consell Executiu continuarà enguany, l'any 1990, amb una aportació corresponent de 5.000 milions de pessetes, i d'acord amb els percentatges d'adjudicació que en el seu moment ja s'establiren. La incidència dels pressupostos de la Ge-

neralitat de Catalunya és la que preveu l'article 19 de la Llei 13/88, de Pressupostos de la Generalitat, tal com va quedar establert en els acords del Consell Executiu del 13 de març del 89.

L'increment i la creació de noves places universitàries també queden incrementades per l'increment de nous estudis. Cal afegir-hi l'atenció pressupostària a les escoles d'estudis superiors traspasades darrerament; estudis de graduat social, corresponents a Escoles Socials de Barcelona i Tarragona, i les de la marina civil a Barcelona.

És bo de destacar l'interès d'augmentar —i, si és possible, de manera considerable— el ventall de titulacions de nivell superior, que ens ajudarà a ser capaços d'integrar favorablement el repte europeu: es vol i es preveu incrementar de manera immediata l'oferta universitària d'estudis de dret, de graduat social, de ciències econòmiques i d'estudis empresarials.

En el tercer cicle universitari, les universitats catalanes porten a terme una sèrie de programes de postgrau i ofereixen una titulació específica similar als màsters anglosaxons, que volen respondre a l'adequació de l'oferta i la demanda de noves titulacions, fruit de la necessitat de l'empresa, la indústria i l'administració. La Direcció General d'Universitats destina fons per a ajudar les despeses generades, ja que aquestes activitats s'han d'autofinançar, i també dispensa ajuts per a l'estímul de les activitats interuniversitàries.

En la qüestió de la creació de l'anomenada nova universitat, voldríem aclarir alguns aspectes que ja es varen apuntar en comissió, però que la intervenció en el debat de l'articulat d'aquesta Llei de Pressupostos, i fins i tot en la seva darrera intervenció, de l'Il·lustre senyor Cadevall, podria haver obert interrogants o dubtes. La nova universitat de Catalunya està pendent d'aprovació..., la seva creació, està pendent d'aprovació per llei d'aquest Parlament: aquesta situació jurídica impedeix el seu reflex en el Pressupost del 90, sens perjudici de les mesures i les previsions sobre aquesta de la Direcció General d'Universitats d'aquest Departament d'Ensenyament.

El comentari introduït sobre la també nova universitat Carlos III de Madrid, cal reconduir-lo pels bons viaranyos de la lògica, sense caure en la dialèctica. En comissió vaig manifestar que precisament l'actitud pressupostària del Govern central per a la universitat Carlos III podria ésser penyora d'esperança per a la negociació i els seus bons resultats en benefici de la nostra nova Universitat Pompeu Fabra; amb bona lògica cal dir que, tingui qui tingui la competència —en aquests casos el Ministeri d'Educación y Ciencia o la Generalitat de Catalunya—, l'aportació dels cabals públics provenen, directes o traspasats, dels Pressupostos Generals de l'Estat, i en això Catalunya mai ha reclamat el que no ens correspon. Perquè també quedi en el *Diari de Sessions* del Ple, recordaré que les aportacions de l'Estat previstes per a la nova universitat Carlos III de Madrid són, com a transferències corrents per a diverses atencions, 353.038.000 pessetes; com a transferències de capital a la Comunitat Autònoma de Madrid, per a l'acabament de la primera fase de les obres del campus, 1.474 milions de pessetes, i, per a altres inversions, 276 milions cinc-cents mil pessetes, que sumen més de 2.100 milions de pessetes. No donem dades de la de Múrcia, que només farien que afegir esperances a la nostra confiança de poder disposar de recursos per a la instal·lació, i també per a la recerca i la docència, de la nostra nova universitat.

Finalment, i per acabar, esmentarem el programa de suport a la recerca, en què la política de la Direcció General d'Universitats s'articula en tres grans blocs d'actuació: la dotació i la millora de la infraestructura material de recerca, la formació i els recursos humans i la promoció d'intercanvis, els ajuts a institucions de recerca.

El programa de la CIRIT d'investigació i desenvolupament tecnològic està dotat amb 166 milions per a accions de connexió amb la comunitat científica internacional, amb 208 milions per a la participació en el desenvolupament de la política científica de l'Estat en programes de química fina, en la presentació de sol·licituds institucionals per al Pla Nacional d'I+D, en el suport de les activitats d'R+D a Catalunya, amb una partida de 273 milions de pessetes, i en la difusió i la promoció general de la ciència i la tecnologia, amb 57 milions de pessetes, i també en serveis, despeses i altres accions, per completar un total de més de 807 milions de pessetes.

Quant a la Direcció General de Planificació Escolar, que pot sorprendre la dotació de 1.000 pessetes, és a dir d'una partida oberta, això en Comissió també es va explicar, i, certament, Illustre senyor Cadevall, diria que vostè i jo mateix fugirem sempre de tot triomfalisme referit a temes d'ensenyament: ens l'estimem massa per entrar en aquesta temàtica amb termes triomfalistes. Ara bé, la Direcció General de Planificació, que ja en Comissió es va deixar, em sembla, ben consagrat que ni administrativament ni políticament hi havia cap qüestió que pogués enlluernar aquesta partida oberta, ha continuat i continuarà la seva feina de tasca de planificació i d'estar ben amatent a les noves exigències que la nostra societat reclama davant de l'esperada reforma educativa i altres qüestions que no les hem de deixar de perdre.

No entraré en el tema de l'esmena aparcada, referida a les colònies. I jo sé que la Cambra m'ho agrairà...

El Sr. PRESIDENT: Silenci, per favor! Silenci!

El Sr. JANÉ: Gràcies, senyor President. Permetin-me, simplement, senyores i senyors diputats, malgrat que hagi abusat de l'atenció de tots vostès, fer-ne, per acabar, una qualificació global, tractant-se del Departament d'Ensenyament, i, per part nostra, fer-ne una avaluació contínua: aquest és el pressupost possible, és un pressupost tècnicament correcte, i —això sí— manifestar als il·lustres representants de l'oposició que a ells possiblement no els agrada, com possiblement no ens agradaria a nosaltres si l'haguessin de fer vostès, com de bon tros no ens agrada, evidentment, el que es resol a nivell estatal.

Gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Jané. La senyora Ribes té el seu torn. (Pausa.)

La Sra. RIBES: Moltes gràcies, senyor President. No cal recordar a aquesta Cambra, perquè ja s'ha fet en diverses ocasions, en les quals hem repetit la importància del bon funcionament d'aquest Institut, doncs, la realització d'algunes de les funcions que la Llei li encarrega i que cal potenciar, ja que dia a dia es demostra que són més necessàries, com els mateixos ponents anteriors han reconegut, en la situació de constant canvi social, de variacions continuades en les demandes del mercat laboral i també pel major prestigi que cada vegada s'ha d'anar donant a la formació professional.

Jo voldria recordar al senyor Saura i al senyor Soto, que han

posat en dubte l'efectivitat d'aquest Institut, només alguns dels treballs que han fet: per exemple, dintre dels estudis de prospectiva, s'han fet informes i publicacions; també s'han establert convenis amb organismes i entitats públiques i privades per a la formació i l'ocupació en les noves professions; també s'han fet publicacions d'estudis i treballs tècnics; monografies professionals dels sectors productius; també dels sectors socio-culturals i de serveis; ha publicat quinze llibres, ordenats en diverses col·leccions, de la innovació professional i les noves tecnologies de més important presència a Catalunya; en el terreny de la formació professional s'han dissenyat cinquanta mòduls experimentals de la nova formació professional, i comparteix el seguiment experimental, conjuntament amb el Departament d'Ensenyament, el qual es generalitzarà conjuntament amb les universitats; també ha posat en marxa, amb universitats i altres centres públics i privats, cursos de postgraduats i d'ensenyaments no reglats, que són els fonaments de les noves professions; també s'han creat i s'atorguen beques i ajuts a l'estudi, d'acord amb la normativa que s'ha fet a l'efecte.

Per altra part, aquest pressupost compta amb el consens generalitzat de la Junta de Govern, creada també per la mateixa Llei 7/86 d'aquest Departament, en la qual —com saben— participen professionals i institucions públiques i privades relacionades amb aquest camp. Aquesta Junta de Govern és també la que ha elaborat el pla de treball bianual de l'Institut Català de Noves Professions, i en fa el seu seguiment. Aquest pla està contingut en aquesta publicació —que no els llegiré, no s'espantin (*remor de veus*)—, però per poder realitzar part d'aquest pla necessitem un pressupost: aquest pressupost és la part corresponent a l'any 1990 i li permetrà continuar les realitzacions ja iniciades i de començar-ne de noves, pensant sempre... I li recomanaria al senyor Soto que repassés una mica més acuradament el pressupost, i veurà les accions que hi fan —jo només en recordaré algunes per economia de temps.

Per exemple, existeix la continuïtat del *Llibre Blanc de les Noves Professions*; un estudi inventari de professions i ocupacions actuals; una guia de nous perfils professionals; publicacions monogràfiques de robòtica, de metal·lúrgia, de disseny, de mitjans àudio-visuals, etcètera, etcètera; també per dur a terme activitats formatives en el camp de noves tecnologies del sector de serveis en col·laboració amb altres institucions; també fent alguns mòduls professionals en la perspectiva dels ensenyaments no reglats; també s'inclouen treballs de traducció —aquelles publicacions que el preocupaven són treballs de traducció i elaboració d'estudis de l'Institut—, de transcripció de guies d'orientació, de la renovació de la formació professional, dels ensenyaments no reglats a Europa, de la inserció dels titulats d'FP2 a Catalunya, de canvis tecnològics; també, a fi d'imposar el disseny i l'experimentació de models formatius en el camp de les noves professions, s'han elaborat programes d'innovació i —el que és més important— de reconversió professional, que és tan necessària a l'hora d'incrementar la dotació per poder atorgar un mínim d'ajuts que possibilitin un accés real a les activitats formatives. Com poden veure, totes aquestes activitats són prou necessàries per merèixer el suport de tots els grups de la Cambra per fer aquest Institut cada cop més imprescindible en el desenvolupament del país, ja que està dedicat a l'estudi i la preparació de noves professions que puguin disposar d'uns millors resultats possibles.

No s'ha de preocupar el senyor Saura de les reunions: aquestes reunions que es fan no són unes reunions d'amics, sinó que són unes reunions per parlar precisament de tots aquests temes.

Tampoc cal que el senyor Soto es preocupi per no haver aconseguit que ningú s'hi interessi i hi col·labori. Jo li ho puc assegurar: he assistit com a oient a algunes de les reunions que ha organitzat l'Institut, com una que es va realitzar fa dos mesos a Sitges, sobre si la formació professional havia de ser realitzada a la universitat o no, i li puc dir que hi havia una total col·laboració amb les tres universitats, amb el món empresarial, amb escoles diverses, i li puc assegurar, ja dic, que la col·laboració i la identificació era total en tots aquests camps.

Per tant, aquest pressupost s'ha elaborat en aquest sentit, s'ha elaborat i s'ha consensuat: és el millor pressupost possible; per tant, no el podem ni modificar ni retirar. Anunciem, per tant, que el nostre vot serà desfavorable a aquesta esmena de retorn, en el cas que vostès mateixos s'ho pensin més bé i les vulguin retirar.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ribes.

Procedim a la votació d'aquestes esmenes, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

Passem a continuació al Departament de Cultura: esmenes 337 i 343, de l'Agrupació parlamentària del CDS; per a la seva defensa, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Martín i Toribio.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, voldríem, en primer lloc, expressar, des del CDS, la nostra satisfacció per l'increment d'aquest pressupost que el Departament de Cultura mostra respecte a l'any anterior. Hauríem desitjat no haver de presentar aquesta esmena, però, malauradament, poc o res no ha canviat en l'orientació d'aquest pressupost respecte al de l'any passat.

Continuem considerant, a l'igual que l'any passat, frívola i indignant la política teatral del Departament, malgrat que constatem que el capítol sisè inclou com a inversió estrella la construcció del Teatre Nacional de Catalunya, i es destina a aquests efectes 400 milions de pessetes. La política teatral del Govern de la Generalitat continua tenint un sol nom: Flotats.

Per al CDS, el Teatre Nacional de Catalunya és quelcom més que un edifici i cal donar suport a tots aquells que fan teatre català. El Teatre Nacional de Catalunya és la gent, són els grups que fa anys que treballen a Catalunya dins el món teatral.

Els diputats del CDS som contraris i denunciem tot dirigisme cultural, perquè creiem en el valor superior de la llibertat i en la capacitat creadora dels individus i de la societat.

Nosaltres entenem que la Generalitat i el seu Govern han de facilitar l'ús dels mitjans al seu abast —plasmats en els pressupostos—, però sense que això signifiqui favoritismes de cap espècie ni subvencions explícites dictades per interessos merament partidistes.

Rebutgem el criteri de subvencionar condicionalment tot allò que, amb paraules de l'Honorable Conseller, «contribueix a nacionalitzar Catalunya». Això constitueix una instrumentalització de la cultura. És una manera de fomentar el clientelisme, el sectarisme, el monopoli cultural, amb els diners de tots.

Potser no és cert que tot allò que es fa a Catalunya, per als que hi vivim, no és ja una potenciació de Catalunya?

La tasca positiva de la Generalitat per al desenvolupament de la cultura no pot confondre's amb la promoció d'espectacles, com es desprèn de l'anàlisi d'aquest pressupost, ni en un pessebre per a creadors de segona fila, i ignorar que l'únic objectiu real d'una autèntica política cultural és facilitar que la societat expressi i desenvolupi, en termes culturals, la seva vida quotidiana i tingui freqüent i fàcil accés als elements culturals.

Els pressupostos marquen una tendència més als grans fets puntuals i no pas a les infraestructures permanents i necessàries. S'està més a plantar pedres i per a grans muntatges que per a les petites xarxes més modestes, però més eficaces.

No trobem justificada l'absència de partides pressupostàries destinades a la construcció de l'Auditori de Barcelona i al remodelatge del Palau Nacional, seu del Museu d'Art de Catalunya. I diem això tot i tenint en compte les paraules de l'Il·lustre Diputat senyor Escudé quan va defensar l'esmena 204, d'addició.

Troblem escassos els recursos que els pressupostos destinen a la promoció de mesures bàsiques d'accés a la cultura. És necessari que Catalunya tingui una xarxa racional i moderna de biblioteques populars, i per això és necessari, a més a més d'una bona coordinació amb les administracions locals i una urgent adequació a la Llei de Biblioteques i Arxius de l'any 1981, incrementar les despeses necessàries que ho facin possible. No podem anar proclamant pels diferents fòrums la necessitat de conservar i ampliar el patrimoni i, al mateix temps, incrementar la Direcció General del Patrimoni en tan sols el 0,4% respecte a l'exercici anterior.

Els pressupostos no contemplen la desitjada i obligada descentralització a favor dels municipis i les comarques, com a institucions més properes als ciutadans, perquè siguin autèntics agents i motors culturals.

No hi ha tampoc un política clara en relació amb els museus. És cert que gran part dels museus que hi ha a Catalunya no són propietat de la Generalitat, i també és cert que molt properament veurem en aquesta Cambra el Projecte de Llei de Museus que ens ha enviat el Govern. Però, ja d'antuvi veiem una manca de voluntat plasmada pressupostàriament, per tal que els museus dels quals té la titularitat la Generalitat i aquells que preveu crear —com el Museu Nacional, el d'Arqueologia, el d'Art i el de la Ciència i la Tècnica— funcionin amb garanties d'efectivitat i solvència.

Nosaltres entenem que la cultura no ha d'orientar-se —entemem— cap a interessos partidistes. No en poden gaudir uns ciutadans més que uns altres, sinó que —ben al contrari— és responsabilitat de l'administració garantir als ciutadans —a tots— el dret que tenen a accedir a la cultura.

El Centre Democràtic i Social està en contra de la instrumentalització partidista com a mitjà per a fomentar i mantenir el clientelisme polític i la infravaloració de la nostra cultura, tot convertint-la en el que tothom coneix com a «cultureta».

Per això hem presentat i mantenim aquesta esmena a la totalitat del Departament de Cultura.

Seguidament passaré a defensar l'esmena 343, relativa a l'Organització d'Espectacles i Festes.

Els pressupostos d'aquesta entitat autònoma de caràcter comercial per al 1990 és de 1.172 milions de pessetes, amb un in-

crement del 31,23% sobre el del 1989: deu punts per sobre de l'increment mitjà dels pressupostos de la Generalitat.

Els seus ingressos procedeixen, quant a 180 milions: 35 del Centre Dramàtic; 50 del Teatre Poliorama; 25 de la Filmoteca i 70 dels girs teatrals de la seva pròpia activitat i la resta, quasi 1.000 milions, de subvencions de la Generalitat. És a dir, els ingressos propis representen el 15% del total pressupostari, o sigui que de cada 100 pessetes que ens gastem, 86 són de dèficit; el 98% de les despeses d'aquestes entitats corresponen a operacions corrents. En els seus ingressos propis, l'Organització d'Espectacles i Festes escassament arriba a afrontar les despeses de personal —172 milions—, despeses de personal que s'incrementen el 76,93% respecte a les de l'any passat.

Les despeses de béns corrents i de serveis —982 milions— representen el 83% de les despeses de l'entitat: 110 milions són del lloguer d'instal·lacions; 83 en costa cada any el lloguer del Teatre Romea; 6,9, la Filmoteca; 15,9, el Teatre Poliorama. Crida l'atenció l'evident desproporció entre els lloguers del Romea i el Poliorama, aquell 5,5 vegades més car que aquest.

837 milions es destinen a despeses diverses —el 70% del pressupost—, dels quals 203 corresponen a representacions teatrals del Centre Dramàtic i 176 al mateix concepte del Teatre Poliorama, i torna a cridar l'atenció l'evident desproporció de les despeses diverses d'organització i divulgació d'actes, que totalitzen 332 milions, el 28% del total del pressupost de l'entitat.

(El M. H. Sr. President s'absenta del Saló de Sessions i l'I. Sr. Vice-president Primer el substitueix en la direcció del debat.)

Creiem que no hi ha objectius clars en l'executòria d'aquesta Entitat d'Organització d'Espectacles i Festes. Bona part de l'activitat del Teatre Poliorama, que cada vegada més s'assembla al riu Guadiana, que apareix i desapareix, correspon a l'escenificació del teatre francès traduït al català. Es tracta d'una entitat molt cara, que necessitarà aquest any —com ja hem dit— una subvenció de 1.000 de pessetes per exercir una activitat, si més no, de dubtosa eficàcia cultural, mentre moltes companyies de teatre no poden dur a terme la seva activitat per manca total de recursos.

Es tracta d'una mostra més d'absència d'objectius clars, i quan els objectius no són clars acostumen a ser foscos.

Per tot això demanem el retorn al Govern dels pressupostos de l'Entitat Autònoma d'Organització d'Espectacles i Festes.

Moltes gràcies, senyor President; il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, Il·lustre senyor Diputat. Correspon ara al Grup d'Iniciativa defensar l'esmena 336. Per fer-la, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Nualart.

El Sr. NUALART: Gràcies, senyor President. Una persona amiga que treballa al Departament de Cultura de la Generalitat ens deia fa pocs dies: «No et creguis: fem moltes coses!» Oh, i tant! Amb 15.300 milions l'any seria difícil no fer res, molt més difícil que fer coses, moltes coses —si ho volen.

Comencem per aquí: el pressupost de Cultura per al 1990 creix de més de 3.500 milions en relació amb el de 1989. No és poca cosa. Llàstima que el creixement resulti desigual! La Secretaria del Conseller creix de 400 milions de pessetes; la Secretaria General de 2.000 milions, molt més que els

pressupostos ordinaris de molts ajuntaments i de moltes empreses catalanes; la Direcció General de Promoció Cultural creix de 700 milions de pessetes; la de Política Lingüística, de 350 milions, i la de Patrimoni Cultural només de 24 milions de pessetes.

Crec que les xifres escèptiques ens suggereixen ja una primera reflexió i un primer argument per a aquesta esmena a la totalitat. Creix i creix molt el diner públic destinat a subvencions més o menys transparents: no creix, en canvi, el diner destinat a infraestructura cultural. Pensem que, de la Direcció General del Patrimoni Cultural, en depenen les biblioteques, els arxius, el patrimoni de la Generalitat, els museus i les sales d'exposicions permanents; és a dir, creix tot allò que és subvenció i no creix tot allò que és inversió per a infraestructures.

L'ombra de la utilització de la cultura com a eina de propaganda política pesa sobre aquest govern de Convergència i Unió, entestat a recuperar els paràmetres que d'altres abandonaren d'estalinisme cultural. Quina troballa, senyores i senyors diputats!

Sovint havíem suggerit aquesta pista interpretativa per entendre els pressupostos de la Generalitat de Catalunya. L'Honorable Conseller de Cultura, senyor Joan Guitart i Agell, ens ha facilitat la feina i ens ha explicat en quins criteris recolza el pressupost de Cultura de la Generalitat per al 1990, en una conferència que va pronunciar el 31 de gener d'enguany al Col·legi d'Advocats de Barcelona. La premsa es va fer ampli ressò d'aquella conferència i creiem honestament que es va estrafer el sentit una expressió: «La prioritat de la Conselleria a l'hora d'atorgar subvencions nacionalitzadores va provocar reaccions girades de molts mitjans.» El nostre Grup hauria acceptat la proposta si per «nacionalitzadores» hagués entès el que nosaltres entenem: accions tendents a accelerar la reconstrucció nacional de Catalunya.

Deia l'Honorable Conseller —i ho deia per justificar aquests pressupostos que nosaltres voldríem que fossin retornats al Govern—: «No pretenc descriminar ni crec que es pugui dir que ho fem, però sí que condicionem, sí que propiciem preferentment tot allò que contribueix a nacionalitzar Catalunya.» Fins aquí, les paraules del Conseller.

La diferència, senyores i senyors diputats, és que nosaltres creiem que allò que contribueix a nacionalitzar Catalunya és, abans que res, el seu reequilibri cultural i social, la possibilitat efectiva que la majoria dels ciutadans de Catalunya puguin accedir a la creació cultural i gaudir efectivament dels béns culturals públics que el país genera.

Subvencions nacionalitzadores sí, però no des d'una visió unidimensional i insolidària de Catalunya; subvencions, a més, que haurien de ser regulades per una normativa molt més transparent.

El nostre Grup, Iniciativa per Catalunya, anuncia la voluntat de presentar una Proposició de Llei que reguli les subvencions fetes amb diner públic i des de totes les administracions públiques.

Sense moure'm encara del tema de les subvencions culturals, ens veiem obligats a denunciar el Govern de la Generalitat i el seu Conseller de Cultura, perquè cada dia són més importants en quantitat i en qualitat, en nombre i en transcendència, les subvencions culturals que atorga la Conselleria de Benestar Social. A la pregunta d'un diputat del nostre Grup sobre el sen-

tit d'aquesta doble via per accedir a les subvencions culturals, una resposta boirosa i opaca, és a dir, la boira que el Govern no vol esbandir.

Quin sentit tenen les subvencions culturals que no depenen del Departament de Cultura? La pregunta següent, si creix aquesta tendència, serà: «Quin sentit té el Departament de Cultura?» Si ens responen que les subvencions de Benestar Social provenen de situacions de pobresa extrema direm que no és veritat, i que si ho fos, al Govern, li hauria de caure la cara de vergonya pel fet que concedeix subvencions culturals des d'una altra Conselleria, perquè la de Cultura no es vol rebaixar a les subvencions culturals considerades com a més miserables.

A l'esmena a la totalitat de l'any passat ja vam insistir en una urgència —que comptaria amb el nostre suport total i que era l'eix del Pacte Cultural, tan solemnement signat i tan incomprendiblement violat—: la necessitat de reforçar a Catalunya, des de tots els angles, la indústria cultural. Catalunya pot perdre la seva autonomia cultural si no hi ha una inversió de les tendències que ens empenyen cada cop més a consums culturals domèstics, que no comporten, en canvi, amb el contrapès d'una acció política a favor de la cultura com a element bàsic de civilització i d'acord amb l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, de reforçament de la nostra identitat.

Els suggereixo la lectura atenta de l'Informe de la Fundació Jaume Bofill: «Catalunya: 77-88» i, en especial, de l'apartat cultural, coordinat per Salvador Cardús. S'adonaran que no n'hi ha prou de les 4.544 pessetes per habitant que el conjunt de les administracions públiques catalanes destinen a cultura. D'aquestes 4.544 pessetes, 1.799 vénen de la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona en destina 2.562, i la resta d'ajuntaments catalans estudiats, 1.921.

En un estat de coses així, és ben natural que creixi i prosperi l'oferta de cultura per al consum domèstic passiu, preparada des d'instàncies ben poc preocupades per l'autonomia cultural o per les legítimes diversitats dels pobles.

Allò que ja sovint no qualifiquem com hauríem de qualificar d'«imperialisme cultural» és, ara per ara, una realitat en la vida catalana, com ho és també que una part important de les indústries culturals col·loquen Catalunya entre les àrees europees culturalment més deprimides: per exemple, el capítol de biblioteques. Mentre que a la República Federal d'Alemanya hi ha 1.238 llibres per 1.000 habitants i a Bèlgica 2.450, i a Dinamarca 6.522, i a Hongria 4.342, a Catalunya n'hi ha 428.

Pel que fa a l'enregistrament discogràfic: l'any 1981, n'hi va haver, a Catalunya, 3.207, i el 1985: 1.601. I si al 1978 hi havia a Catalunya 35 produccions cinematogràfiques, el 1986 n'hi va haver únicament 17.

Hem assistit impassibles a l'absorció, per part de multinacionals estrangeres, de les grans editorials que convertien Barcelona en la gran capital editorial llatinoamericana, i no hi ha hagut ni el més mínim gest de preocupació per part de l'actual Govern de la Generalitat.

Per acabar, insistim en la funció dels ajuntaments a l'hora de programar cultura, a l'hora de vehicular el fons destinable a l'acció cultural. Catalunya té encara pendent una urgència històrico-sociològica: fer que tots els que tenen la condició política de catalans —segons l'article 15 de l'Estatut— pel fet que tenen veïnatge a Catalunya se sentin, a més, catalans.

L'acció cultural té arreu, però més entre nosaltres, una fun-

ció d'argamassa social, té la funció de fer societat, d'arrelar els membres en una comunitat per tal que se'n sàpiguin i se'n sentin membres actius. És una funció molt específica, d'una importància crec que inqüestionable.

Doncs bé, aquesta funció, la poden fer —l'han de fer— els ajuntaments, raó per la qual, insistim que és per eficàcia cultural i per coherència nacionalista que la majoria dels diners que atorga directament hauria d'atorgar-los a través dels ajuntaments de Catalunya.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, senyor Diputat. Correspon ara, perquè l'ordre del dia s'ha alterat, a l'Agrupació parlamentària d'Esquerra defensar la seva esmena, i després al Grup Mixt.

Demano disculpes a l'Illustre representant d'Iniciativa, perquè he alterat l'ordre, no tant de menor a major, sinó pel número de l'esmena.

Té la paraula el senyor Marçal Casanovas.

El Sr. CASANOVAS: Moltes gràcies, senyor President en funcions. Diré poques coses, però alguna cosa sí que vull dir.

Senyor President, senyories, fa uns dies, quan debatíem el pressupost en Comissió, en un parell d'ocasions, en el torn en contra d'algunes de les esmenes, el doctor Colomines en aquell moment va respondre, amb la sinceritat que el caracteritza, dient-nos: «Aquest és el nostre pressupost, i, com que l'hem fet amb allò que creiem convenient, em permetrà que li digui que no li puc admetre una esmena que canviaria parcialment el nostre pressupost».

Davant d'això, em sembla que difícilment podré convèncer que em votin majoritàriament aquesta esmena a la totalitat del Departament, però no crec inútil defensar-la, perquè almenys els podré fer saber per què aquest no és el nostre pressupost: quan dic «el nostre», em refereixo a la totalitat del Grup Mixt, els diputats del Partit Comunista de Catalunya i els d'Esquerra Catalana.

No hi estem d'acord per moltes raons. Algunes d'elles ja les han expressat els diputats que m'han precedit, i, per tant, només n'exposaré unes poques per no cansar-los a vostès —no m'agrada, com ja saben, allargar-me massa—, unes poques; les que em semblen més importants.

Per començar, no estem d'acord amb la filosofia general del Departament, no solament pel que es descriu en la memòria pressupostària, sinó també en l'expressada pel Conseller en la seva conferència del mes de gener al Col·legi d'Advocats, conferència que ja s'ha evocat aquí.

No podem estar-hi d'acord per l'esperit centralista i dirigista que, des de la Conselleria, es vol donar a l'ajut i a les activitats culturals promogudes des de la Conselleria. No ens agrada una cultura dirigida, que mai no podrà abraçar el conjunt de la cultura catalana, missió que em sembla que hauria d'acomplir el Govern català.

Estem totalment en desacord amb el caire i el sistema que regeix la política d'ajuts puntuals i discrecionals que s'atorguen a les diferents activitats culturals, tant personals com en col·lectivitat, amb tendència sempre a afavorir els valors ja reconeguts.

Tampoc no podem aprovar una política de concentració d'equipaments culturals que cada vegada més s'acumuli a Barcelona i al seu entorn, deixant unes poques escorrialles per a la resta del territori, la qual cosa contribueix en gran manera al

buidatge cultural de moltes viles petites i mitjanes que fins no fa massa havien tingut activitats culturals pròpies d'un cert rellieu. M'estalviaré de donar-ne exemples.

Per últim, tampoc no podem estar d'acord amb la política lingüística duta a terme pel Departament, de qui depèn la Direcció General de Política Lingüística, política que, malgrat tot el que es digui, no ha pogut evitar que l'àrea metropolitana de Barcelona, on resideixen la majoria dels habitants de Catalunya, deixi d'identificar-se cada vegada més amb la cultura i sobretot amb la llengua pròpies de Catalunya.

Si us plau, agrairé a qui faci el torn en contra que no m'esgrimeixi les estadístiques que molta gent entén el català. Perquè la llengua es mantingui viva, més que entendre-la, cal que algú la parli, que es faci servir normalment, no com es fa servir una llengua estrangera: en casos comptats i esporàdics, sinó normalment, escrivint-la i llegint-la —correctament, si pot ser—, aspectes aquests que, estadísticament, estan en regressió —mal que ens pesi—, cosa que preocupa profundament els especialistes d'aquest ram.

També agrairia que no es faci servir allò tan gastat de la manca de mitjans. Un govern que governa ininterrompudament durant deu anys i no és capaç d'haver sabut aconseguir una forma correcta de finançament és un govern fracassat, si més no pel que fa a les finances públiques.

D'altra banda, veiem que, de diners, ja n'hi ha per al que es vol: per exemple, per a atencions protocol·làries i representatives del senyor Conseller es destinen 62 milions, sense comptar-hi les despeses corrents, de cotxes, etcètera; per a publicitat i propaganda del Departament: 91,8, o sigui, gairebé 92 milions; per a accions de difusió cultural en mitjans de comunicació —això ja vam dir ahir que deu voler dir anuncis i *spots* televisius, en bona part—, 1.203 milions, 1.203,8, o sigui a la vora de 1.204 milions. Tot plegat: protocol i propaganda s'emporten prop d'un 8% del pressupost, exactament un 7,82%. Déu n'hi do!

En canvi, no hi ha diners per augmentar coses que nosaltres demanàvem, com per exemple, 30 milions per als serveis territorials de la mateixa Conselleria, amb la finalitat de dotar d'un xic més d'autonomia les disposicions pressupostàries descentralitzades. No cal dir que quan proposàvem augmentar les dotacions destinades als ens locals tampoc no hi havia possibilitats; és evident que això no encaixa amb les paraules del senyor Conseller, quan, en la conferència que ara he citat, parlava d'«impuls a la comarcalització i col·laboració amb els ajuntaments», o és que aquesta col·laboració només passa, només anava destinada a col·laborar amb l'Ajuntament de Barcelona en l'espínol assumpte dels museus? D'altra banda, per un costat se'ns diu que es vol ajudar la normalització lingüística i, per l'altre, es nega l'augment de la dotació de cursos de català per a adults, que molts ajuntaments han hagut de deixar córrer perquè no poden afrontar-ho.

No parlem d'altres aspectes, dels quals es parla a bastament, com són la potenciació de la música, la dansa, el teatre i la cinematografia. Tot això s'ha anat movent en la migradesa fins ara, i, d'acord amb aquest pressupost, s'hi continuarà movent, excepte en alguns casos puntuals: conjuntament amb l'Estat, sostindrem el Consorci del Liceu i, per altra banda, finançarem també un teatre nacional —cosa que no trobo gens malament, però altament insuficient per a contribuir a la culturalització de

tot el poble de Catalunya.

Podríem continuar llargament per aquest camí, però no em vull fer pesat; amb una mostra crec que ja n'hi ha prou. D'altra banda, em sembla que, per molt que en parlés —com he dit a l'inici—, no convenceria les senyories de la majoria perquè la votessin. Per tant, acabo invitant a fer-ho a la resta de la Cambra.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyor Diputat. Voldria informar a la Cambra que, òbviament, la no-presència dels diputats d'Esquerra Republicana fa que la seva esmena hagi decaigut.

Corresponen, per tant, ara les dues darreres esmenes del Grup Socialista, del Grup parlamentari Socialista. Per defensar-les, té la paraula... El Diputat Il·lustre senyor Felip Lorda té la paraula. (*Remor de veus.*) L'Excel·lentíssim senyor té la paraula.

El Sr. LORDA: A hores d'ara, sofertes senyores diputades i soferts senyors diputats, el que potser més ens convindria seria una exhibició d'humor, un número del Gila o de l'Eugeni. Jo ja ho voldria fer, ja (*rialles*), però em temo que el senyor President no m'ho permetria. De manera que no hi haurà més remei que contribuir a aportar el meu granet de sorra a aquesta oceanografia del tedi.

Es tracta d'una esmena a la totalitat de retorn de la secció 07, servei 31, relativa a la Institució de les Lletres Catalanes.

El tractament que el Projecte de Llei que estem discutint dona a aquesta Institució és, als nostres ulls, deplorable. Tenim la impressió que el Govern es mira la Institució amb una condescendència gairebé vergonyant, com si fos una cosa molt secundària que només mereix una atenció residual.

Doncs bé, jo no dubto a afirmar amb contundència que la creació per llei d'aquest Parlament, ara fa uns tres anys, de la Institució de les Lletres Catalanes ha estat un dels actes més necessaris i significatius d'aquesta Cambra. Es tracta, senyor President, senyories, en darrera instància, de la llengua, columna vertebral de la nostra personalitat nacional, i, en primera, de l'ús artístic de la llengua —la literatura en el seu sentit més ampli—, l'exponent més expressiu d'una cultura d'un poble i la seva credencial més fefaent.

I es tracta, també, de contrarestar els inconvenients que deriven del caràcter minoritari d'aquests atributs tan nostres, la qual cosa requereix un instrument institucional, com és la Institució de les Lletres Catalanes. Un instrument, però —no cal dir-ho—, que ha de trobar-se en perfecte estat de funcionament i ben lubricat. Doncs bé, la dotació econòmica que li assigna el Projecte de Llei només li permet de fer, amb prou feines, la viu-viu.

El nostre Grup —recordin—, en ocasió del debat parlamentari corresponent, va discutir el model de la Institució que proposava el Govern i va tractar d'esmenar-lo. Els nostres esforços van ser inútils. Malgrat això, a l'hora decisiva, vam concedir, al model volgut pel Grup majoritari, el nostre decidit sufragi, perquè vam creure que, quant a aquesta qüestió, no podíem pas acollir-nos al tot o al no res. I si bé les activitats de la Institució durant els seus tres anys d'existència no sempre les hem aplaudides i en ocasions les hem criticades explícitament, cal reconèixer —i ho fem de molt bon grat— que fa, en línies generals, una bona feina, en el sentit que preconitza la Llei de creació de

l'organisme, és a dir: coneixement i difusió de la literatura catalana dins i fora de Catalunya. Fa una bona feina en la mesura que li ho permeten els mitjans que es posen a la seva disposició.

Aquesta limitació, que avui lamentem i que ahir va ser previsible, i fins i tot eludible, atenua, és clar, les nostres exigències. I no voldríem veure'ns obligats a atenuar-les, aquestes exigències, perquè considerem que l'encàrrec confiat a la Institució de les Lletres Catalanes és molt exigent.

Quan vam aprovar la Llei de creació, ja es va dir que, en qualsevol cas, el bon funcionament i l'eficàcia de la Institució dependrien molt de la dotació econòmica que li fos assignada. Un altre cop, enguany, el Govern distingeix la Institució amb una gasiveria impròpia d'aquells qui, com els abrandats nacionalistes que ens governen quan parlen de la llengua i la literatura catalanes, ho fan amb un èxtasi gairebé místic.

No se'ns objecti, com es fa sovint, que no es pot vestir un sant despullant-ne un altre. No tots els sants són iguals, o almenys potser no han de ser iguals totes les devocions. En el terreny de la política pressupostària, això significa simplement prioritats. En aquest sentit, no es pot pas afirmar que el Govern tingui una idea ben ponderada de les proporcions; més aviat la té deformada. Les incongruències abunden.

Aquest matí, sense anar més lluny, tots els il·lustres diputats que han intervingut en la discussió de l'estat de despeses del Departament de la Presidència, no han fet altra cosa sinó exposar una llarga llista d'assignació de partides que denoten una manca alarmant del sentit de les proporcions. Jo en voldria ara subratllar una altra: és mínimament raonable que la Institució de les Lletres Catalanes, organisme destinat a complir una funció necessària —més encara, indispensable— en les nostres circumstàncies, tingui una assignació d'uns cent milions de pessetes, mentre que l'Institut d'Estudis Mediterranis, que no dubtem a qualificar d'una superfluïtat sumptuosa, es beneficiï, gràcies a certes gratuïtes predileccions personals, de 200 milions... Convinguin amb mi, senyor President, senyories, que ens trobem davant d'una autèntica aberració.

Per totes aquestes raons, hem cregut que era convenient oferir al Grup majoritari, que amb tant d'entusiasme dona suport al Govern, l'oportunitat de retornar a l'Executiu aquest document pressupostari perquè s'hi repensi i recuperi, també en aquest cas, la coherència perduda.

Moltes gràcies.

(El M. H. Sr. President es reincorpora al seu lloc.)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Lorda. Per defensar l'altra esmena, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Soto.

El Sr. SOTO: Senyor President, senyores i senyors diputats, és difícil intervenir ja a aquestes alçades del debat, però fer-ho després del senyor Lorda ho fa particularment més difícil. Tot això m'aconsella, per tant, que faci una intervenció particularment breu.

Com vostès saben, l'Organització d'Espectacles i Festes és un dels instituts autònoms, per no dir el primer, que es va crear en aquesta Cambra per la Llei 8/1981.

Va néixer en un moment ben diferent a l'actual, va néixer fruit d'un clima de consens, quan no hi havia majoria absoluta en aquesta Cambra; d'un clima de consens que, òbviament, el Grup Socialista sempre ha desitjat, com va quedar palès en el Pacte Cultural.

Nosaltres voldríem destacar bàsicament tres xifres del pres-

supost de l'Organització d'Espectacles i Festes, que justificarien la nostra esmena a la totalitat. Primera xifra, l'augment espectacular de les despeses de personal; un augment quasi del 100%. L'any 89, 97 milions; l'any 90, 172 milions. L'augment de la partida de personal es menja pràcticament tot l'augment de l'organisme autònom.

Segona xifra que voldríem destacar —ja ha estat destacada també pel Grup parlamentari del CDS—: el tema dels lloguers. L'Organització d'Espectacles i Festes es gasta cada any més de 100 milions de pessetes en lloguers: 106, el 89; el 90, 110 milions en lloguers. Són massa milions en lloguers; hem parlat ja a bastament en el debat de pressupostos de tot el tema de lloguers; hi voldríem tornar a cridar l'atenció. Pel que fa al pressupost d'aquest institut autònom, representen, els lloguers, el 10% del seu pressupost.

I tercera xifra i última —no els vull cansar amb xifres— que voldria destacar: és la disminució d'una partida, des del nostre punt de vista, tan important com la promoció i l'organització d'activitats del cinema i de promoció internacional: el 89, 42 milions; el 90, 22 milions de pessetes. Realment, la situació del cinema català no explica de cap de les maneres aquesta disminució. Hauríem entès o hauríem entès difícilment un manteniment de la partida, però que la partida es redueixi pràcticament a la meitat, per nosaltres, és difícil d'entendre.

Finalment, voldria entrar en temes de filosofia. És obvi que aquest tema que ell assenyalava de política cinematogràfica o el tema que la política teatral d'aquest organisme estigui concentrada en una sola persona, o que en el tema de la política musical encara no s'hagi complert aquell vell compromís amb l'ACIC, de dedicar una sala a la ciutat de Barcelona per al tema de la cançó i la música catalana, són especialment significatius, però no hi vull insistir, en aquestes alçades del debat.

Amb el tema de la filosofia, bàsicament voldria acabar la meua intervenció. Nosaltres creiem que aquest Institut és un institut excessivament dirigista en matèria cultural. En segon lloc, la seva activitat és una activitat molt centralitzada: Teatre Poliorama, Centre Dramàtic, Filmoteca, etcètera. Creiem que és un institut que cultiva massa la política d'imatge i que no fa una política de creació cultural que ajudi a generar nous creadors culturals en el nostre país. També creiem que és un institut que es manté, en aquests moments, en una grisor de continuïtat, després de deu anys, difícilment comprensible; que caldria més dinamisme, més empenta i noves idees. I finalment, l'Organització d'Espectacles i Festes podria tenir una funció molt important a l'hora de fer una política d'equilibri cultural del país, de fer possible que fins i tot els pobles i les comarques més allunyades i més deprimides del nostre país poguessin tenir accés a la creació cultural i als espectacles culturals. Malauradament, s'han fer alguns esforços en aquesta direcció; però són esforços, bàsicament, de pantalla més que reals, i tots aquests motius són els que expliquen la nostra esmena a la totalitat.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Per fer el torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Senyor President, senyores i senyors diputats, senyors Consellers de Cultura (*remor de veus*), tinc molt present, senyor President, la limitació de temps —ara me la dirà...

El Sr. PRESIDENT: És que potser abusarà si la hi dic.

El Sr. COLOMINES: Val. (*Rialles*.) Bé, doncs, també la tinc, la limitació que han tingut la resta dels grups parlamentaris, i, per tant, no voldré abusar, però...

El Sr. PRESIDENT: Té divuit minuts, eh?

El Sr. COLOMINES: Quant?

El Sr. PRESIDENT: Divuit.

El Sr. COLOMINES: Molt bé.

El Sr. PRESIDENT: Massa. (*Rialles*.)

El Sr. COLOMINES: Però com que, més o menys —més aviat menys que més—, els he escoltat en Comissió i sé el que pretenien i pretenen, i entenc el que pretenen, i, a més a més, he revistat les altes que vostès havien presentat, i a través de les altes també m'he pogut adonar de com vostès volien organitzar la política cultural a Catalunya... I, a més a més, perquè a més a més els conec —els conec (*rialles*)—, aleshores intentaré de fer-ho amb menys del que em correspon, però satisfent una mica els senyors i les senyores diputats. I ho faré molt esquemàticament, i ho faré molt esquemàticament per dues raons, per tres raons.

La primera, perquè he d'ajustar-me a les normes de la Mesa —això, no cal dir-ho. La segona, perquè d'aquesta manera posaré en relleu el que m'interessa posar en relleu d'aquests pressupostos de cultura del 1990, que marquen una línia de política cultural determinada. I el tercer és perquè, escolti, si no ho faig, m'arrisco molt a sortir malparat d'aquesta sessió.

Jo voldria mencionar, abans de res, una cosa que jo crec que han de tenir present, i és que, en l'estructura del Departament, hi ha un aspecte que a vegades no es considera prou. Jo m'he adonat que hi ha hagut moltes queixes per les partides de la Secretaria del Conseller, que es consideren molt abusives. Vostès sàpiguen que la Secretaria del Conseller, que no és la Secretaria General —la Secretaria del Conseller—, són tres: la de la difusió cultural, la de les relacions culturals, en la qual hi ha les relacions exteriors, la projecció científica, etcètera, la de les relacions internacionals. Gairebé són com tres direccions generals; no arriben a ser això, però tenen molt de contingut. I això és important que ho sàpiguen, doncs, per poder una mica entendre les quanties d'aquestes partides.

La resta de l'estructura del Departament és prou coneguda, però això sí que m'interessava dir-ho.

La segona cosa que m'interessava molt dir són les prioritats del Departament de Cultura per a aquests pressupostos de 1990. Això sí que marca una línia.

Primera prioritat, les inversions en grans equipaments. Aquí algú de vostès ha criticat això. Jo penso que això és un error; vull dir, estem en un moment en què Catalunya necessita uns instruments adequats, i ara ha semblat que és el moment i hi ha hagut la possibilitat de fer-los. Són partides que entren a dintre la Secretaria General, i això també cal tenir-ho en compte per saber les quanties de la Secretaria General: l'Arxiu Nacional de Catalunya; el Teatre Nacional de Catalunya, que precisament avui, aquest matí, s'ha signat aquí el conveni de cessió per l'Ajuntament de Barcelona dels terrenys on ha d'anar aquest Teatre Nacional; el Museu de la Ciència i de la Tècnica; el Museu d'Art Contemporani; el Liceu, l'ampliació que representa de l'escenari del Liceu; l'Auditori de Barcelona; el Museu d'Art de Catalunya. D'aquests, quatre formen part de consorcis i alguns d'aquests també van lligats a l'Olimpíada Cultural.

La segona de les coses que jo vull posar en relleu, a part d'aquesta, és la innovació que representa el Pla de teatres en col·laboració amb els ajuntaments —i ho vull remarcar: en col·laboració amb els ajuntaments. Construcció d'edificis que poden servir per a teatre, per a festivals del que sigui o, senyor Soto, per a la cançó —per a la cançó. I no un, sinó un a cada capital de comarca; un a cada població de més 15.000 habitants.

La tercera de les coses que vull posar en relleu és el gran increment en la partida —i, d'això, ja se n'han adonat— de biblioteques, arxius i museus, i també sempre en col·laboració amb els ajuntaments.

La quarta seria l'increment en la restauració del patrimoni. Aquí sí que faré una petita llista, perquè..., per recordar-ho: Sant Cugat, Montserrat, Santa Maria del Mar, Poblet, Vallbona de les Monges, Sant Pere de Roda, Sant Joan de les Abadesses, la canònica de Mur, del Pallars Jussà, el Centre de Restauració de Béns Mobles de Sant Cugat; el Pla d'arqueologia urbana; l'amfiteatre de Tarragona.

La cinquena seria el fort increment de les transferències de capital a entitats sense afany de lucre per a equipaments culturals.

La sisena seria la modificació, l'actualització i la racionalització del suport genèric.

La setena seria l'ajuda a la premsa en català. Sobre això, l'altre dia en Comissió..., no, aquest matí o ahir, el senyor Nadal, quan parlava de l'articulat, parlava de la poca atenció que nosaltres teníem a la premsa en català. I parlava de 156 milions de subvenció. Efectivament, 156 milions de subvenció. Però jo els he de dir dues coses: la primera, que vostès ja saben que aquestes ajudes no es fan a empreses; no es fa a l'empresa d'un diari. Perquè aquest diari va malament, doncs, posem aquí diners perquè..., no, no, es fan, en tot cas, en aquest cas concret, per a les publicacions periòdiques de premsa en català, doncs, per reequilibrar el gran problema i la minoració que ha tingut la llengua catalana en la premsa diària. Es fan en aquest sentit, però no cal fer-les només en això, sinó que també es fan en altres aspectes; per exemple, en l'aspecte de la normalització lingüística: quan en el projecte de normalització lingüística i en el programa de normalització es fa un gran increment per estimular, conscienciar i fer que la gent s'apropi més a la lectura en català, s'està fent una ajuda indirecta, però una ajuda important a la premsa en català. És allò de donar una sardina o donar un ham perquè pesquin tantes sardines com puguin.

I, finalment, el punt vuit és el de la normalització lingüística. La normalització lingüística enguany té un increment molt important, però té una altra cosa encara més important. L'increment..., tenim 1.200 milions de pessetes per a la normalització lingüística en diferents apartats, perquè, és clar, no cal..., en alguns n'hi ha 149; en altres n'hi ha 15; en uns altres n'hi ha 150; per al català als adults n'hi ha 95, de milions; 95 milions per al català als adults. Però n'hi ha una, de partida, molt important, que és la del Consorci per a la Normalització Lingüística, que importa 751 milions. I això, sap què vol dir? Que un terç o més d'això l'aportaran els que formen part del Consorci, i tot això ajudarà que hi hagi un major contingent de diners per poder dur la tasca de la normalització endavant. Però no només amb els diners, sinó amb l'ajuda que representen les entitats que formen part d'aquest Consorci.

Al costat de tot això, que és el plat fort dels pressupostos, hi

ha la vida cultural de cada dia, la de les activitats de la Secretaria de Difusió Cultural, amb les subvencions a entitats arrelades al país, i que promouen focus ciutadans de cultura; les accions de difusió cultural en mitjans de comunicació, per exemple a través de TV3, a les quals es destinen 1.050 milions. I per a què són aquests milions? Doncs, són fonamentalment per a la promoció del cinema a TV3. I la de la Secretaria de Relacions Culturals, amb les seves continuades incursions fora de Catalunya, i de les Jornades de Difusió Internacional que ara, a les sis de la tarda s'han clos aquests tres jornades que hi ha hagut a Barcelona i que s'han celebrat a Barcelona. Les beques de perfeccionament a l'estranger.

Hi ha les activitats de la Secretaria General, que són les que posen, per dir-ho d'una manera entenedora, oli a la màquina, però que aquest any tenen, a més a més, un gran increment amb tot l'esforç que es fa d'informatització a biblioteques i a museus, al banc de dades culturals i, a més a més, amb tots els grans equipaments que, com ja he dit, corresponen a la Secretaria General.

Les activitats de la Direcció General de la Promoció Cultural, amb les subvencions a teatres municipals, privats, la producció de cinema, l'ajut a festivals de teatre, de música, i que cobreix la part que li correspon en els consorcis. I que, a més a més, a través de l'Entitat Autònoma d'Espectacles i Festes, que ha tingut una mena a la totalitat i que l'ha defensada el senyor Soto, impulsa coses tan importants com allò que abans en dièiem el Teatre Català de la Comèdia i que ara en diem simplement el Poliorama, o bé el Centre Dramàtic i que radica en el Romea; la Filmoteca, la dansa, la música, la cançó.

El senyor Soto ha parlat d'un excés de llocs de treball. Jo, sobre això, no li puc dir si hi ha un excés; suposo que si hi són és perquè els necessiten. Ha parlat d'un excés de lloguers. Vostè, recordi que, en aquests lloguers, també hi van els lloguers dels teatres, i teatres d'aquests importants.

Sobre la qüestió de la cançó, ja li he dit que aquest Pla de teatres, doncs, podia servir per a la cançó, i sobre el dirigisme, home, escolti, senyor Soto, vostè no coneix els actors, ni els autors teatrals, ni..., eh?, De dirigisme aquí res, eh? Aquí res. Deixes el local, pagues tot el que puguis, que facin el que els sembli, i ho fan bé, eh? I ho fan bé, vull dir que, de dirigisme, res.

I quant a la Institució de les Lletres Catalanes, home, jo crec que fa un extensa labor d'ajuda a la creació cultural i, sobretot, a la creació de l'art català. A part que responsable del Centre d'Art de Santa Mònica, on es fan permanentment, doncs, exposicions d'art d'avantguarda, jo, del que ha dit el senyor Lorda, n'he recollit una cosa, l'essencial. Ell ha dit: «fa una bona feina». Com que a mi m'agrada sintetitzar, em quedo amb això; fa una bona feina —això és el que ha dit. També ha dit una altra cosa, que no es pot, no es pot vestir un sant sense despullar una santa. Aleshores... (*rialles*), aleshores, jo també li dic això; això va d'acord amb el que sempre hem defensat nosaltres: una alta no pot anar sense una baixa.

La Direcció de Política Cultural, que cuida els manteniments de les biblioteques, els arxius, la restauració del patrimoni i de moltes altres coses, com la Fundació Miró i la Fundació Tàpies, i la subvenció a la Biblioteca de Catalunya i al Consorci del Museu d'Art Contemporani.

Per acabar aquesta enumeració de grans coses, deixi'm par-

lar un moment de la Direcció de Política Lingüística. El procés de la normalització lingüística a Catalunya, en aquests darrers temps, ha sofert un gran canvi. Ha canviat l'objectiu i ha canviat el subjecte de la normalització lingüística. L'objectiu en l'etapa inicial fou la comprensió del català, i els subjectes, fonamentalment, eren els castellanoparlants; d'això no hi ha dubte. I els castellanoparlants han fet tot el que han pogut..., i jo que no sé qui ha dit que no parli d'estadístiques, no parlaré d'estadístiques. Però la veritat és que, si volem, podem parlar amb la major part de castellanoparlants que hi ha a Catalunya en català, i no ens passarà res. El que passa és que no ho fem; això és una altra cosa, i aquesta és la segona fase en què estem ara: de l'extensió de l'ús. I això, què, volen fer-la recaure també en els castellanoparlants? No, no, això recau en els catalanoparlants, i no ho fem, i no ho fem. Aleshores, el plantejament és tot un altre.

Tenim una moció, de la qual ja parlarem en l'últim punt d'aquest ordre del dia tan llarg que hi ha hagut i que em tocarà a mi, també, defensar-la, i que també hauré d'anar de pressa, com ara; però, ja ho precisarem una miqueta més, tot això. (*Rialles.*)

Jo penso que aquest és un repte enorme, que no es venç ni amb noves lleis, ni amb impositcions, ni amb sancions, sinó que es venç interessant la gent i engrescant la gent en el procés de normalització. És per això que la Direcció General de Política Lingüística ha donat un gran increment al Consorci per a la Normalització Lingüística, on hi ha vint ajuntaments i la Diputació de Girona, i ha incrementat les campanyes, i fixin-se que això sí que és important... Aquells que no m'escolten, d'allí, escoltin... (*rialles*)... les campanyes al sector esportiu, a les empreses privades, fent consorcis amb la PIMEC, amb el Foment, amb Comissions Obreres, amb la UGT. Saben quina meta és aquesta, la que es pretén? Doncs, fer de cada empresa, sigui privada o sigui pública, un centre de normalització. I si s'aconsegueix això, estarem salvats. I aquesta és la línia que s'està seguint per intentar seguir la gent.

No s'oblida tampoc, a la Direcció General de Política Lingüística, un altre aspecte de la lingüística: l'ajuda al TERM-CAT, o bé el foment de l'aranès, que, de 6 milions i mig de pessetes, l'any passat, aquest any ha pujat a 10 milions de pessetes.

Però per damunt de tot, l'aspecte més positiu que té la política cultural de 1990 —i és perquè, doncs, la maduració dona per arribar fins aquí— és la bona entesa amb les altres administracions: amb l'Ajuntament de Barcelona, en l'Auditori, el Museu d'Art de Catalunya, el Museu d'Art Contemporani; amb l'Estat —amb l'Estat, eh? (*rialles*)—, amb l'Estat; la Biblioteca de Lleida —els de Lleida—; el Museu d'Art de Catalunya.

És cert que els pressupostos reflecteixen la política d'un govern i que les esmenes han de reflectir —senyor Casanovas, ho ha dit molt bé, vostè, això; m'ha agradat molt la seva intervenció— la política de l'oposició. I, en aquest sentit, el meu Grup té un respecte absolut per aquestes posicions que vostès exposen aquí. Per exemple, hi havia una esmena, hi havia una esmena que feia la baixa de 50 milions als «Consortis culturals»; encara que la partida era baixa i que era baixa en el Consorci de Biblioteques de Catalunya. Home, resulta que aquest Consorci té 300 milions, se'n volien rebaixar 50, per què? Per donar-ho a «Museus, arxius i foment de cultura municipal». És evident que

aquesta és una concepció absolutament diferent de la que té el Departament de la política cultural, que és la de la col·laboració, la de l'entesa i de la suma d'esforços amb les diferents administracions.

És clar, fer el que demanava aquella esmena era fragmentar tot això. Políticament, això no ho podem fer. És clar que n'hi ha d'altres que no s'entenen tant. Per exemple, una partida que es demanava de 35 milions de pessetes per incrementar la inversió d'edificis culturals, quan la partida d'edificis culturals en té 756 milions, i n'hi volien posar 35, traient-los d'una altra cosa. Home, això em sembla que es abusi. O bé, quan es feien altes, es pretenien altes en coses que jo les entenc que ho fessin, perquè eren pressions de diputat territorial que volia unes coses per al seu territori. Però, és clar, també s'han de veure i s'han de llegir els pressupostos i veure què. N'hi havia una que parlava de l'Arxiu Nacional de Catalunya. Van quedar esgarriats perquè nosaltres no l'admetéssim; però l'Arxiu Nacional de Catalunya disposa de 200 milions per a obres i construccions. Senyor Aymerich, Déu n'hi do! i em penso que això és un esforç important que s'ha fet.

I deixin-me, per acabar, dir-los el següent: agrair a tots els grups parlamentaris, agrair a tots els grups parlamentaris la deferència que sempre han tingut amb la Direcció General de Política Lingüística. En els deu anys de Parlament que nosaltres tenim, mai hi hagut un sola esmena a la totalitat. Això significa —i el meu Grup ho entenc així i suposo que el Departament també ho entén d'aquesta manera i la Direcció General de Política Lingüística— que això vol dir que fem o volem fer un front comú, o, si més no, lluitem al darrere d'una mateixa frontera, en una mateixa trinxera en la qüestió de la normalització lingüística.

I, dit això, que es dit molt sincerament —els ho asseguro—, sincerament també els dic que no els podem admetre les seves esmenes de retorn pel que els he explicat. Vostès han tingut la gentilesa d'explicar-nos la seva política; nosaltres ho entenem i esperem que podrà aplicar la nostra per bastant temps. *(Rialles.)*

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colomines. Passem a la votació d'aquestes esmenes al Departament de Cultura.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 23 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions.

Passem a les esmenes al Departament de Sanitat i Seguretat Social. L'Agrupació parlamentària del CDS té tres esmenes: 347, 349 i 353. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martín.

El Sr. MARTÍN: Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, l'increment del pressupost de Sanitat per a aquest any de 1990 és d'un 19,26%, que representa un increment de quasi tres punts envers del darrer de l'any passat. D'entrada, això és pot interpretar de forma positiva, però penssem que requereix una certa anàlisi.

En primer lloc, hom podria pensar que s'ha començat la tasca d'invertir de forma intensa en equipaments i reposicions en uns hospitals i centres d'assistència primària amb un gran endarreriment i insuficiència tecnològica. Però, això, és difícil creu-

re-ho si veiem que solament el 4,34% es destina a inversions, i aquesta xifra no és encara real, com direm més endavant. Per tant, la primera conclusió és que ens trobem davant d'un increment de quasi un 20%, que no vol dir millor assistència ni millor qualitat i quantitat d'equipaments, que no vol dir tampoc més investigació o més formació dels professionals, sinó que tan sols reflecteix la incapacitat de contenció d'un consum sanitari i farmacèutic desbordat i la hipertròfia de la maquinària burocràtico-administrativa.

D'altra banda, és així mateix escaient recordar que l'increment pressupostari del 19,26% no és real: si deduíem la devaluació de la moneda i la desviació pressupostària que s'arrosegava de l'exercici proppassat, veurem que el percentatge real és molt més minvant.

El Conseller de Sanitat, en declaracions efectuades als mitjans de comunicació en la presentació del Projecte de Llei de Pressupostos per a l'any 1989, va palesar: «No es preveu cap dèficit per a l'any 1989». Ara li agrairia que ens poguéssim constatar quines han estat les previsions i quines les realitats. Un cop més, no són les inversions, les que generen les desviacions pressupostàries i els dèficits, sinó un augment immoderat del consum sanitari, farmacèutic, i la hipertròfia administrativa.

Del pressupost total de la Conselleria, tan sols el 3,9% es dedica a inversions —des de l'ICS, el 4,34%—, però en realitat és el 2,87%, si deduíem les revisions de preus arrossegades d'exercicis anteriors. Per tant, no són certs els milions destinats a inversions per a l'any 1990.

I és molt greu que, dels 8.043 milions d'inversions en assistència especialitzada, 2.798 siguin revisions de preu; per tant, de cada 100 pessetes d'inversió, 34 van a tancar els dèficits produïts per càlculs erronis. No els sembla que el percentatge és excessiu per parlar d'una bona gestió?

A l'assistència especialitzada aquest any es destinen 8.043 milions, com ja hem dit: si ho comparem amb l'any 89, amb 6.166, sembla que hi ha un augment d'un 30%; ara bé, si deduíem les revisions dels preus i la devaluació de la moneda, resulta que la inversió real disminueix d'un 11%. La conclusió és que a inversió es destinen pocs diners i, a més a més, menys que el darrer any, si examinem les dades objectivament i de forma minuciosa.

Val també la pena destacar la «cronificació» d'una sèrie de projectes i obres necessàries. Els hospitals de Tremp, Blanes i Vilafranca en són l'exemple més clar: igual com nombrosos CAP, segons l'anterior Conseller, s'havien de fer amb els pressupostos de l'any 1988; potser per això el darrer any només calia destinar-hi 200 milions als tres, però quelcom deu fallar, perquè aquest any 90 continuen apareixent, i aquest cop amb 870 milions per als tres —ja comencem a recordar que aquestes obres semblen les obres de la Sagrada Família.

Vegem ara les despeses destinades a la formació i les subvencions. L'atenció que dedica la Conselleria a programes de formació del personal sanitari és mínima —la DGOPS hi destina 500.000 pessetes i l'Institut d'Estudis de la Salut, 30 milions—; els programes sectorials tenen en general una despesa prevista petita, llevat de la SIDA i les drogodependències; a l'alta tecnologia, s'hi dediquen 5.350.000 pessetes; a la salut mental, un milió i mig, i al Programa d'Atenció Oncològica —i no oblidem la gran prevalença del càncer, que és la segona causa de mort de la població, després de les malalties cardíaco-vascu-

lars—, set milions —que representa un increment important respecte al 1989, i, això, ho reconeixem, però creiem que no afronta encara la macrodimensió del problema. Per tant, hem de continuar dient que estem d'acord que es destinin 154 milions al programa sobre drogodependències, malgrat els tristos resultats reals obtinguts fins ara, però no hi podem estar amb la marcada desproporció entre programes. Això ens porta a pensar, un cop més, en la interferència de criteris no estrictament sanitaris en la distribució de la despesa: hem de continuar denunciant l'oblit total d'alguns programes fonamentals, al nostre entendre, com pot ser la salut bucodental infantil.

Les quanties destinades a subvencionar hospitals de corporacions locals i entitats benèfico-privades sense ànim de lucre continuen essent greus, i cada any generen dèficits que van engruixint una progressiva descapitalització. Tornem aquest any a recordar el cas de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau: és el que rep un ajut més fort, 400 milions, igual que el 1989, però pensem que el dèficit acumulat ultrapassa els 10.000 milions.

Però la qüestió de base pensem que no és tan sols el repartiment dels pressupostos en diferents partides —ja hem dit que no subscriu punts com la minvada xifra a inversions o formació, o per exemple la distribució de diners en els programes sectorials—; la problemàtica que persisteix sempre en aquest pressupost, i que s'agreuja cada any que passa, és la infravaloració dels traspassos sanitaris i els retards habituals en els pagaments de l'INSALUD a la Generalitat. Per tant, la nostra censura ha de ser doble, i la fem perquè en el Parlament creiem que hem d'insistir en les línies mestres de l'actuació político-sanitària, més que en la discussió de la distribució exhaustiva de les partides pressupostàries.

El partit amb responsabilitat de govern a la Generalitat va acceptar, oportunament, unes transferències sanitàries que eren un regal enverinat —i espero que no se'm contesti el mateix que l'any passat, en aquest punt—, perquè no anaven acompanyades d'un finançament just: aquesta situació continua essent present en l'agreujament d'una sèrie d'especialitats mèdiques en què fa uns anys érem capdavaners en equipaments i ara ja no ho som.

Per tant, hem de denunciar aquesta greu irresponsabilitat política de precipitació, cosa que..., per exemple, a Euskadi van saber esperar i tenen avui una valoració econòmica correcta. I, per part de l'equip actual de la Conselleria, la ineficàcia de la negociació política per aconseguir la revisió dels acords amb Madrid, començant pel percentatge d'assegurats... Tot això, reconeixent que renunciem ja al que seria just, que es gaudís d'autonomia sanitària i financera —no solament la primera—, i tots sabem la dita popular que «qui paga, mana».

Però aquesta responsabilitat també s'ha de fer extensiva al Grup Socilista, que insisteix com si el problema només fos de gestió del pressupost, quan això és una part del tot. I el tot —ho hem dit— és una valoració insuficient dels traspassos de sanitat a Catalunya per part del Govern socialista de Madrid.

Llavors, pretendre aquest any portar a terme —com s'ha dit en els mitjans de comunicació— la universalització de l'assistència sanitària a Catalunya, seguint els mandats de la Llei General de Sanitat, ens sembla una tasca molt difícil d'assumir sense un greu deteriorament de la qualitat de les prestacions. Ja ens agradaria saber de quants assegurats s'ha incrementat la cobertura l'any 1989, sense augmentar adequadament les disponi-

bilitats assistencials.

Finalment, hem de dir que continuem sense veure clar que els pressupostos reflecteixin una línia política i de planificació sanitària clara. Continuem amb un esforç moderat de la promoció de la salut i la prevenció de la malaltia —si ho volen comprovar, intentin vostès fer una..., o encarregar fer una mamografia, per al càncer de mama, a qualsevol dona, a càrrec de la Seguretat Social. Però el que és greu és el quasi nul esforç en la rehabilitació i en l'assistència a crònics, problemes cada vegada més greus atès l'envelliment de la població: malgrat el programa Vida als Anys, continuem veient amb tristesa com la gran majoria de les residències assistides per a la tercera edat no són públiques, sinó privades, sovint amb tarifes elevades i amb un control sanitari insuficient, que ha donat lloc a problemes.

Per tant, creiem que aquest pressupost no ajuda a solucionar els problemes de la sanitat a Catalunya i que tan sols és una mesura de contenció en una situació que tendeix a un agreujament progressiu: és per això que mantenim l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies, senyor President, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Martín. El Grup Mixt té les esmenes 345 i 352: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Celestino Sánchez.

El Sr. SÁNCHEZ RAMOS: Senyor President, senyores i senyors diputats, amb molt poc personal dintre del Parlament, hem de parlar d'aquestes dues esmenes, de l'esmena 345 i de la 352, encara que estic segur que en el moment de la votació això s'omplirà una mica més.

Parlar de la Conselleria de Sanitat, en bona mesura, és parlar de l'Institut Català de la Salut. I, això, no per casualitat, sinó perquè, del total del pressupost de la Conselleria —332.000 milions—, 307 corresponen a transferències al mateix Institut. I, per tant, necessàriament s'ha de parlar molt d'una cosa i poc d'una altra, encara que tot estigui relacionat.

De totes maneres, un element previ, abans de parlar de l'Institut Català de la Salut, perquè de la resta de serveis de la Conselleria queden 10.000 milions, dels quals 1.267 van a les corporacions locals —poc més del 12%—, però que van directament en la seva immensa part a hospitals dependents dels municipis. I nosaltres pensem que això no és dolent, això té un element positiu. Però, si es comparen hospitals inclosos en la partida «Famílies sense finalitat de lucre», que són 1.700 milions, i comparem aquest percentatge, arribem a la conclusió que és el 17% del pressupost, la qual cosa pensem que no és tant positiva: nosaltres estaríem més per una distribució d'aquestes partides amb preponderància dels hospitals que són dependents municipals. I el Partit dels Comunistes de Catalunya, però també els companys del Grup Mixt, de l'Esquerra Catalana, han defensat i pensem que, en la situació actual, els hospitals de la xarxa d'utilitat pública, ho hem d'entendre des d'un punt de vista d'un procés transitori, perquè passin amb un procés determinat a titularitat pública. I nosaltres som conscients que això té dificultats de caràcter pràctic, institucional, però fonamentalment tenen un problema de caràcter econòmic —i ja en parlarem una mica més endavant.

Un dels criteris fonamentals, reconegut per la legislació vigent com a dret, és la participació de les parts interessades, i, més en concret, el mateix Parlament de Catalunya regula que la

funció d'elaborar el pressupost de l'Institut Català de la Salut recau en el Consell General de l'Institut, funció que li atorga l'article 7.2.b de la Llei 12/83. Doncs, bé, les organitzacions que conformen aquest Consell General, i en particular els sindicats, han denunciat i han plantejat amb molta força que no han pogut exercir aquest dret, reconegut per la Llei del Parlament, i que no han tingut la capacitat ni la possibilitat d'intervenir en l'elaboració d'aquest pressupost. I nosaltres pensem que això, per si mateix, ja seria un element d'esmena a la totalitat, i no simplement perquè sigui un element reconegut per les lleis del Parlament, sinó perquè el sentit comú ho diu d'aquesta manera.

I tal com reconeix la mateixa memòria del Projecte de Llei de Pressupostos, els recursos de la Seguretat Social nodreixen el 89,5% del total de l'Institut Català de la Salut. I aquesta regressió del dret democràtic a la participació lesiona els drets dels treballadors, i més tenint en compte que, en definitiva, som nosaltres els que paguem, fonamentalment, la Seguretat Social, a partir del nostre esforç.

Una altra condició, per a nosaltres, perquè aquests pressupostos no siguin acceptables ha estat la manca de negociació amb els treballadors de la sanitat i la nul·la voluntat política, des del nostre punt de vista, del Consell Executiu, de donar cap estímul per a la prestació d'un servei de qualitat a la sanitat pública —em referiré una mica més tard a aquest tema—, però nosaltres hem constatat això i cap opinió ens ha demostrat el contrari.

En tots els departaments i els serveis es consolida una estructura de personal funcionari; per una part, personal laboral fix i, per una altra, personal laboral temporal, i és precisament en aquest darrer col·lectiu l'únic on s'ha «primat» fer ampliació de personal pel Govern de la Generalitat, i és en aquest departament, però també en tots i cadascun dels departaments de la Generalitat, i això prefigura una concessió, en general... —d'honroses excepcions, segurament n'hi ha, senyor Conseller, però...—, en general aquesta és la posició del Govern de la Generalitat. Nosaltres pensem que aquesta és una posició incorrecta —ja m'hi referiré una mica més tard, també, a aquesta idea, lligada amb les altres.

Una altra idea és que les partides de productivitat i gratificació per treballs extraordinaris ens semblen abusives, des del nostre punt de vista, i que s'han orientat les retribucions dels treballadors públics. Els comunistes no estem d'acord amb aquest sistema, no estem d'acord que una part molt important del sou no sigui en funció del salari base, i per una cosa molt concreta —com interpretem, nosaltres, això?—: i és que la mateixa Administració es fa trampa a ella mateixa i treu diners que necessàriament haurien de pagar com a cotització a la Seguretat Social. I si nosaltres féssim comptes d'una forma acurada, ens adonaríem que una part important de les dificultats econòmiques que té la salut pública està lligada amb el fet que moltes empreses fan trampa, però també la mateixa Administració. I creiem que aquest és un tema a resoldre, a plantejar-se, a resoldre des d'un punt de vista concret, i la discussió dels pressupostos és, precisament, una forma d'avançar en aquesta direcció.

Totes aquestes idees que es plantegen fan aparèixer una idea molt important, i és que, per part del Govern, de la Conselleria, se'ns diu moltes vegades que hi ha una estructura funcional i de gestió de l'Administració molt rígida, i que, en funció d'això, és necessari recollir altres formes d'organització i gestió

avançades. Però la veritat és que no es fa això, no s'utilitzen formes de gestió ni d'organització avançades; el que es fa és una altra cosa, és donar a l'empresa privada la gestió. Això és el que es fa. I a nosaltres, de veritat, amb el pressupost i amb altres lleis, ens agradaria fer una discussió: què vol dir una administració pública, una administració pública del segle XXI? I si l'Administració pública del segle XXI significa la privatització dels serveis, nosaltres hi estarem frontalment en contra. Pensem que no és aquesta la via. Hi ha altres vies i hem de fer una discussió acurada d'aquest tema, perquè, en definitiva, és el que es fa; és agafar i dir: «Tenim dificultats des d'un punt de vista del funcionariat, tenim problemes des d'un punt de vista de la gestió dels diners públics, i, llavors, què fotem? Ens muntem un *tinglado*, des d'un punt de vista privat, i, des d'un punt de vista privat, que es faci funcionar.» I a partir d'aquí s'aconsegueixen altres temes, i és que victòries molt importants dels treballadors desapareixen —acomiadament lliure i tota una sèrie de temes—, i l'acomiadament lliure no resol els problemes i les dificultats que l'Administració pública té —i que podem reconèixer nosaltres també—, no es resolen a partir d'aquest tema, sinó precisament a partir d'una discussió acurada del que significaria, del que significaria i del que ha de significar una administració pública eficaç i rendible, perquè l'Administració pública ha de ser eficaç i rendible. Però això no es fa, des del nostre punt de vista, per la via que s'està fent, sinó que, necessàriament, s'ha de fer una discussió pendent, que no es fa perquè moltes vegades és més fàcil fer negoci de l'ensenyament, fer negoci de la sanitat, fer negoci de totes i cada una d'aquestes concessions públiques que ha de tenir l'Estat.

La política de despesa no és ni de bon tros òptima per a la prestació d'un servei de qualitat. Una de les formes de posar fre al consum desmesurat de fàrmacs —que és un altre dels problemes ja debatut en esmenes parcials— és un dels elements fonamentals, i, no obstant això, nosaltres creiem que, en lloc de donar aquesta prioritat, s'hauria de fer costat a la salut del ciutadà a partir d'equips d'atenció primària i de les àrees bàsiques de salut. I aquí hi ha un element de contraposició important —nosaltres ho reconeixem.

I nosaltres pensem que, aquestes partides, el que expressen, en definitiva, és que segurament una part important d'aquest pressupost de la Generalitat està inspirat per la necessitat de beneficis de les grans empreses multinacionals farmacèutiques. I des del nostre punt de vista —segurament no compartit per una part important dels diputats—, aquesta idea, per a nosaltres, fa necessària la potenciació d'una indústria nacional farmacèutica. Aquest és un element necessari que nosaltres pensem que s'ha de discutir, que s'ha de treballar, que segurament tindria moltes dificultats, però seria una via de resolució de problemes greus que en aquests moments tenim.

El Partit dels Comunistes de Catalunya voldríem que es renegotiessin les condicions en què varen ser transferides les competències a l'Institut Català de la Salut. Això, creiem que és important per tal de poder disposar de la part proporcional de l'increment de l'INSALUD en el mateix exercici en què es produeix i no dos anys més tard, com està ara. Però nosaltres volem dir una cosa: això, això no és responsabilitat d'aquest Diputat, ni del Partit dels Comunistes de Catalunya, ni tampoc del Grup Mixt: és responsabilitat també, també, del Govern de la Generalitat que va signar això. I pensem que, quan estem dis-

cutint, quan estem discutint el pressupost, hem de discutir això, perquè el pressupost són calés per fer política: hem de fer-ho, i aquesta ja és una oportunitat de nou perduda, ja no és possible aquest any; esperem que l'any que ve potser sí; esperem-ho, no n'estem massa segurs, perquè, per a això, s'ha de modificar l'actitud política del Govern de Convergència i Unió. Però creiem que aquesta és la via, perquè més recursos econòmics poden significar més capacitat de resoldre problemes concrets.

Hem de recordar —i els comunistes ho tenim molt clar— que la Seguretat Social és una conquesta històrica dels treballadors: el dret a l'assistència sanitària per a tothom ha costat moltes lluites i molt de treball a tothom. I pensem que, quan aquesta realitat arriba a Catalunya i és Catalunya qui pot fer-ho, des d'un punt de vista concret, s'ha d'acreditar la condició de pobre per accedir-hi, i nosaltres sabem que això és un criteri de caràcter polític, no únicament pressupostari, però pensem que això és un element que, necessàriament, s'ha de modificar, s'ha de modificar perquè no té sentit aquesta idea que, per tenir tots un dret de caràcter democràtic, hem d'acreditar ser pobres.

I això és una realitat, i vostès saben que això està passant, s'està fent des d'un punt de vista del Govern. Nosaltres pensem que el Govern, lluny d'exercir les competències plenes que li atorga l'Estatut a l'article 17, des del nostre punt de vista està rebaixant aquestes competències que tenim en sanitat pública. S'ha renunciat a potenciar els centres propis, i Convergència, en aquest moment, està promovent el mercantilisme, des d'un punt de vista de la salut pública, perquè no es pot entendre d'una altra manera, des del nostre punt de vista, aquesta desviació de diner públic cap a empreses de caràcter privat, quan això hauria de ser una activitat del mateix Govern.

Entre l'assistència sanitària amb mitjans aliens i concertats a la Xarxa Hospitalària d'Utilitat Pública i altres subvencions a empreses privades, s'enduen —i ens podem haver equivocat en la utilització de la calculadora, però pensem que no—, s'enduen el 52,2% del pressupost, i això demostra el que nosaltres diem: si el 52,2% del pressupost es desvia en aquesta direcció, expliqueu... —i es pot explicar i donar moltes voltes, però la constatació és aquesta. I pensem que hi ha altres vies de resoldre el problema. La nostra proposta política és que els centres de la XHUP passin a ser de titularitat pública en un període de temps, a partir de nomenar una comissió parlamentària de traspàs. Ja sé que això no es tracta avui únicament, perquè estem discutint de pressupost, però aquest és un criteri polític diferent, que faria necessari un altre pressupost, i que el pressupost que s'ha fet, el que s'ha fet, està basat en la idea que la XHUP és com és i que s'ha de consolidar d'aquesta manera.

I nosaltres pensem que és necessari un sector públic sanitari català al servei dels ciutadans, i això es pot fer a partir d'un procés d'incorporació progressiva i amb terminis de tota la xarxa d'hospitals d'utilitat pública.

El Partit dels Comunistes de Catalunya, en definitiva, defensam una sanitat per a tothom, una seguretat social per a tothom, pagada per l'Estat central —mentre no tinguem capacitat recapitatòria pròpia des de Catalunya— i basada en els impostos directes, que gravin més el capital que les rendes del treball. Una sanitat on la participació dels usuaris, dels seus mateixos treballadors, no sigui un paper mullat, com pensem que hem pogut demostrar a partir de les nostres opinions polítiques.

És per tot això que hem presentat l'esmena de retorn, i és per

això que pensem que hauríem de tornar a discutir aquest pressupost des d'altres punts de vista.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sánchez. El Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya té les esmenes 348 i 350. Per la seva defensa, té la paraula la senyora Fabian.

La Sra. FABIAN: Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, l'Estat espanyol és un dels països de la Comunitat Econòmica Europea i de la OCDE amb una menor despesa pública sanitària, amb l'agreujament que en els darrers anys s'ha produït un estancament d'aquesta despesa: des de l'any 80 fins avui, el pes específic del pressupost de sanitat en el Pressupost de l'Estat espanyol està al voltant d'un quatre per cent i escaig del total del Pressupost. La primera consideració a fer, doncs, és que els pressupostos generals de l'Estat destinats a sanitat han de ser incrementats substancialment per atendre tota la població assistida i per millorar la qualitat de l'assistència sanitària pública.

La política seguida pel Ministeri de Sanitat els darrers anys, en incorporar nous col·lectius com a beneficiaris del sistema sanitari, sense aportar suficient finançament, ha produït un deteriorament de la qualitat assistencial i una important pressió, per la manca de recursos, sobre els professionals del sistema.

No és aquest el moment d'entrar en una anàlisi detallada del model de finançament de les comunitats autònomes. Sí que cal, però, situar alguns elements que el condicionen negativament. A les comunitats autònomes amb un important àmbit de competències de protecció social transferides es produeix una distorsió greu, motivada pel fet que l'Administració que gestiona les prestacions, la comunitat autònoma, no té cap instrument d'intervenció en la recaptació dels fons del seu finançament, ni en l'ordre de prioritats de la despesa, que són marcades pels Pressupostos Generals de l'Estat.

La dependència de les comunitats autònomes dels pressupostos globals elaborats pel Ministeri de Sanitat és total. La tendència a elaborar pressupostos a la baixa, amb desviacions de la seva execució propers als 20%, i la manca d'instruments àgils en l'actualització d'aquests pressupostos són altres dels greus problemes d'aquest model de finançament. En aquests sectors, l'escassa despesa sanitària i un deficient sistema de finançament autonòmic ocasionen greus problemes de gestió. Malgrat això, no es pot parlar de discriminació de Catalunya, atès que aquests factors són generalitzables a totes les comunitats autònomes, amb l'excepció d'Euskadi i de Navarra, amb un altre sistema de finançament.

A més a més, cal assenyalar que el Govern de la Generalitat és corresponsable d'aquest model, especialment després de l'acord signat el 28 de febrer del 86 amb el Govern i el Consell Executiu, que va significar la liquidació dels pressupostos endarrerits, el pagament d'importants quantitats i l'establiment d'un percentatge de participació vàlid, fins al 1994, a partir d'un estudi tècnic prèviament consensuat. Aquest preàmbul significa que la nostra primera crítica a aquest pressupost és que es dedica poc diner a la sanitat: 332.000 milions de pessetes és el global del pressupost d'aquesta Conselleria, i 10.249 milions de pessetes l'aportació de la Generalitat, és a dir, excloent les despeses dels serveis traspasats de la Seguretat Social. Això significa un increment respecte al pressupost de l'any passat d'un 12,62%, i un pes de la sanitat, en el pressupost global de la Ge-

neralitat, d'1,56%, un pes global de la sanitat en tot el pressupost de la Generalitat d'1,56%.

Vull dir, a més, aquí, que el pressupost que aprova el Parlament no té res a veure amb el pressupost que després s'executa: any rere any hi ha un enorme descontrol que impedeix al Parlament de saber exactament què aprova quan aprova el pressupost. Per tant, és important demanar un major control del Parlament sobre la seva execució: el balanç d'execució es presenta tard i es presenta sobre el pressupost comptable i no sobre l'inicial. *(Pausa.)*

Voldria dir ara per què presentem aquesta esmena de retorn. Primera raó: endarreriment de la reforma de l'assistència primària. A cinc anys de la seva aprovació, la reforma de l'assistència primària tal com va ser definida al Decret de 21 de març del 85, es troba força endarrerida respecte als compromisos assumits. Si s'hagués complert aquest objectiu el 31 de desembre, Catalunya hauria de tenir implantada la reforma en un 40%: uns 130 equips d'atenció primària. La realitat és ben diferent: a hores d'ara, els equips d'atenció primària en funcionament no arriben a 60, amb una distribució territorial gens equilibrada, que permet parlar que algunes àrees de gestió són verges en el camp de la reforma. La implantació real de la reforma de l'assistència primària significaria, des del nostre punt de vista, una millora important de la qualitat assistencial, i això significaria deixar sense mercat una bona part dels sistemes privats i acabar amb els privilegis de la pluriocupació del sector.

Segona raó: les limitacions pressupostàries haurien d'haver motivat una política pressupostària que fos molt acurada en la despesa i que tendís a «prioritzar» la utilització dels recursos disponibles. La valoració d'aquests deu anys de competències de la Generalitat en matèria sanitària permeten afirmar que, al contrari del que seria desitjable, s'ha produït una gestió econòmica gens seriosa, amb descontrols importants. Paral·lelament, s'ha anat consolidant, a partir de les prioritats pressupostàries, un model sanitari a Catalunya en el qual una part important dels recursos van a parar al sector privat: farmàcia, concerts, transports, etcètera, i continua la insuficiència econòmica per potenciar una xarxa sanitària pública a partir d'una política d'inversions que doni un tomb a la descapitalització creixent en el sector sanitari públic. Aquesta situació comporta, objectivament, la necessitat d'encetar una política pressupostària que incentivés les inversions, únic camí per afrontar els reptes de la reforma primària i la dignificació dels centres i els hospitals públics.

Sorprenentment, la política pressupostària del Departament de Sanitat ha seguit el procés de descapitalització del sistema públic. Durant aquests darrers anys, la despesa d'inversió de l'Institut Català de la Salut ha oscil·lat entre un 1 i un 2% del pressupost global, quantitat evidentment insuficient. Alhora, altres partides de Sanitat es disparaven en la despesa, especialment farmàcia i concerts, principals instruments de participació de la iniciativa privada en el repartiment de la despesa sanitària. Les partides destinades a inversió eren insuficients i, fins i tot, no s'exhaurien per la incapacitat de l'Institut Català de la Salut de fer una política d'inversions.

Vull recordar aquí que el nostre Grup va fer una esmena d'increment d'inversions en l'ICS; només que la quantitat de què nosaltres disposàvem per incrementar aquestes inversions era exactament la mateixa que en els últims tres anys havia es-

tat pressupostada i no executada.

La tercera raó d'aquesta esmena a la totalitat serien els concerts. La xarxa pública, al nostre parer, és complement de la privada i no a la inversa. La despesa dels concerts significa el 35% dels pressupostos de l'Institut Català de la Salut, i l'experiència dels anys anteriors és que el nivell d'execució sempre és molt superior: entre un 10 i un 15% del que es pressuposta quan es presenten aquests pressupostos. Un element que té un pes quantitatiu de segon ordre, però que és força representatiu de la política sanitària de la Conselleria, és el de la concertació extrahospitalària, els anomenats «xiringuitos». Una vegada més, no s'ha procedit a rebaixar els concerts extrahospitalaris, i continua una política de potenciació dels recursos aliens, en aquest cas majoritàriament privats. L'exponent més destacat d'aquesta política és la situació dels laboratoris, on s'ha renunciat a la jerarquització dels professionals i a la racionalització territorial dels laboratoris: es propicia la desviació d'una bona part de les anàlisis clíniques i no s'apliquen les incompatibilitats.

Per acabar, assenyalaria que amb la despesa de farmàcia que s'ha pressupostat aquest any, nosaltres hi estaríem d'acord si estiguéssim segurs que aquesta quantitat seria la que realment després seria la realment executada. El problema és que aquesta partida sempre sofreix una enorme desviació: l'any 89 es van pressupostat 48.815 milions i sembla —perquè ho hem estimat— que realment s'han gastat 60.147 milions de pessetes aquest any. Aquesta despesa hauria significat sis vegades més que les inversions, un 70% de la despesa en assistència primària i aproximadament una quarta part del pressupost global.

Per totes aquestes raons, nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat, de la qual demanaríem el vot favorable.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Fabian. El Grup Socialista té les esmenes 344 i 351. Per a la seva defensa, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Font.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor President, atesa l'hora que és, i suposo que pel cansament dels diputats, jo intentaré ser breu o fer una mica de via. *(Remor de veus.)* En tot cas, els explicaré mínimament quins són els criteris per haver presentat aquestes esmenes a la totalitat. *(Rialles.)*

Bé, una mica el compromís era aquest, de fer una intervenció més aviat succinta. Les esmenes de retorn són dues, les del Departament de Sanitat i Seguretat Social i les de l'Institut Català de la Salut. Els motius de les esmenes..., per què hem presentat aquestes esmenes? Jo diria, primer, un problema de dades, és a dir, d'inexistència de dades que correlacionin el pressupost amb l'activitat assistencial; és a dir, dades que ens permetin correlacionar allò que es gasta amb allò que es fa i que, d'alguna manera, ens permetin avaluar l'evolució del pressupost en termes d'eficiència, és a dir, en termes de veure si a un mateix nivell de despesa o a un major nivell de despesa fem el mateix, fem menys o fem més, perquè les xifres per si soles, és a dir, les xifres soles, són fredes, en el sentit que pot ser que estiguem gastant més —i és una bona notícia, dir que el pressupost sanitari creix—, però podria ser, per exemple, que estiguéssim fent menys. Per tant, una exigència del pressupost per programes és justament aquesta: correlacionar la despesa amb allò que es fa.

Diem que, aquesta correlació, no la veiem: tornem a tenir un pressupost fred, en aquest sentit, i, per tant, ens sembla, a nosal-

tres, que és necessari analitzar el pressupost des d'aquest punt de vista de l'eficiència, incorporar-lo al pressupost i entendre que la metodologia del pressupost per programes exigeix això: l'establiment d'uns objectius, l'establiment d'unes anualitats en funció d'aquests objectius i uns objectius quantificats en funció, també, d'aquesta relació, allò que es gasta amb allò que es fa.

He de dir que aquesta situació ha estat denunciada alguna vegada per algun organisme, com, per exemple, la Sindicatura de Comptes, que ha dit, en les seves memòries de les liquidacions anuals del pressupost sanitari, que no té elements suficients per valorar el pressupost, i que, d'alguna manera, no està facultada o no té condicions per aplicar les condicions que s'estableixen en la Llei de la Sindicatura de Comptes, que és que es faran les anàlisis de les liquidacions tenint en compte aquests dos conceptes de racionalitat i d'eficiència.

Aquesta seria una primera raó. Anem a la segona raó: la segona raó seria que el pressupost expressa una política expansiva —igualment com el pressupost de la Generalitat d'enguany, que és un pressupost extremament..., de gran expansió, de gran creixement, concretament el pressupost sanitari creix un 20%, un 20%—..., ja sé que el creixement d'un 20% en principi podria ser una cosa a considerar com a positiva, però, necessàriament, si aquest increment anés destinat, bàsicament, a despesa corrent productiva o inversió, cosa que es produeix però potser en una proporció insuficient, i de l'anàlisi que en fem, perquè ens hem vist obligats a fer sumes i restes, d'aquella anàlisi podem concloure, nosaltres, que, en línies generals, el pressupost del 1990 reproduceix, podem dir que reproduceix les tendències de despesa dels darrers anys, almenys això sembla abonar l'anàlisi de les sèries temporals des del 1982, i que, per tant, estem davant d'un pressupost, com els darrers anys, que evidencia les tendències, podem dir-ne, típiques dels sistemes sanitaris, encara no del tot controlats, i que és que, a més despesa no necessàriament més assistència o més qualitat, sinó que, més despesa, de vegades, vol dir fer el mateix o, fins i tot, fer el mateix una mica pitjor.

Aquesta ens sembla que és la situació d'aquest pressupost. També es podria dir que creix pel decret d'universalització, però ja vam dir ahir o abans-d'ahir que el decret d'universalització s'aplica, si és que s'hagués aplicat en la seva intencionalitat, a un 1,5% de la població, i que, per tant, la relació entre 1,5 i 20, encara que aquí poguéssim comptar els índexs de preus al consum, d'alguna manera ens ha d'obligar o ens ha d'esperonar a esbrinar en quina línia o cap on s'orienta aquest creixement, i si aquest creixement s'orienta justament cap a una despesa productiva o cap a una despesa tendencial, inercial, que és el que ens semblava a nosaltres. Concretament, el creixement és del 19,3 al Departament; 20,4 a l'ICS.

A què respon, doncs, aquest creixement? Tercer punt. Vaig avançant: s'aplica, en primer lloc, a despeses de personal. Jo he de dir, respecte a despeses de personal en conjunt, que l'increment de 1990 en personal és d'un 17,4, i també he de dir que aquest increment, el 17,4, és el més alt produït des del 1983 en la progressió interanual: el 84 era 12,7; el 85, un 7; el 86, un 17; el 87, un 5,3; el 88, un 14,8; el 89, un 14,7; el 90, un 17,4. És l'increment més alt des de l'any 84, i nosaltres hem de dir, en principi, que l'apreciació que fem és que en el sistema hospitalari, per exemple, hi ha excés de personal i de recursos de personal, que potser el que tocava, més que una política expansiva en personal,

és una política de contenció, de congelació de plantilles potser no salarial —perquè la massa salarial depèn dels pactes amb els sindicats, per exemple—, però sí d'expansió de plantilles i d'una certa política de contenció. Hem de dir, per exemple, que en un hospital les despeses de personal impliquen una xifra important —per exemple, el 70% de les despeses d'un hospital són personal, és nòmina—, i que, per tant, una lleugera mesura en matèria de personal té un gran efecte en termes pressupostaris, que no hi hauria d'haver una política expansiva sinó, probablement, més de contenció, i això és avalat també per la idea que els índexs de personal/lit que existeixen en aquests moments als hospitals propis de l'Institut Català de la Salut haurien de permetre —aquests índexs personal/lit i la plantilla consegüent— atendre les necessitats pròpies i, probablement també, les de creixement; per exemple, si hi ha un hospital que té tres persones/lit i resulta que l'índex homologat és de dues persones/lit i aquest hospital té mil llits, vol dir que li sobren mil persones. Hi ha algun cas d'aquest estil, i que de vegades són mil persones que, lògicament, no s'han de perjudicar, però que probablement sí que s'han de reorientar a algun altre tipus de treball, en el mateix hospital o en l'àrea de salut d'influència d'aquell hospital.

Hem de dir, doncs, que més enllà dels acords amb els sindicats caldria preguntar-se, davant d'aquest increment del 17,4, què ha passat amb l'aplicació de les incompatibilitats, si s'apliquen o no, què vol dir, en un pressupost de creixement d'aquest estil i en el supòsit d'una política de contenció de personal —que a nosaltres ens sembla que seria desitjable—, unes gratificacions extraordinàries, és a dir, hores extres, per valor de 3.400 milions en aquest pressupost. És a dir, tenim un personal, tenim un excés de personal i paguem encara 3.400 milions d'hores extraordinàries. I també caldria pensar si el treball efectiu d'aquest personal es fa: control horari, sobre la mobilitat, etcètera.

Hi ha uns interrogants en matèria de personal. No ens sembla que sigui, precisament, en personal on s'hagi de produir l'increment del pressupost sanitari, que si entenem que la proporció de despesa de nòmina és realment important, en termes absoluts les xifres són realment monumentals, el que representa aquest increment del 17,4.

S'aplica també a subministraments. Es produeix un increment del 28,6, i aquí també hi ha un creixement en espiral, i vol dir, aquest 28,6, que hi haurà millors xeringues o que el pollastre als hospitals serà més digestible o serà més bo...? A nosaltres, ens sembla que també aquí hi ha una punta de creixement relativament descontrolada i que pot fer relació a la gestió de compra: per exemple, la contractació puntual i no anual, el control del que es compra, quin tipus d'utilatge, la despesa farmacèutica —que en vam parlar a bastament l'altre dia—, els preus exorbitants que de vegades es paguen des de l'Administració de la Generalitat... Es dirà: «És que és un problema de finançament: com que ens paguen tard, també paguem tard i, consegüentment, ens facturen molt...» Però jo els diré: «Mirin, és que el sistema de finançament, quin retard els pot representar respecte a la parcel·la que arriba tard o que pot arribar tard, que són les liquidacions aquestes anuals de l'any anterior? Pot arribar tard dos mesos en relació amb l'any anterior, quatre, sis, li'n accepto vuit, potser deu...» Però, escoltin, és que estem pagant fins a vint mesos vista, fins a vint mesos vista. I jo diria que,

probablement, hi deu haver un efecte de la relació financera i de la tresoreria de la Generalitat, però segurament hi ha aquí també un factor, que és el de l'administració de la despesa, que està poc controlat.

Respecte a inversions. Diem nosaltres: no existeixen unes anualitats, ens sembla, ben definides que permetin pensar que hi ha un pla o que s'està realitzant una inversió productiva planificada, amb uns objectius, i, això, ho mostra la sèrie temporal també, que és una sèrie erràtica, positiva i negativa segons els anys. Hem de dir que la inversió està a cinc punts de la relació 1-10, que es considera idònia en el que ha de ser la inversió dels sistemes sanitaris, que de cada deu pessetes una sigui inversió; la despesa corrent representa un 95,3; la despesa de capital, un 4,67. És a dir, és cinc punts de l'òptim, la inversió; per tant, una inversió relativament baixa. I, en definitiva, ens sembla a nosaltres que també la selecció d'inversions s'agreuja, o el volum dels diners que es dediquen a inversió, si bé aquest any ha representat un increment; s'agreuja l'anàlisi si considerem la forta tradició existent a la sanitat catalana, d'invertir poc en allò que es pressuposta; és a dir, el baix nivell de realització d'inversions pressupostades. I també la sospita —que no és nostra, sinó que també és en un Informe de la Sindicatura de Comptes— que els fons destinats a inversió, sovint, sovint es dediquen al finançament de la despesa corrent i no a les inversions pròpiament, tant com que el pressupost que avui aprovem aquí, probablement, el pressupost sanitari, en relació amb la liquidació del 1990 que es veurà l'any que toqui —o quan estigui disponible—, probablement representarà, si ens guiem pel que ha passat els anys anteriors, un 30% de distorsió —és a dir, una tercera part—, que probablement tindrà ben poc a veure amb el que es digui avui aquí.

Per tant, increment de la despesa sí, però no del tot productiva, i una certa preocupació per l'abonament de les tendències tradicionals.

Hem de dir que ens sembla que es destinen pocs fons als temes prioritaris de la sanitat. Ho hem dit i hi insistim ara: l'atenció primària i l'atenció socio-sanitària. Recordar la Moció aprovada pel Parlament i el compromís en ferm, repeteixo, de construir 4.000 llits en dos anys per a residències assistides de persones grans abans d'acabar la legislatura, compromís en ferm fet pel Conseller de Sanitat, el de Seguretat Social i una moció aprovada per unanimitat del Parlament.

Podríem parlar de l'estructura o de la situació dels hospitals de l'ICS, però passo de llarg per no cansar-los més. Ens sembla, a nosaltres, que falten mecanismes de control de la despesa sanitària, i compartim, després de l'anàlisi detallada de les xifres, de sumar, de restar i de fer alguns càlculs, que el problema de la gestió de la sanitat catalana obeeix fonamentalment a un problema d'administració de la despesa. Fixin-se vostès en el problema del finançament, que fa poc va sortir, amb publicitat pagada, als diaris, per part del Departament de Sanitat: es reivindicaven 46.000 milions; es deia: «Escolti, és que ens hauria de pagar 46.000 milions...» Hem de dir que aquest problema està resolt a hores d'ara, està resolt probablement amb escreix, però els problemes subsisteixen, i subsistiran els pròxims mesos, i subsistiran també amb algun element que potser valdria la pena comentar, que és que quan un representant català se'n va allà, a l'interlocutor del Govern central, a l'Administració central, i diu: «Escolti, ens hauria de pagar 46.000 milions més de

pessetes», allà li diuen: «Sí, vostè deu tenir raó en això, en això i en això altre, però pensi que vostè també me'n deu 46.000 més», perquè resulta que el compte de les quotes impagades de la Seguretat Social dels hospitals catalans, si sumen vostès Sant Pau i el Clínic, arriba a 20.000 milions, i si sumen vostès tots els hospitals catalans —encara que això ha fet una corba, i veig que el Conseller protesta: són les xifres que tenim—, tornem a estar, hores d'ara, en aquests moments, segons ens informen de la Secretaria General de la Seguretat Social, de nou igual que l'any passat: a la xifra de 40.000 milions.

Jo sé que una cosa no té a veure amb l'altra, però sí que té a veure amb la credibilitat i amb el fet que, quan es planteja una política de greuge o de lament respecte a un tema, d'alguna manera s'ha d'estar prou sòlid com per entendre que l'exigència és una tal exigència i que, d'alguna manera, de l'actitud de pressió o de l'actitud del lament, realment n'ha de sortir quelcom positiu i creïble. No és aquesta la situació, i, per tant, diríem, ens sembla que si bé el finançament ha actuat puntualment, plantejant algun tipus de problema, a l'hora de la gestió de la tresoreria, posem per cas, també hi ha hagut una part, imputable a l'Administració, de la despesa, i és aquesta la que ens interessa analitzar a l'hora de fer l'anàlisi de les xifres pressupostàries.

És un pressupost gran i flexible; és un pressupost que té un gran marge de maniobra, que, segurament, ben gestionat o amb una gestió valenta, vol dir reordenant les tendències de despesa que deia, segurament hauria permès considerables millores..., sé que això té uns costos polítics; també he de dir —sento algunes protestes—, també he de dir que hi ha una actitud endèmica, d'assumir responsabilitats pròpies; jo diria, de vegades —permetin-me, ho digui amb tot respecte—, de vegades massa constant, aquesta actitud, fins i tot malaltissa, i que, en aquest cas, el pressupost ha estat una oportunitat, ens sembla a nosaltres, al nostre criteri, perduda per reorientar aquelles tendències de despesa que dèiem i que constatem que reproduïen les dels anys anteriors.

Per totes aquestes raons —i perdonin l'extensió—, hem presentat les dues esmenes a la totalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Per fer el torn en contra, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colomines.

El Sr. COLOMINES: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, aquesta és la segona vegada que pujo a la tribuna, i no tan sols haig de recordar l'estructura del Departament sinó que, en aquest cas, l'haig d'explicar. L'haig d'explicar perquè és fonamental si volem entendre la gestió de la política sanitària actual, i no vull dir la filosofia ni la política sanitària, sinó la gestió de la política sanitària. Haig d'explicar l'entorn econòmic que motiva aquests pressupostos; he de deixar clar l'increment dels pressupostos del 1990 en relació amb el 1989 i, finalment, què representen aquests pressupostos del 1990.

Procuraré donar —m'he anotat aquí totes les preguntes que han fet la senyora Fabian i el senyor Font— resposta a tot allò que el temps em permeti.

Actualment, s'està forjant un dels canvis més importants que s'han fet i que s'estan produint a Catalunya, i això serà conseqüència del que aquí tots plegats aprovarem —perquè suposo que l'aprovaré—: la llei d'ordenació sanitària, que ha de crear

el Servei Català de la Salut. Ja sé que és un imperatiu de la Llei General de Sanitat espanyola, però és evident que els marges que ens dóna la legislació ens permeten —i aquesta és una de les primeres coses a què vostès, alguns de vostès, objectaran—, ens permet configurar-lo segons la mateixa filosofia del Departament, que és la base de la política sanitària que Convergència i Unió ha ofert a Catalunya i que, majoritàriament, ha estat acceptada. Això és veritat, i ja ho poden dir tantes vegades com vulguin, perquè això és així.

És natural que tant la futura llei catalana, ara al Parlament, com aquests pressupostos, doncs, vagin orientats a aquesta nova estructuració territorial, i que siguin contestats per vostès. Jo els explicaré d'una manera política, més aviat que no pas tècnica, el nostre punt de vista sobre tot això. Primer: cal explicar, doncs, que la reestructuració duta a terme pel Departament, amb la creació de la Direcció General de Recursos Econòmics del Sistema Sanitari, allò que en diuen la DGRESS —un títol que Déu n'hi do, per recordar-se'n, però jo el tinc apuntat i per això me n'he recordat: la DGRESS—, la creació de la subdirecció jurídica, el temps que es mantenia la Direcció General d'Ordenació i Planificació Sanitària —que també Déu n'hi do, aquest altre títol—... Cap on va tot això? Tot això va cap a una definició més clara de l'ordenació sanitària, moltes de les coses que el senyor Font ara, en aquest moment, estava dient que calia que féssim. El camí és aquest, el camí és aquest. Hi ha canvis, a més a més, en la classificació funcional de la despesa, per la creació d'una nova Direcció General de la Salut Pública, i encara hi ha dos factors més que han de tenir en compte si volen entendre aquests pressupostos: la supeditació que hem de tenir a la normativa estatal, obligada per llei, però, és clar, la gent s'oblida que nosaltres també tenim una normativa catalana i que també això ens obliga, i el que s'oblida d'aquesta segona part pensa per què nosaltres hem fet això diferentment del que obliga la llei estatal: fem el que obliga la llei estatal i fem el que obliga la llei catalana. Tinguin-ho en compte, perquè això és important.

Sobre l'entorn econòmic, és evident que hi ha un increment en la demanda de sanitat. D'això no hi ha dubte. Hi ha noves ofertes, hi ha un envelliment de la població, hi ha una extensió de les prestacions... Tot això ha creat una despesa disparada: avui hi ha, a *La Vanguardia*, un article del diputat i senador Joan Reventós: jo el signo tot, el signo tot, el que passa és que ell el refereix a la Seguretat Social de l'Estat, i s'oblida de dir que l'increment del 7,9%, doncs, que és un increment molt ajustat i molt baix, doncs miri, el fa sobre unes xifres que no són reals: les ampliacions de crèdit vindran immediatament i, aleshores, això, en el resultat final, veurem com és. Però el que parla d'aquest increment de la demanda en sanitat..., vaja, és que això, això, ho sap absolutament tothom. A tots els països, a tots els països s'està intentant fer una política de contenció de costos. Nosaltres hem de dir que aquest increment del 7,9% dels pressupostos de l'INSALUD, per exemple, a nosaltres ens van molt malament, ens van molt malament perquè ens repercuteixen molt malament, perquè depenem de l'INSALUD; el percentatge que ens correspon de sortida, doncs, és un percentatge més baix, i bé, sí, efectivament, participem de les ampliacions de crèdit, però no de la manera com vostè diu; diu: «Escolti, són dos mesos...» No, dotze més dos: en total, catorze. Però és que resulta que, d'aquests 46.000 milions de què vostè

ha parlat, i els ha donat —i li ho dic perquè ho sàpiga, perquè així tindrà més credibilitat i no torni a dir el que ha dit—, que ja estava arreglat, doncs no està arreglat, no s'ha pagat ni un duro, ni un duro dels 46.000 milions, que, a més a més, segons diu el Departament, no són 46.000 milions, sinó que són prop de 70.000 milions..., però és igual, no vé de trenta o quaranta mil milions, no? (*Rialles.*) No, no, és clar, és que posats en aquest pla... Però vaja, jo ho dic així, no?, quan arribo a casa tinc uns altres problemes, no? (*rialles*), però aquí..., però aquí va així, això.

Bé, doncs 46.000 milions. Però aquests 46.000 milions són d'ampliacions de crèdit que no han pagat del 89, però també del 88, eh?. Vull dir que llavors són aquests dos mesos més dotze, més dotze, i vostè vagi allargant. I això sap què són? Són deutes que tenim, són deutes que tenim. No és per dir: «Bé, mira, arriba això i ja veuràs ara què farem: un jardinet aquí fora...» No, són deutes que tenim i la gent espera cobrar aquests deutes, i el finançament que els representen aquests deutes, i a nosaltres també, doncs és una cosa molt onerosa per a aquesta gent, treballadors de la sanitat.

És evident, tal com ha dit la senyora Fabian, que la despesa més important que té el Departament és la que correspon als serveis sanitaris de la Seguretat Social, que són els que corresponen a l'ICS. Fixin-se que de 332.000 milions, 321 corresponen a l'INSALUD; per tant, quan parlem de sanitat, en realitat hem de parlar del que passa a l'ICS..., perdonin, no és l'INSALUD, és l'ICS. Aquest any, l'increment, la senyora Fabian m'ha parlat del 12,2%; jo no ho veig així, no?, no sé com ho ha fet, però, per mi, l'increment és del 20,42% —l'increment, eh?, en relació amb el 89. L'augment, vostès saben que sempre ha estat constant: sí, això, ho comparéssim en relació amb el 1981, bé, és clar, l'increment ja és del 67..., però aquest any és del 20,42% —si vol, després ens ho mirarem, perquè veurem a veure què... Què representen aquests pressupostos del 1990? Home, en primer lloc, representen un gran esforç, un gran esforç, i no només en els aspectes clàssics de l'assistència primària, que és molt interessant i s'ha de fer; de l'assistència hospitalària, que no cal dir que s'ha de fer i es fa i tot plegat, sinó perquè cada any s'hi van introduint coses noves. Per exemple, el programa de Vida als Anys, el programa de Vida als Anys és un programa que en aquest moment està molt dotat i és molt necessari per a Catalunya; el programa de psiquiatria, el programa de psiquiatria —ja en tornarem a parlar d'això, un moment, després. Hi ha un reforçament d'assistència primària: quinze CAP nous en funcionament, trenta-dues àrees bàsiques de salut, jerarquització dels laboratoris..., senyora Fabian, ja m'ho ha dit dues vegades això i m'ha dit una altra cosa dues vegades, jo ara li contestaré totes dues coses perquè tinc cua de palla. (*Remor de veus.*)

Els laboratoris de Catalunya estan tots jerarquitzats, tots jerarquitzats. La dotació per a la jerarquització, que és el que faltava després de lluitar molts anys perquè això es pogués fer, doncs, aquest 1990 queda coberta; tots jerarquitzats: això és la primera cosa que ha dit i que no és certa, i ho sento, no l'han informada bé. I n'ha dit una altra: la qüestió de les incompatibilitats, i com que m'ho han dit a mi i és la segona vegada que m'ho han dit, i, a més a més, ho han posat per escrit en els diaris, que jo era incompatible, els dic, i el senyor Portabella és allí, els explicarà que jo he renunciat al sou del Parlament i que

no són incompatible perquè era incompatible de sou però no de feina. Jo vaig fer-ho en el moment que ho havia de fer. (*Remor de veus.*)

Aquests pressupostos del 1990, doncs, representen un gran increment de la infraestructura, un gran increment per a l'assistència especialitzada, obres en hospitals, equipaments, Vall d'Hebron, Joan XXIII, Arnau de Vilanova, Verge de la Cinta..., és igual, no puc fer una llista gran i els diré després per què no puc fer una llista gran, bé, ja ho saben per què no la puc fer, però, vull dir com compensaré no fer aquesta llista gran. S'ha parlat molt de l'hospital de Valls, del de Valls, doncs sí, l'ampliació de llits al Maresme... Tot això que molts de vostès ja saben i saben el que els toca a cada comarca, potser no sabran tot el de tots, però cadascú ja es preocupa de la seva comarca, per alguna cosa vostès són diputats territorials. L'assignació de recursos econòmics juga un gran paper, la DGRESS juga un paper molt important en la designació d'aquests recursos i per això ha estat creada. Ara era el moment de fer-ho, en aquest moment de demanda disparada, precisament, establint directrius generals noves i modernes i criteris d'actuació i de gestió econòmico-administrativa. S'han implantat fórmules de control públic d'elecció concertada; això ho saben, els que són tècnics saben que ha passat això; vagin a preguntar en un hospital concertat, veuran què els diran, si s'ha establert o no s'ha establert.

Permetin-me ara fer i donar algunes respostes que havien estat, que han estat exposades aquí, que algun grup les havia exposat, i li agraeixo molt al Grup d'Iniciativa per Catalunya, que les havia exposat ja en Comissió i que m'han permès poder treballar més aquest aspecte. Acceptem —altra vegada ho dic— que els pressupostos d'enguany de Sanitat són uns pressupostos que revelen una política expansiva; el que no acceptem de cap manera és que hi hagi una tendència a la inversió entre les despeses corrents i les de la inversió; precisament, això, no ho acceptem. Això ho hem de veure a l'ICS, per veure-ho bé, no ho anem a mirar a un altre lloc perquè els tants per cent situats en un lloc petit, diguéssim, et donen un percentatge, però situats en 32.392 milions et donen el mateix percentatge però l'envergadura és completament diferent; a l'ICS s'ha de mirar. I si ho mirem a l'ICS, veiem que la despesa corrent està augmentada de 19,87% i la despesa de capital d'un 33,24%; i això és així, no diguem que hi ha una inversió, no hi és, aquesta inversió.

En tot cas, el problema ja ha sortit aquí, el senyor..., el senyor del partit comunista de Catalunya (*remor de veus*), Sánchez, el senyor Sánchez —que m'estava escoltant molt bé, precisament (*rialles*)— ho ha dit això. El problema no és aquest, d'aquesta inversió, sinó que el problema és que l'augment en mitjans propis de l'ICS té un muntant, un 15,24%, i els aliats en tenen un altre, un 28,66%; sí, senyors, és així. (*Remor de veus.*) Hi ha més inversió en la concertació que no pas en els mitjans propis, i això no és per una voluntat només de Convergència i Unió, del Departament de Sanitat, és per una necessitat del país, per una infraestructura que té el país i que s'ha d'aprofitar, i això no significa una devaluació, com ha dit la senyora Fabian, la descapitalització del sector sanitari públic, no, no, no: el sector sanitari públic, no el podem descapitalitzar ni el podem deixar arraconat; ha estat una cosa que ha costat molt de tirar endavant, hi ha molts esforços i moltes il·lusions de molta gent que treballa allí, allí s'ha fet molt de treball. I fixin-se que

les grans innovacions que s'estan fent, tecnològiques, s'estan fent, precisament, en els hospitals públics, i, si no, votès analitzin els trasplantaments, on es fan, on es fa tota la qüestió, no solament d'òrgans, sinó de la medulla òssia o tota la qüestió de la hemodinàmica, que s'està introduint..., tot això es fa en els hospitals públics, si d'això en diuen descapitalització...

El que passa és que nosaltres tenim la necessitat d'una atenció momentània, diària, en cada moment, instantània de prestació sanitària, i no podem dir, com potser diria algú: escolti, falten hospitals; doncs va, vinga, farem un hospital i d'aquí a deu anys i després, mentrestant, ja veurem el que fem. No, mentrestant, hem de resoldre la qüestió. Hi ha una manera de resoldre-la i és aquesta, el que passa és que mirem la contenció de la despesa, mirem la qualitat que tenen aquests centres, tenim una acreditació feta i no d'ara sinó de l'any 83, ara encara n'hem fet una altra de molt més al dia, adaptada a les normes europees, i, és clar, aleshores nosaltres aprofitem això. I, a això, hi apliquem un control de qualitat i sabem què és el que aquests centres poden donar.

Però, a més a més, aquests centres, els controlem a través d'allò que en diuen UBAS —i no s'ho prenguin malament— (*remor de veus*)—, però les unitats bàsiques d'atenció sanitària tenen uns preus i això, doncs, cada UBAS representa una cosa diferent i aleshores això fa un muntant i, escoltin, d'aquí no es passa. Això ens ha significat que les estades en hospitals de la XHUP no han augmentat, que ja és molt, ja han començat a disminuir i molt poc —i ara vostès riuran—: el 0,1% d'estada; mitjana d'estada, el 0,1%. Diran: «home, escolti, això no és res». Això és molt, perquè la progressió ascendent era molt important i ara, en aquest moment, això ha passat així i, a més a més, ens costa molt més barat.

L'assistència primària té un 21,45% d'augment de la despesa i un 24% d'inversions; l'hospitalària, un 23% de la despesa i un 30 d'inversions. Aquí tornem a estar en el problema polític, les inversions pròpies augmenten un 30 i les de consorcis, de consorcis, és a dir, la xarxa de la XHUP augmenta un 33. Els nostres votants ens van votar perquè féssim això, vostès no ens van votar (*remor de veus i rialles*), vull dir, una part, suposo, no ens van votar. Per tant, tenen dret a reclamar, i, és clar que tenen dret a reclamar, però prou. (*Fortes rialles i remor de veus.*)

Bé, he parlat...

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. COLOMINES: Gràcies, senyor President. He parlat i s'ha parlat de la poca contenció que teníem de la despesa. Home, escoltin, no em facin riure (*rialles i remor de veus*), no em facin riure: els primers que vam parlar de gerents vam ser nosaltres. Jo, des d'aquesta tribuna, vaig haver de defensar, de defensar els gerents, i, aleshores, quan vaig defensar els gerents, aquesta defensa semblava reaccionària, em van mirar tots amb una cara..., hòstia! (*rialles*), em van mirar amb una cara volent dir: escolti, que fa aquest ara, això, com ho està privatitzant tot això.

Doncs, mirin, sàpiguen una cosa, sap quina és la meta del Departament, no sé si el Conseller li agradarà que ho digui, això, (*rialles*), però... (*remor de veus i rialles*) és això: nosaltres pretenem que la sanitat pública sigui gestionada com si fos una sanitat privada. Oi què no els agrada això? (*Remor de veus.*) Doncs, això és el que ha de ser i és l'única manera que això funcioni i vagi bé, i ho estem aconseguint, i això no en detri-

ment de la sanitat pública, sinó a favor de la sanitat pública. Les àrees gerencials, l'autonomia administrativa, i saben per què ho volem tot això? No només, no només perquè és una dèria que nosaltres ens hem posat i és un programa que nosaltres hem repartit i hem de complir aquest programa, sinó per a una millor riquesa de la sanitat catalana, que no són les seves instal·lacions, creguin-me, no són els seus programes, no són els seus equipaments, que ho són de rics, però saben què és la riquesa més gran que té la sanitat de Catalunya? El seu personal, el seu personal, allò que sovint es vitupera, allò que sovint es diu aquí: «escolti, el capítol 1, doncs..., com és tot això?» (*Remor de veus.*) El seu personal. És clar que hi ha problemes de finançament. L'anunci als diaris que es va fer i que ha estat criticat i que algú el va anar a criticar en Comissió, escoltin, demà hauria de tornar a sortir, demà hauria de tornar a sortir.

És a dir que..., jo penso que, sobre aquest tema, ja n'he parlat prou. Només sobre la farmàcia cada any en parlem, en vam parlar llargament, com diu el senyor Font, en Comissió. Volen que els torni a explicar... (*veus de :«no!»*) la picaresca sobre la farmàcia més pròpies del *buscón don Pablos* que no pas de l'INSALUD, sí o no? (*Veus de :«no!»*) Doncs no, no ho explico. No ho volen, senyor President, no ho volen. (*Remor de veus.*)

Malgrat l'entorn econòmic, la farmàcia ens augmenta, el 1990, el 2,2%, el 2,4 %. Vegin la desviació de l'INSALUD del 1989, vegin la xifra inicial i vegin la xifra final. Els concerts d'hospitalització, home, doncs mirin, es basen en les necessitats d'assistència pública. Catalunya té 6 milions de persones, 12 centres propis de l'ICS, 56 de la xarxa hospitalària d'utilització pública. Això representa uns 5.000 llits de l'ICS i uns 12.000 de la XHUP, i això, en aquest muntant, ve a ser uns tres llits per cada mil habitants. És clar, el criteri que es tenia a Europa des de fa uns anys enrere era molt més elevat, molt més elevat que aquest, ara ja es va baixant. Amb un 4%, amb un 4% seria suficient, i nosaltres encara no el tenim, aquest 4%, no el tenim i encara l'hem de tenir. I llavors què hem de fer? Construir grans hospitals, grans moles i tot això, o aprofitar tot el que nosaltres anem veient que és aprofitable? Doncs aquesta és la qüestió.

Vull acabar atenent la inquietud sobre alguns programes de promoció de la salut, que avui no n'ha parlat molt, perquè ha parlat de coses molt interessants, la senyora Fabian, però que això semblava que l'altre dia li preocupava molt. Miri, la Vida

als Anys, de 8 milions que tenia el 89, passa a 16, per exemple; el programa SIDA, de 21 milions, passa a 64. Tampoc es poden donar els milions així com si res, no? Les drogodependències, els programes de dependència passen de 150 a 164. Certament, n'hi ha d'altres que s'han mantingut, no tot es pot augmentar; les transfusions s'han mantingut, la insuficiència renal s'ha mantingut..., amb això anem cobrint tot el que es necessita; a vegades un any toca una inversió en un lloc i uns altres anys toca una inversió en un altre. Però, deixin-me dir que el programa d'hospitalització psiquiàtrica, que és importantíssim, puja de 1.000 milions a 1.400, però el que és més important és que 400 d'aquests milions són destinats a la psiquiatria infantil, cosa que fins ara no existia. Per tot això que he hagut d'exposar breument, en la confiança que... Si vostès volen alguna dada, jo he separat cinc pàgines, cinc pàgines dels pressupostos —que vostès també tenen, però que, és clar, dintre del total dels pressupostos, a vegades es fa difícil de triar—, jo he separat cinc pàgines dels pressupostos que són —em sembla que ho tinc apuntat aquí, les pàgines que són, però és igual, jo les tinc aquí, si algú de vostès...—, són els annexos als pressupostos del programa 1, els quatre o cinc fulls que hi ha d'annexos: hi ha una relació detallada dels centres d'assistència primària que es fan, dels que s'amplien, dels que en aquest moment estan en fase de projecte... I tot això passa també amb els hospitals. Els que els tinguin, doncs, molt bé; per als que no ho hagin trobat i els interessa, jo tinc aquests fulls —al capdavant són quatre o cinc fulls— i estic disposat a donar-los-els. No puc ara explicar-me més, aquí; només els puc dir..., això sí que no me'n puc oblidar, de dir-los que no podem atendre la seva esmena de..., les seves esmenes de retorn, perquè..., perquè..., bé, perquè és obvi, després del que m'he explicat, i espero, espero, haver-los convençut, i que l'any que ve hi tomarem. (*Rialles.*)

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colomines. Passem a votar aquestes esmenes, conjuntament.

Vots a favor?

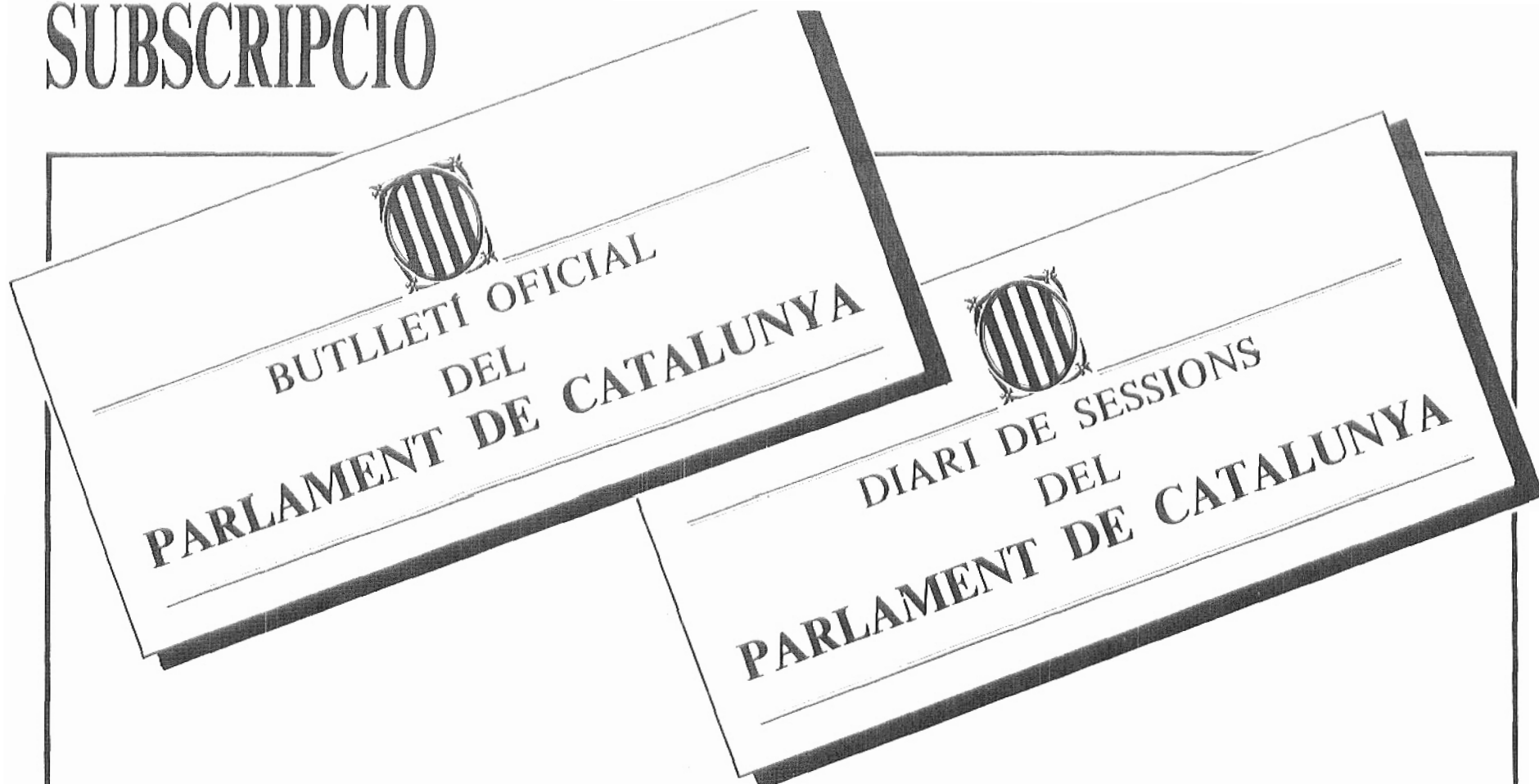
Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

Fins dimarts, dia 15, a dos quarts de deu, se suspèn la sessió. (*És un quart de deu del vespre i tres minuts.*)

SUBSCRIPCIO

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

BUTLLETA

Nom

carrer num.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(garfeig al portador)

..... de de 198

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions : Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 300 62 63.

Subscripció anual : 5.200 pessetes. Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* : 10.700 pessetes. Número solt : 120 pessetes. (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80 ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès per Multitext, SA, Diputació 113-115, 08015 Barcelona

